

Ohranimo naše
gozdove zelena

Cela družina
živela s čebelnami

Krsko je bilo
učitelj v Trzinu

Solski prizidek
in planinarska

podsvet

PAGID

AVTODELI

METALIKA TRADE d.o.o.

100 TRZIN - BRODIŠČE 5, 1236 TRZIN - SLOVENIJA
Tel.: +386 1 562 11 55, 562 11 57, Fax: 562 11 56,
GSM: 041 648 420

TECH

Nahajamo se v OIC Trzin
nasproti Zavarnalnica Trgljav

NSK

**V mesecu septembru in oktobru nudimo
10% popusta na izdelke iz zaloge:**

Industrijski ležaji "NSK", vijaki,
blažilci "Pulstra", jermeni "Contitech",
čistilci olja, zraka, kabine "Clean" in "Unico",
zavorni obroči "Car", zavorne ploščice "Pagid",
kolesni ležaji "SNR", olja, metlice, svečke,
žarometi, žarnice, končniki, cilindri.

Delovni čas:

ponedeljek - četrtek od 7.30 - 17.00

sobota od 7.30 - 15.30

Vabljeni!

HUBAT PETER s.p.
HP COMMERCE d.o.o.

HITRA DOSTAVA - KONKURENČNE CENE

KURILNEGA OLJA

Možnost plačila na obroke

Dobeno 75, 1234 Mengel

Telefon : 01 / 723 09 00 www.hp-commerce.si

Čistilni servis

Depala vas d.o.o.

Depala vas 5, Domžale

Tel. 01/ 72 41 657, 041/ 695 339, 01/ 72 42 489

Čistimo: • vse vrste oblačil, tuš in perila • vse vrste preprog • vse vrste
zaves (tudi lamelne zavesne) • tapisone in kape na podu ter marmor
Pridemo na dom, po dogovoru lahko tudi ob vikendih in praznikih
Čistilni servis imamo v Depali vasi tik ob cesti z velikim parkiriščem
Odprto imamo vsak dan od 7h do 19h, ob sobotah od 8h do 13h.

Čistilni servis

TUŠ

Diskont MIMESA

TUŠ KLUB

Mimesa d.o.o.

Dobrave 6, 1236 Trzin

Tel.: 01 562 12 83

Fax: 01 563 75 10

Pooblaščen prodajalec in serviser

JUNKERS

Skupina Bosch

plinske peči

načrtovanje

montaža

servisa

vzdrževanje plinskih sistemov
napeljava centralnega ogrevanja

Ustvari jama toploto v vašem domu!

☎ **080 10 06**

brezplačna linija

Skupina Loren Line

PLINSKI CENTER, Verovškova 70, Ljubljana
tel.: 01 / 565 86 30

DOLGO VROČE POLETJE

Spet smo tu in za nami je res dolgo vroče, lahko celo zapišemo - prevroče poletje. Nekateri verjetno še urejate spomine in višce, drugi pa so mogoče na proste dni že skoraj pozabili. Kot boste lahko prebrali v lokratni številki našega Odseva, to poletje v Trzinu, kljub hudi vročini, ni bilo »vse mrtvo«. Delavci so hoteli graditi prizidek k osnovni šoli, drugi so polagali plinovod, tretji so opremljali prostore v družbenem centru v T-3 oz. v bodočem trziškem središču. Res je bilo nekaj manj družabnega dogajanja, a Trzin ni bil povsem pust. V jeseni pa bomo verjetno lahko poročali o slavnostnem rezanju vrvic in otvoritvah, ki jih, vsaj kot kaže, ne bo prav malo. Ker se je poleti živo srebro v termometrih dan za dnem vzpenjalo že proti štiridesetim stopinjam celzija, so se misli

(tistih, ki so ostali v Trzinu, vsekakor verjetno najraje ukvarjale s senco, hladnimi osvežitnimi pijačami in sploh vode v taki ali drugačni obliki. Zaradi dolgotrajne suše je Pšata ponekod tako rekoč presahnila, izginiti so tudi nekateri potočki. Tudi starejši ljudje ne pomnijo, da bi bilo vode v trziških potočkih tako malo. Zal pa napovedi strokovnjakov ne zagotavljajo,

Prav vsi občani bi se morali prizadevati za naravi bolj prijazno bivanje v našem kraju.

da je bila letošnja suša nekaj izjemnega. Naš planet se postopoma ogreva in kot pravijo hidrometeorologi, bomo najverjetneje v prihodnje imeli vedno več težav s sušo. Zemlja je v svoji dolgi zgodovini imela že tudi precej bolj vroča obdobja, vendar doslej človek ne nikoli vplival na podnebne pogoje. Zdjaj s toplo-

gredeimi plini ljudje ogrevamo ozračje, tanjšamo zaščitni ozonski plašč in z izsekavanjem tropskih gozdov uničujemo pljuča našega modrega planeta. Najvplivnejši svetovni voditelji se nad tem ne zamisljajo. Namesto da bi svet pod vodstvom svetovne organizacije svoje znanstvene zmogljivosti usmerjal v zaščito planeta, urejanje zdravih in človeka vrednih življenjskih pogo-

kopiti in bombami. Terorizem, ki se ga Američani tako bojijo, so spodbudili sami.

Prav bi bilo, da bi se razumni ki po vsej svetu uprli in Ameriki sporočili, da imamo dosti njihove paranoje in da bi se moral svet ukvarjati s pravimi sovražniki in nevarnostjo. Ni treba, da znižujemo število svetovnega prebivalstva z vojnam, naraščanje človeštva bi morali urejati precej bolj premišljeno in človeško. Prav vsi ljudje bi se morali zavedati svoje odgovornosti do Zemlje. Te odgovornosti se moramo zavedati tudi v Trzinu. Prav vsi občani bi se morali prizadevati za naravi bolj prijazno bivanje v našem kraju. Paziti bi morali na onesnaževalce okolja in onemogočati njihovo početje. Občina bi morala namestiti še več ekoloških otokov, Trzinci pa bi se morali še bolj držati razvrščanja odpadkov. Prav bi bilo, da bi se pri

jev za vse prebivalce Zemlje, še naprej neverjetno visoke vsote denarja namenjajo proizvodnji orožja in raziskavam novih, še bolj smrtonosnih in rušilnih načinov pobijanja in onesposobljanja »sovražnikov«. Vojne in iskanja teroristov, ki jih spodbujajo, goltajo neznanse količine denarja, in ljudi, ki so se znašli na »kritičnih« območjih, silijo v

Ohraniti bi morali kar največ gozda in zelenih površin tudi za naše zanamce. Zaščititi bi morali preostala mokrišča in svoje naslednike naučiti, da bi spoštovali Zemljo in druga živa bitja, ki jo poleg nas še naseljujejo.

boj za preživetje, obup, lakoto, revščino in grozo. Zaradi sle po dobičkih peščice proizvajalcev orožja in pokvarjenih politikov, ki se že tako ali tako kopajo v neizmernem bogastvu, na milijone ljudi živi v bedi, pomanjkanju in nečloveških pogojih. Amerika se ne bi prebujala v strahu pred teroristi, če bi spodbujala svetovni razvoj, proizvodnjo hrane in če bi bila v prvih vrstah boja za zaščito narave in bogastev našega sveta. V deželah v razvoju bi še preveč radi posnemali ameriški način življenja, ameriško demokracijo in vse, kar zdaj hočejo iz Washingtona prodati svetu s puškini

kar največjemu številu objektov zavzemali za ekološko manj sporno uporabo plina, predvsem pa bi morali bolj smotrno ravnati s prostorom, ki nam je na razpolago. Ohraniti bi morali kar največ gozda in zelenih površin tudi za naše zanamce. Zaščititi bi morali preostala mokrišča in svoje naslednike naučiti, da bi spoštovali Zemljo in druga živa bitja, ki jo poleg nas še naseljujejo. Onemogočati bi morali onesnaževanje vode, nesmotno izrabo energije, krčenje gozdov, po svoje pa bi morali prispevati tudi k temu, da bi se človeštvo začelo zavedati, da si ni treba ustvarjati sovražnikov med soljudimi, temveč da je treba vse sile usmeriti v preživetje in naravi prijazno obstoj človeštva.

NE POZABITE

1. oktobra zbiramo nevarne in kosovne odpadke. Več na str. 9.

Urednik

ODSEV - glasilo Občine Trzin

Glavni in odgovorni urednik: Miro Štebe
Namestnica odgovornega urednika: Mateja Erčulj
Tehnični urednik: Emil Pevec
Urednik fotografije: Jože Seljak
Trženje: Jožica Valentak

Lektoriranje (razen Uradnega vestnika): Marija Lukan
Ostali sodelavci uredništva: Simon Funk Jugovic, Tone Ipavec, Urša Mandeljc, Petra Mušič, Ana Čiblak, Viktorija Pečnikar - Oblak, Tanja Preselšek, Mirjam Süh, Mojca Trček, Jana Urbas, Peter Zalokar, Andrej Zupanc

Tisk: Marko Ravnikar s.p., Domžale
Naklada: 1200 izvodov

Glasilo Odsev izhaja enkrat mesečno in ga dobio brezplačno vsa gospodinjstva in podjetja v Trzinu.

Naslednja številka Odseva izide 20. oktobra 2003. Vaše prispevke pričakujemo v uredništvu najkasneje do 10. oktobra na naslov: Odsev, Mengeška 9, 1236 Trzin ali na elektronski naslov odsev_96@hotmail.com

Uradne ure v uredništvu:

Vsako sredo od 17. do 19. ure v prostorih uredništva, v prvem nadstropju stare osnovne šole in Trzinu (Mengeška c. 22/1)

☎: (01) 564 45 67 ☎: (01) 564 45 68

Slika na naslovnici:
Nova šolsko leto v prenovljeni trziški osnovni šoli.

(foto: Jože Seljak)

ISSN 1408-4902

ŽUPANOV KOTIČEK

Trebošje, sredo, 3. septembra, in deloma tudi še v ponedeljek, 8. septembra, ker je bil gradbeni inšpektor v sredo še na dopustu, je bil opravljen tehnični pregled novega vzhodnega prizidka pri zgradbi osnovne šole Trzin. Tehnični pregled je bil uspešen. Nekaj manjših pomanjkljivosti, ki so jih inšpektorji opazili, je bilo mogoče odpraviti že v nekaj dneh in tudi dokumente, ki so jih še zahtevali, smo lahko dostavili prej kot v tednu dni. Četudi so se nekateri občani morda že bali, ko so slišali, da je tehnični pregled, ki smo ga sprva nameravali opraviti že 13. avgusta, prestavljen, da utegne to zaplesti izvajanje pouka ob začetku šolskega leta, se je izkazalo, da so bile bojazni neutemeljene. Tehnični pregled smo prestavili zato, ker nismo želeli tvegati in polagati parketa in talnih oblog na morebitni prevlažne tlake. Tako smo se izognili tveganju po tej plati; uspešno opravljen tehnični pregled pa je pokazal, da je bilo zaupanje v izvajalca del utemeljeno. Po zaključku prve faze del pri osnovni šoli (vzhodni prizidek in večji del adaptacije starega dela šole) lahko ugotovimo, da je Razvojni zavod, ki je bil kot izvajalec del izbran na javnem razpisu, kljub precejšnjim težavam (zamude) s projektanti, opravičil zaupanje in zaključil to prvo fazo v že kar rekordnem času.

Telefonske številke
Občine Trzin so:
**564 45 44, 564 45 43,
564 45 50 in 564 45 49**

Fax:
564 17 72

Elektronska pošta:
Info@obcina-trzin.si

Domača stran na internetu:
http://www.obcina-trzin.si/

Medtem dela tečejo dalje. Na zahodni strani stare zgradbe gradimo prizidek z dodatnimi prostori za potrebe vrta in šole in ob tolvadnici še eno manjšo tolvadnico. Gradbeni dela na tej strani bodo zaključena do konca leta. Pri tem se morda kdo sprašuje, čemu je potrebno graditi vse to v tolikšno širino in zasedati toliko prostora, vendar žal ne gre drugače. Tudi to, da smo sprva želeli vsaj del potreb po novih prostorih zadovoljiti z nadzidavo obstoječe zgradbe, vendar so statični izračuni pokazali, da prvotna zgradba nadzidave ne bi prenesla, nam je vzelo nekaj časa v fazi projektiranja in prispelo k temu, da smo lahko gradbeno dovoljenje pridobili šele letos spomladi.

Naj dodam, da prav v tem času zaključujemo tudi celovito obnovo šolske kotelne. Še pred časom smo zamenjali prvotno peč na trda goriva s plinsko pečjo in zdaj smo zamenjali še drugo peč oziroma kotel z novo in zmogljivejšo plinsko pečjo ter obnovili črpalnice in tako zagotovili, da bo naša šola vse svoje potrebe zadovoljila z ekološko najmanj spornim energentom. Naložbe v prostor in izboljšanje razmer v osnovni šoli Trzin so potemtakem obsežne, saj bo vse skupaj stalo blizu 600.000.000 SIT in vse do zadnjega tolarja bo plačala občina Trzin, ne glede na zakon, ki določa, da bi morala vsaj 10 % naložbe v šolski prostor pokriti država. Toda če bi čakali na državo, bi ob njenem prednostnem vrstnem redu lahko začeli z gradnjo verjetno šele leta 2008.

O težavah, povezanih z gradnjo plinovoda za zemeljski plin od glavnega plinovoda skozi mengeško občino do Trzina, bi mogoče več prebrati na drugih straneh v tej številki Odseva. Omenjam jih le zato, ker nas opozarjajo, kako smo tudi na tej ravni odvisni drug od drugega. Upajmo, da bodo zapleti s proračunom v Občini Mengošje še do izida te številke Odseva končani in da bo gradnja manjkejočega dela plinovoda skozi mengeško občino čim prej stekla. To bo v korist obema občinama, mengeški in trzinski.

Spoštovani občani in občanke, zahvaljujem se vsem tistim, ki ste opazili, da si občina prizadeva za izboljšanje podobe našega kraja. Na tem področju imamo velike ambicije. Radi bi, da bi bil Trzin ne samo lep in urejen, temveč tudi zanimiv. Še naprej in še boljše bomo skrbeli za urejanje javnih površin, čeprav nam pri tem ne gre na roko to, da mnogi zasebni lastniki zanemarjajo svoja zemljišča ob cestah, ulicah in poteh. Enako velja za državo, ki slabo skrbi za zelene površine ob cesti in železnici, tako da smo že nekajkrat mi naročili in tudi plačali košnjo na tem območju. Seveda pa bodo prizadevanja zama, če bodo nekateri med nami še vedno vztrajno odlagali svoje odpadke tako rekoč po naselju oziroma po najbližjih zelenih površinah.

Menim, da si naselje, kot je Trzin, zaslužijo tudi več objektov estetskega značaja, ki bodo prispevali k ugledu kraja in v prihodnje morda tudi privabljali obiskovalce. Mislim na fontano, ki jo nameravamo postaviti na trgu v T3; v tem pogledu bi morali biti še bolj prizadevani. Prepričan sem, da se Trzin mora razvijati v vseh pogledih in zato se mi zdi potrebno, da Občina Trzin podpira tudi prizadevanja po raziskovanju in predstavljanju krajevne zgodovine ter prizadevanja po uveljavljanju Trzina kot turističnega kraja, četudi se morda to komu zdi na prvi pogled donkihotsko početje. Toda rezultati so že vidni. Letos smo naročili tudi izvedbo arheološke sonde na kraju, kjer na bi po izročilu tekla rimska cesta. Izkazalo se je, da je šlo vendarle za cesto iz 18. stoletja in ne za rimsko cesto. Menim pa, da je na območju Trzina še nekaj lokacij, ki jih je potrebno raziskati in tako izboljšati naše vedenje o kraju, v katerem živimo.

Tone Peršak

SPOMIN NA SVETOVNO VOJNO BLEDI

Otroci, ki vsako jutro razposajeno hitijo novim učenostim naproti, se na poti v šolo lahko lepo prepričajo o minljivosti človeške slave in spomina. Izgleda, da so na naši Občini preveč zazrti v svetlo prihodnost, in jim za temne dni naše zgodovine ni mar. Spomenik žrtvam 2. svetovne vojne pred trzinsko šolo to nazorno kaže. K sreči se blizu 1. novembra, in lahko upamo, da bodo takrat za žalno slovesnost le prekrili sramoto. Včasih so rekli: Narod, ki nima zgodovine, ne obstaja. Ali to pomeni, da tudi sedanji Trzin nima zgodovine? Tisto je bil nekaj drugi Trzin, ki ga žal ni več.

Kdor ima dober spomin, a se ne uči, ima dobro vreteno, pa nič prediva, da bi ga predel.

Angleški

10. SEJA OBČINSKEGA SVETA MEDOBČINSKI MUZEJ, VODOOSKRBA

Čas dopustov in počitnic je mimo in tako kot so morali šolarji sesti v šolske klopi, so se tudi občinski svetniki morali sestati na seji občinskega sveta.

Dnevni red 10. redne seje je obetal, da bo šlo le za kratek sestanek, ki pa se je vseeno zavlekel dolgo v noč. Če bi se malce pohecala, bi lahko celo rekla, da svetniki največ sestankujejo takrat, ko večina ljudi že spi.

Na tokratni seji se je nekoliko zataknilo že na samem začetku, pri sprejetanju zapisnikov s prejšnjih dveh sej, saj so nekateri svetniki pri njih opazili manjše nedoslednosti. Vseeno pa se te nedoslednosti niso izkazale za tako velike, da zapisnika ne bi mogli sprejeti. Začetni razpravljalski duh se je nato vlekel čez celo sejo in mislim, da tokrat ni bilo točke, pri kateri ne bi bilo daljše razprave.

MUZEJ TRZIN?

Posebej živahno je bilo že pri prvi točki dnevnega reda, ko so se svetniki odločali, ali naj kot soustanovitelji pristopijo k oblikovanju medobčinskega muzeja Kamnik ali ne. Medobčinski muzej bi deloval kot javni zavod, katerega soustanoviteljice bi (poleg Trzina) bile še Komenda, Moravče, Domžale, Lukovica in seveda Kamnik. Glavna naloga tega zavoda bi bila ustrezno izvajanje muzejske službe na tem območju. Predlog za ustanovitev takšnega javnega zavoda je nastal kot posledica zakona o javnem interesu na področju kulture. Zakon določa, da je občina dolžna skrbeti za ustrezno izvajanje muzejske dejavnosti na svojem območju. V skladu z zakonom javno službo izvajajo pokrajinski oziroma medobčinski muzeji (v tem primeru nastajajoči medobčinski muzej Kamnik), pri čemer je občinam, ki niso mestne občine in nimajo sedeža upravne enote (tako kot Trzin) dana možnost, da izvajanje javne službe ne prepustijo medobčinskemu muzeju. Vendar morajo take občine potem v celoti same skrbeti za izvajanje muzejske dejavnosti in morajo tako dejavnost tudi same financirati (v primeru medobčinskih muzejev pa država krije 60% stroškov). Za samostojno muzejsko dejavnost se je odločila občina Mengoš in že pred leti ustanovila Muzej Mengoš. Na seji je bil tudi direktor Muzeja Mengoš Janez Skrlpec, ki je s trzinskimi svetniki delil mengoško izkušnjo. Razložil je, kako Muzej Mengoš pravzaprav deluje (prijavljajo se na različne razpise in projekte, denar pa seveda prispeva tudi občina) in Trzince povabil k sodelovanju.

In prav ideja o sodelovanju z Mengošem je bila za nekatere zelo mamljiva. Trzinski svetniki namreč menijo, da je bil naš kraj v preteklosti (pa tudi danes) bolj povezan z Mengošem kot s Kamnikom, da se je vodstvo Muzeja Mengoš v zadnjih letih izkazalo kot izjemno aktivno ter polno načrtov in idej, medtem ko je bil na drugi strani kamniški muzej precej neaktiven.

Vendar pa bi bil finančni zalogaj v primeru, da bi se povezali z Mengošem, neprimerno večji kot pa če bi se povezali s Kamnikom in drugimi občinami. Svetnike je še zanimalo, kaj Trzinci pridobijo za 620 tisočakov letno, ki bi jih kot soustanovitelji medobčinskega muzeja Kamnik prispevali. Župan je na to vprašanje odgovoril, da je ta muzej pravzaprav šele v nastajanju in da bodo od njega dobili vsi strokovno pomoč (evidentiranje, dokumentiranje, raziskovanje kulturne dediščine...) v tolikšni meri, kolikor jo bodo zahtevali. Svetniki so nazadnje sprejeli sklep o priključitvi h kamniškemu muzeju.

KOMUNALNE STORITVE

Pri naslednji točki dnevnega reda so svetniki razpravljali o prekinitvi rente občanom, ki živijo ob deponiji Dob. Rento so občine Domžale, Trzin, Mengoš, Lukovica in Moravče izplačevale sedmim družinam, in sicer zaradi okolja, v katerem živijo.

Pri tej točki je marsikaj obrazložil in pojasnil Marko Fatur, direktor podjetja Prodnik, ki je dejal, da je bila leta 1997 izvedena študija o vplivu dobske deponije na okolje in da so takrat ugotovili, da deponija nima večjega vpliva (smrad, izcedne vode, obremenjenost ceste in hrup zaradi dovoza odpadkov), vendar pa je obstajal sum na degradacijo okolja zaradi nje, zaradi česar so se svetniki zgoraj naštetih občin odločili za izplačevanje rente družinam, živčim v bližini.

V zadnjih treh letih pa je občina Domžale v izboljšave deponije vložila preko 150 milijonov tolarjev, zato so naročili novo študijo o obremenjenosti okolja. Podjetje, ki je opravilo študijo, je ugotovilo, da se je degradacija okolja močno zmanjšala (tudi zaradi asfaltiranja ceste za dovoz odpadkov) in da so vsi izmerjeni parametri (ki so bili pri prvi študiji izkustveno ocenjeni) globlje v okviru določenih normativov. Zaradi teh ugotovitev so se domžalski svetniki odločili, da rente ukinejo, saj niso več potrebne, podoben sklep pa naj bi sprejele tudi ostale občine, ki odvažajo odpadke na dobsko deponijo. Po razpravi so svetniki glasovali za ukinitve rente.

Direktor Prodnika je moral marsikaj pojasnjevati tudi pri točki o stanju pitne vode na območju naše občine.

Voda na trzinskem področju je dobra za pitje, je biološko neoporečna, ni klorirana, v primerjavi z drugimi vodami nekoliko bolj trda, saj ima veliko vsebnost apnenca. Tudi kemična onesnaženost vode je majhna (vsebnost nitratov je 30 µg/L, dovoljeno pa je 50 µg/L), v poletnem času pa se v njej v večji meri pojavljajo pesticidi, kar je posledica gnojenja, vendar tu di takrat vsebnost pesticidov ne preseže normativov. V nekaterih delih Trzina je voda bolj motna, kar je posledica zračnih mehurčkov, ki se v vodi nabirajo zaradi slabo napeljanih vodovodnih cevi (neprimerno so postavljeni zračniki). Ponekod v Trzinu se spopadajo tudi s peskom, ki pa je posledica slabo nameščenih blatnikov (ki so tudi del vodovodnega sistema). Takšne težave, ki so posledica tehnične nedoslednosti gradnje, pa imajo, po besedah G. Faturja, tudi v drugih okoliških občinah. Tudi pri tej točki so imeli svetniki mnogo vprašanj; spraševali so o vodohramih, vzdrževanju le-teh in kanalizaciji, tako da je razprava pri tej točki trajala kar dobro uro.

Fatur je svetnike seznanil tudi o delujočih hidrantih na trzinskem območju, pojasnil je, zakaj so bili nekateri poškodovani in kaj bodo pri nekaterih hidrantih obnovili. Tudi pri tej točki se je vnela razprava o tem, ali so res gasilci krivi za vse poškodovane hidrante in zakaj jih je toliko različnih vrst ter ali so vsi hidranti vrsleni v katastrski načrt. Nekaj kritik je telito tudi na delo podjetja Prodnik in njegovega direktorja, obujali pa so spomine na požar v podjetju Baloh, ki se je zgodil pred tremi leti in ki ga je bilo težko pogasiti prav zaradi napačnega ravnanja s hidrantom. Svetniki so nazadnje sprejeli sklep, da so seznanjeni s poročilom.

Župan je svetnike seznanil še s prenosom nekaterih proračunskih sredstev (prenos sredstev za vzdrževanje zaklonišč in za projekiranje Mlakarjeve in Jemceve ulice) ter podal ustno poročilo o tekočih investicijah in naložbah.

Pobud in vprašanj pa je bilo tokrat (najbrž zaradi pozne ure) bolj malo. Zanimivo vprašanje je bilo, ali lahko podjetje trzinskih svetnikov in njihovih družinskih članov nudijo storitve občini Trzin (odgovor na to je, da ne smejo). Med pobudami, ki so jih dali svetniki, pa je bila tudi ta, da se seje začnejo prej in končajo v doglednem času.

Mateja Erčulj

POGOVOR Z ŽUPANOM OBČINE TRZIN G. ANTONOM PERŠAKOM ŠOLSKI PRIZIDEK IN PLINIFIKACIJA

Za prvi popocitniški pogovor za naše glasilo sva se s trznjskim županom kar težko časovno uskladila, saj sva imela oba zelo natrpane urnike, proste ure pa sva imela vsak drugače razporejene, tako da sva že v naprej vedela, da bo tokratni pogovor krajši kot običajno. Vseeno si nisem mogel kaj, da ne bi prvega moža naše občine vprašal, kaj se je v času, ko Odsev ni izhajal, pomembnega dogajalo v Trzinu.

V prvi vrsti je treba omeniti gradnjo prizidka k osnovni šoli Trzin. Pri tem bi rad opozoril, da smo z gradnjo zaradi spleta okoliščin, ki niso bile odvisne od nas, začeli precej kasneje, kot pa smo želeli. Kot vse občine smo tudi mi morali usklajevati načrte za gradnjo prizidka z Ministrstvom za šolstvo. Računali smo namreč, da bomo, kot v zakonu piše, upravičeni tudi do delnega sofinanciranja države. Upravičeni bi bili sicer le do 10-odstotne pomoči Ministrstva za šolstvo, vendar bi tudi to nekoliko razbremenilo občinski proračun. Zal se to ni zgodilo, ker je po ocenah ministrstva Trzin toliko bogat in neproblematičen, da je na njihovem seznamu za pomoč bolj pri repu, in bi za pomoč prišli na vrsto šele leta 2008 ali še kasneje. Prisiljeni smo bili sprejeti sklep, da bo občina širjenje in posodobitev osnovne šole v celoti plačala sama, vseeno pa smo zaradi usklajevanja načrtov z ministrstvom zamudili več kot leto in pol. Za vsak del priprave projektov smo morali namreč zelo dolgo čakati na ministrstvo, da so nam projekte odobrili.

Zakaj zamuda

Do zamude je prišlo tudi, ker se je pokazalo, da doseданji šolski objekt statično ni tako grajen, da bi ga lahko nadzidali z višjimi nadstropji, kot smo sprva načrtovali. Namesto da bi rasla v višino, smo morali šolo povečati s prizidki v širino.

Prejšnji projektanti so nam sicer zatrjevali, da je objekt mogoče nadzidati, vendar se je kasneje izkazalo, da to ne gre.

Nekaj težav je bilo tudi pri pridobivanju gradbenega dovoljenja. Izkazalo se je namreč, da je bila za parcelo, na kateri stoji šola, na Upravni enoti dana t.i. plomba. To pomeni, da se tam ni smelo ničesar spreminjati. Plombo so inšpektorji dali, ker so v centru Taubi, ki stoji na isti parceli, nekaj dozidavali brez ustrezne dokumentacije. Inšpektorji so to ugotovili in so prepovedali vse nadaljnje posege. Trajalo je kar nekaj časa, da smo to plombo umaknili, čeprav stvar še ni povsem rešena. Ob tem smo imeli tudi kup težav s projektanti, saj je šlo za obsežna dela. Vse to je vplivalo na to, da smo z deli začeli šele maja.

Ne glede na to pa bi lahko dela zaključili do začetka pouka. Izdelali smo urnik, po katerem naj bi bil prizidek do 1. septembra pripravljen za začetek pouka, 13. avgusta naj bi imeli tehnični pregled. Kasneje smo ugotovili, da je tehnični pregled bolje prestaviti na začetek septembra, saj bi morali izvajalci v nasprotnem primeru pohiteti in bi morali tako tlake in prostorih polagati na še ne povsem suho podlago, kar bi kasneje lahko povzročalo težave. Zaradi dopustov v inšpekcijskih službah v drugi polovici avgusta tehničnega pregleda nismo mogli imeti, zato se nam je zdelo bolj pametno, če s tem počakamo dva, tri tedne. Odločitev je bila lažja, ker smo vedeli, da je v šoli mogoče izpeljati pouk tako, da do večjih težav ne bi smelo priti. Takoj po začetku pouka imajo namreč nekateri letniki šolo v naravi in so tako ne neki način »razbremenili« šolsko zgradbo, kar je pomenilo, da s tem staršev ali otrok nismo dodatno obremenili.

Do konca leta še dva prizidka

Za pojasnilo je treba tudi povedati, da gre za izredno velik finančni, tehnični in tudi organizacijski zalogaj oziroma za zelo obsežen projekt. Gre namreč za tri prizidke in adaptacijo obstoječega šolskega poslopja. Dokončali smo že prvi prizidek, v katerem so nameščeni razredi prve triade devetletne šole, do konca leta pa bomo dokončali še prizidek na zahodnem delu šole, kjer bodo prostori vrtca, zraven pa bomo zgradili še prizidek z manjšo telovadnico. Ta je potrebna da zadostimo zahtevam šolske zakonodaje, glede na to, da se s temi novostmi spreminjajo razmere v obstoječem delu šole, treba pa je poskrbeti še za njegovo posodobitev in tudi tako zagotoviti ustrezen standard šole. Med drugim smo šolo preuredili tudi tako, da bo dostopna tudi invalidom. Zanje smo naredili dvigalo.

Tehnični pregled je uspel bolje, kot smo pričakovali. Tistih nekaj pripomb, ki so nam jih dali, so bile takšne narave, da jih je bilo mogoče urediti v nekaj dneh in smo kaj hitro od upravne enote dobili tudi uporabno dovoljenje za začetek pouka tudi v novih prostorih. Tako smo zadostili potrebam štirih prvih razredov, dveh prvih razredov osemletke in dveh prvih razredov devetletke.

Zdaj se nadaljuje gradnja prizidka, v katerega se bo v začetku naslednjega leta preselil vrtec Palčica. Kakšne so zdaj razmere v tej enoti trznjskega vrtca? Vrtec je razbremenjen za letnik otrok, ki bi po starem sistemu morali zažeti malo šolo.

Po tej strani je vrtec res razbremenjen, vendar so v enoti Palčica zdaj kar trije oddelki vrtca in kakor je meni znano, so letos v trznjski vrtec sprejeli vse otroke, za katere so prejeli prošnje za sprejem. Verjetno je še nekaj trznjskih otrok, ki jih starši vozijo v druge kraje na poti v svojo službo ali zaradi drugih razlogov, vendar kakor vem, letos nobena prošnja ni bila zavrnjena. Kot smo že rekli, se bodo otroci iz Palčice preselili v novi prizidek pri osnovni šoli, treba pa je tudi reči, da nas že čaka tudi obnova vrtca Žabica. Ta enota vrtca je bila v zadnjem času slabše vzdrževana, in je potrebna celovite prenove. Zato se lahko zgodi, da bomo v času prenove Žabice nekaj otrok začasno preselili v prostore Palčice, saj imamo za Palčico štiriletno uporabno dovoljenje in bomo to lahko s pridom izkoristili.

Druga velika naložba, ki je v zadnjem obdobju že precej spremenila življenje v Trzinu, je plinifikacija naselja in hkrati urejanje nekaterih komunalnih vodov. Kako zdaj potekajo dela?

Ko bo Odsev prišel med ljudi, bodo dela na območju Mlak, na Mlakarjevi ulici, Cesti Kamniškega bataljona in na Cesti za hribom že v celoti zaključena. Lahko rečem, da dela potekajo po načrtih, vendar pa ob tem, kar je že več ali manj tudi pričakovati, občasno prihaja do nepredvidenih zapletov. Običajno pride do tega, ker se z izvajalci dogovorimo še za kakšna dodatna dela. Pri Cesti za hribom smo se tako na primer odločili, da bomo z asfaltom preplastili celo cesto in ne samo tistega dela, ki so ga razkopali zaradi polaganja cevododa, zraven pa smo se odločili, da tam hkrati končno uredimo tudi javno razsvetljavo. Vse to se zdaj dela, in bo gradbišče razkopano pač nekaj dni več, vendar bodo imeli ljudje, ki živijo ob ulici, zdaj boljše pogoje. Menim, da je bilo bolje potrpeti par dni, kot pa da bi čez čas spel na novo razkopavali ulico. Kar nekajkrat se je zgodilo tudi, da so imeli delavci težave s katastrskimi podatki. V načrtih katastra so bili na primer komunalni vodi narisani na določenem mestu, bager pa je pri kopanju na mestu, kjer vodov ne bi smelo biti, zadel ob kabel. Takšnih težav je bilo kar nekaj in lahko smo se prepričali, da je preteklosti podedovani kataster v zelo slabem stanju.

Na vrstl je Jemčeva cesta

Kar pa se tiče Jemčeve ceste, za katero se je že začela celovita prenova, pa lahko rečem, da po vseh zapletih zdaj končno poteka zelo intenzivno odkopavanje zemljišča. Z javnim razpisom smo že izbrali izvajalca in zdaj čakamo, da se izteče čas priprave. Če teh ne bo ali če ne bo pri-

šlo do kakšnih novih zapletov z izborom izvajalca, pričakujemo, da se bo v parih dneh začela tudi popolna obnova te ulice. Petrol je po ulici že položil plinsko omrežje, hkrati smo zamenjali vodovodno napeljavo, zdaj pa je treba na drugi strani ulice urediti meteorološko kanalizacijo, položiti električno napeljavo, poskrbeti za javno razsvetljavo in tako naprej. Kasneje pa bo treba urediti še cestnišče in kot določa pogodba, naj bi bila celotna posodobitev ulice končana v dveh mesecih. Upam, da ne bo zapletov, treba pa je povedati, da gre za obsežen projekt in da bodo pri tem sodelovali različni podizvajalci del.

Plinifikacija

Plinovod zdaj v Trzinu imamo, plina iz mengeške strani pa še ne.

Res je. Problem je v Mengšu. Če ne bi tam imeli težav z odnosi med županom in občinskimi svetniki, bi v Trzinu zdaj zemeljski

plin že imeli. Tudi tu se vidi, kako pomembno je sodelovanje s sosednjimi občinami. Mi smo naredili vse, da bi stvari olajšali. Ko smo sestavljali razpise za koncesionarja, smo pogoje postavljali tako, da bi po možnosti prišli do istega koncesionarja. Ves čas smo se usklajevali, imeli smo vrsto sestankov in s koncesionarjem, ki je za obe občini isti, smo se dogovorili, da bodo v kar najkrajšem času plin čez Mengeš pripeljali do meje z našo občino. Mengeški župan želi, da bi tam, kjer bodo napeljevali plinovod, podobno kot bomo mi na Jemčevi cesti, obnovili tudi vso infrastrukturo. Problem pa je, da nimajo zadostnega denarja. Župan predlaga zadolževanje občinskih svetnikov pa temu nasprotuje. Tako zdaj vse stoji. Petrol čaka na odločitev občine. Ima izbranega izvajalca, primarni vod je ponekod že položen in je pravzaprav že zelo blizu Trzina. Od Leka, kjer se odcepi plinovod proti Trzinu, do meje naše občine je 6 km, od tega so plinovod položili že na štirih kilometrih, vse pa se je ustavilo pri zadnjih dveh kilometrih. Zaradi zapletov v Mengšu cel projekt zamujaja vsaj za pol leta. Upam, da bodo končno le našli skupni jezik in kompromis, saj bodo tako omogočili, da bodo tudi njihovi občani prišli do plina. Kar pa se Trzina tiče, pa bodo plinovodno omrežje po naselju razpletli naslednje leto.

Nekateri občani so nas opozorili, da so za primarni vod plinskega omrežja v Trzinu polagali plastične cevi, po pravilih pa bi morali litoželezne. Ali to drži? Plinovodno omrežje v Trzinu je v pristojnosti Petrola in ta to počne že 30 let. Najbrž so natlačeno premislili glede tega, kaj delajo. Treba pa je reči, da je glede plastičnih cevi zelo veliko polemik. Pri nas smo imeli polemike glede plastičnih vodovodnih cevi. Nekateri strokovnjaki, tudi iz Trzina, zelo zagovarjajo plastiko, drugi pa menijo, da bi morale biti cevi v primarnih vodih litoželezne. Za nas je pomembno, da je stvar opravljena kakovostno in da bo potem potrebnih čim manj posegov. Treba pa se je zavedati, da danes plastika tudi ni več tisto, kar je bila pred dvajsetimi leti. Raziskave materialov in razvijanje njihove kakovosti so zelo napredovali. V tem primeru zaupamo Petrolu, da je izbral tisto, kar se v tem trenutku ponuja kot optimalna možnost. Tudi oni si kasneje ne želijo pogostih posegov in visokih stroškov vzdrževanja. Tudi oni so gospodarska družba, ki se mora obnašati kar najbolj racionalno.

Miro Štebe

V kalni vodi niso videli dna, pa so rekli, da je brez dna.

Abraški

OHRANIMO NAŠE GOZDOVE ZELENE

Tisti znani izrek, da so gozdovi pljuča Zemlje, ljudje dandanes izgovarjamo z neverjetno lahkoto, čeprav se na trenutke zdi, da smo že davno pozabili, kaj ta izrek pravzaprav sploh pomeni. Bistvo izreka gotovo ni v tem, da moramo vsi takoj prijeti sekire v roke in začeti kar se da hitro podirati drevesa, še manj pa, da naj v ta naša pljuča vozimo takšno in drugačno navlako ter jih s tem zasmrajamo... Kajti kakor morajo biti zdrava človeška pljuča, da lahko normalno opravljajo svojo funkcijo, tako morajo biti zdravi tudi gozdovi, da lahko proizvajajo zadosti količine kisika za človeštvo in da lahko nemoteno delujejo. Za oceno zdravstvenega stanja gozdov se v Sloveniji od leta 1985 opravljajo sistematični popisi. Znak za zdravstveno stanje gozda je odstotek osutosti (zmanjšanja števila iglic ali listov op.p.) krošnje gozdnega drevja. Podatki Gozdarskega inštituta Slovenije od leta 1997 dalje kažejo povečevanje deleža nad 25% osutosti gozdnega drevja, kar kaže na upadanje vitalnosti in povečevanje občutljivosti na zunanje vplive. Naj pri tem povam, da obstaja povezanost med osutostjo krošnje in bolj sušnimi razmerami v času vegetacije v zadnjih letih, določen vpliv na drevsvo pa ima gotovo tudi onesnažen zrak.

Kako zdrav je trzinški gozd, bi torej lahko ugotovili, če bi natančno opazovali drevesne krošnje in preštevali število iglic. Ali pa če bi pregledali dokumentacijo sistematičnih popisov Gozdarskega inštituta. Ali pa če se zanesemo na svoj dar opazovanja in primerjanja trzinškega gozda z drugimi gozdovi, pri čemer lahko ugotovimo, da je naš gozd sorazmerno zdrav (to je ocena laika in ne gozdnega strokovnjaka, da ne bo pomot). Kot tak pa nam lahko nudi veliko.

in sicer v prvi vrsti les, ki je sestavina številnih izdelkov vsakdanje rabe (les tudi nadomešča izdelke, za proizvodnjo katerih kurimo fosilna goriva, ki povečujejo količino toplotrednih plinov). V drugi vrsti pa je gozd mnogo več kot vir lesa za lesno industrijo. Slovenci menda v povprečju izredno radi zahajamo na sprehode v gozd, na rekreacijo... Nekateri v gozdu najdejo mir in sprostitve (kar je gotovo tudi posledica vpliva zelene sprostitvene barve), spel tretji iščejo v njem možnosti za čebelarjenje, lov, nabiranje plodov in gozdnih sadežev, zdravih rastlin, gob...

Nenazdanje pa imajo gozdovi tudi mnogo tako imenovanih ekoloških funkcij, in sicer listavci ter iglavci varujejo plodna tla pred erozijo, varujejo biotsko pestrost (to je življenje mnogoterih živalskih in rastlinskih organizmov, ki so nujni za nemoteno življenje ekosistemov), čistijo vodo in uravnavajo enakomerni odtok padavinskih voda v vodotoke (številni izviri voda so namreč v gozdovih), blažilo vplivajo na klimo z uravnavanjem temperature in so izvir ogljikovega dioksida, najpomembnejšega toplogrednega plina, ki dolgoročno usodno spreminja klimo na našem planetu.

Kakorkoli torej ohrnemo stvar, imamo vsi prebivalci planeta Slovenije, Trzina splošne koristi od vseh naštetih funkcij gozdov, saj nam vsem dvigajo kvaliteto raven okolja in razmer, v katerih živimo (ste že opazili, da je gozd ena izmed oglaševalskih taktik; oglaševalci namreč izredno radi poudarjajo, da so ta in ta stanovanja zgrajena v bližini gozdov). Žal pa se tega pogosto ne zavedamo oziroma bi se tega zavedli šele, ko gozda ne bi več bilo. Tudi v Trzinu smo na dobri poti k temu, da se bomo kmalu vprašali, kje so naše smreke in hrasti. Prav zato se nekateri Trzinci borijo proti prekomerni pozidavi Trzina in za ohranjanje trzinškega zelenja. Srčno upam, da jim bo uspelo.

Mateja Erčulj

PONUDBA ZA ROMANTIKE POD ZVEZDAMI

Pred kratkim so nas v uredništvu obvestili, da si je verjetno neka nova turistična organizacija v Trzinu odločila izboljšati turistično ponudbo našega kraja. Na polju, nedaleč od vasi, naj bi za romantike in druge zvezdoglede že namestili tri žimnice, s katerih je v toplih jesenskih večerih prav lepo šteti zvezde. Naš obveščevalec je obžaloval, da tistih težavnikov ni bilo, ko se je nad nami bohotal Mars.

Tolaži ga le misel, da so »modroci« mogoče uporabni še za kakšen drug šport, čeprav v uredništvu dvomimo, da je kakšen parček pripravljen tvegati. Tista organizacija, ali pa mogoče kar nadebudni posameznik, ki se trudi tako izboljšati prenočitvene zmogljivosti v naši občini, bi se prej moral povežati s sanitarnim inšpektorjem, saj brez njih ne gre. Ker pa imamo v Trzinu že tako ali tako težave z inšpektorji, žimnice še naprej ponujajo svojo lepoto in udobje. Če nihče drug, bi vsaj Turistično društvo lahko reklo kakšno besedo o tem.

Jemčeva cesta se po raznih potrebnih in nepotrebnih zapletih končno prenavlja.

Urad župana

OBVESTILO

o odvozu kosovnih odpadkov in zbiranju in odvozu nevarnih odpadkov iz gospodinjstev

Spoštovani občani in občanke Trzina, obveščam vas, da bo Javno komunalno podjetje PRODNIK d.o.o. **v sredo. 1.10.2003**, na območju naše občine izvedlo jesenski **ODVOZ KOSOVNIH ODPADKOV**.

Akcija je namenjena odstranjevanju kosovnih odpadkov iz gospodinjstev, ki morajo biti na dan rednega odvoza do 05 ure zjutraj postavljeni poleg zabojnika.

Med kosovne odpadke NE SODIJO:

- > nevarni odpadki
- > embalaže škropiv, olj, barv in lakov ipd.
- > avtomobilski deli, gume vozil in akumulatorji
- > gradbeni material
- > veje dreves, živih meja in grmovnic
- > sodi

Prav tako pa bomo v sodelovanju s podjetjem PRODNIK d.o.o. istega dne, **v sredo. 1.10.2003**, zbirali tudi **NEVARNE ODPADKE** iz gospodinjstev, in sicer na dveh lokacijah:

- > na dvorišču Občine Trzin med 15.30 in 17.00 uro in
- > na parkirišču pred trgovino Mercator med 17.30 in 19.00 uro

Med nevarne odpadke SODIJO:

- > akumulatorji, baterije, zdravila, pesticidi, barve, laki, kozmetika, svetila in gume osebnih avtomobilov.

OPOZORILO:

1. Nevarni odpadki naj bodo v embalaži, ki omogoča varen prenos do zbirnega kraja.
2. Tekoči odpadki naj bodo zaprti, čeprav improvizirano.
3. Tudi odpadkov iz iste skupine ne združujte v večje embalaže, ker med njimi lahko pride do kemične reakcije.
4. Odpadke naj prinesejo polnoletne osebe, ki bodo pri rokovanju z njimi upoštevale varstveno tehnična navodila, ki ste jih dobili z nakupom izdelka, iz katerega je odpadke nastal.

V Trzinu, 11. septembra 2003

ŽUPAN Tone PERŠAK, l.r.

SAM

Ko si osamljen, bolan,
ne obupaj, v življenju nisi sam.
Na svetu mnogo je ljudi,
ki bolj nesrečni so kot ti.

Če bi ljubezen vladala povsod,
kako bi srečen bil Slovenec rod.
Ker pa sovraštvo tli med nami,
v življenju sreče ni.

Ne išči sreče v drugih ljudeh,
najdi jo v sebi pod plastmi
napuha, ljubosumja, zavisti.

Ne živi v strahu, žalosti, temi,
resničnih razlogov pač ni,
in vsi porajajo se v tebi.

Odvriži obup, brezvojnost, strah,
veseli drobnih se uspehov življenja.
Ne segaj po zvezdah, odkrij se,
izpolnijo pa življenja smoter ne.

Prepusti se toku, plavaj z njim,
osvobodi vseh življenja se skomin.
Ne tekmuji, z drugimi sodeluj in
kot otroka v sebi neguj.

Veseli se tujih uspehov, jih spoštuj,
kot da bi del tebe bili.
Zaželi srečo vsem, ki sovražijo te,
saj največ potrebujejo jo le zase.

Sprejmi se tak, kot si,
osvobodi se senc preteklosti.
Odvriži masko, odkrij dušo, srce,
v podobi novi se vide! boš nekega dne.

Alojz Muhar

Živim, a ne vem, kako dolgo;
umrl bom, a ne vem, kdaj;
potujem, a ne vem, kam;
zato se čudim, da sem še vesel!

Nemaki

Nekateri so zgornje obvestilo (še pred objavo ©) vzeli skrajno resno in kontejner za občinsko zgradbo do vrha (in še čez) napolnili že nekaj tednov po jo - moti le, da so se skupaj znašli papir, sodček neznanega izvora, ...

Marjan Habat Skrbi za urejenost Trzina

Tokrat smo se v uredništvu Odseva odločili, da vam predstavimo Marjana Habata, enega izmed tistih podjetnikov, ki se ukvarjajo z urejenostjo našega kraja in tako prispevajo k prijaznejšemu bivanju v Trzinu. Slišali smo namreč več pohval glede cvetličnih nasadov v našem kraju, hkrati pa, kot ste mogoče prebrali v našem časopisu, občasno dobivamo tudi pritožbe na račun praznjenja košev za smeti, urejenosti zelenic, glede tabel z imeni ulic in sploh v zvezi z izgledom Trzina. Podjetje gospoda Habata je zadolženo za nekaj področij, ki zadevajo zunanjo podobo naše občine.

Kakšne vrste podjetje imate in s čim vse se ukvarjate?

Moja osnovna dejavnost je avtoprevoznništvo, za kar je moje podjetje tudi registrirano. Ker pa ni bilo dovolj povpraševanja po tovrstnem delu, sem dejavnost razširil še na dela, kot so: cestni tovorni promet, dajanje strojev in naprav za gradnjo in rušenje v najem skupaj z upravljavci strojev, druga zaključena gradbena dela ter urejanje in vzdrževanje parkov, vrtov in zelenih športnih površin. Prijavljeno imam tudi pogrebno dejavnost, vendar čakam na to, kdaj bodo v Trzinu uredili pokopališče.

Koliko delavcev šteje podjetje?

Poleg mene so redno zaposleni še trije delavci. Po potrebi pa občasno na delo vzamem še kakšnega preko Študentskega servisa.

Občina Trzin je razpisala javni razpis, preko katerega je iskala nekoga, ki bo skrbel za urejenost kraja. Izbrano je bilo vaše podjetje. Kakšni so bili pogoji za izbor?

Kot Trzinec menim, da mora tovrstno delo opravljati nekdo iz Trzina, ne pa npr. neki Moravčan. Odločilno pa je bilo to, da smo bili mi cenejši od vseh ostalih ponudnikov. In to skoraj za milijon tolarjev. Logično, da smo potem delo dobili mi.

Kakšne vrste dela pa vaše podjetje opravlja za Občino?

Predvsem gre za urejanje in košnjo zeli-

nic, košnjo trave ob potoku Pšata in urejanje cvetličnih nasadov (predvsem na križiščih).

Kdo odredi, kje in kdaj je potrebno kaj storiti? Je to Občina ali o tem lahko odločate tudi sami?

Po pogodbi med Občino Trzin in Habat s.p. je točno določeno, kdaj se kaj naredi. Vsa dodatna dela,

ki jih opravimo, odredi Občina. Kar pa se tiče rednega vzdrževanja, ki je določeno s pogodbo, pa delamo po svoji logiki, torej takrat, ko menimo, da je potrebno. Če pa kaj ni dobro, pa nas z Občine pokličejo in povejo, zakaj ne in kako naprej.

Letos je bila velika suša. Kako ste se spopadli s tem problemom?

To je bil res zelo velik problem. Cvetlične gredice smo morali zalivati trikrat tedensko. Nekaj so nam pri tem pomagali tudi gasilci trzinskega gasilskega društva, pri katerih sodelujem tudi kot voznik. Ker smo gasilci ravno dobili pet novih voznikov, sem jih učil praktične vožnje, obenem pa smo sputoma zalili še cvetlične nasade. Ker pa suši ni hotelo biti konca, so pristojni prepovedali uporabo pitne vode za zalivanje cvetličnih nasadov. Zato smo hodili po vodo na Savo. Od tam smo tako načrpali dva do tri tisoč litrov vode, ki smo jo nato pripeljali v Trzin.

Ob katerem delu dneva pa ste zalivali gredice?

Zalivali smo večinoma ponoči, ko ni bilo vročine, to je od desetih, enajstih zvečer pa do enih zjutraj.

Kaj porečete na to, da tuji ponavadi pohvalijo urejenost Trzina. Trzinci pa vse skupaj ponavadi bolj ali manj kritizirajo in niso zadovoljni?

Ja, ljudje smo različni. Nekateri so zadovoljni, drugi spet nezadovoljni. Pa nič ne moreš pomagati, ne?

Ali pri svojem delu, ki ga opravljate za Občino, sodelujete tudi z ostalimi Trzinci, ki se ukvarjajo s podobno dejavnostjo?

Ja, z vrtnarjem Žnidaršičem sodelujem po potrebi, če potrebujem kak njegov nasvet ali pa pomoč. Pomagal mi je npr. pri nasaditvi rož in pri čiščenju cvetličnih nasadov.

Zanima me, kdo izbira rože za cvetlične nasade?

Vse to določi Občina.

Morda veste, ali ima Občina v bližnji prihodnosti v načrtih kakšne nove cvetlične nasade?

Za gredice trenutno ne vem. Dogovarjamo pa se za odstranitev zemlje in odpadkov ob potoku Pšata pri Čebulovem (po domače) mostu v starem delu Trzina. Odpadke in odvečno zemljo bi bilo potrebno odpeljati in teren poravnati. Mogoče da bo tam v bodoče šolsko otroško igrišče, morda pa bomo tam v prihodnosti posadili tudi okrasna drevesa.

Morda namerava Občina še kje druge posaditi okrasno drevje?

Ne vem. O tem se nisimo nič dogovarjali.

Kaj pa je s smrekami, ki jih je občina dala posaditi na križiščih in naj bi bile namenjene okrasitvi v prednovoletnem času?

Smreke so bile res posajene, žal pa so se skoraj vse posušile. Mislim, da se je prišlo samo ena, in to tista na travniku pri glavnem križišču nasproti gasilnega doma, torej pri Zotlarju (po domače). Samo ta je obstala za novo leto. Ostale štiri, nasproti banke v Mlakah in v industrijski coni, so se pa posušile.

Kaj pa pozimi? Ali tudi takrat opravljate dela za Občino Trzin?

Za zimski čas imam sklenjeno pogodbo z Čestnim podjetjem Ljubljana za Občino Trzin. Torej občina odredi cestnemu podjetju, kaj je potrebno storiti, oni pa se nato obnežno name. Gre pa predvsem za posipanje cest in pluzenje snega.

Imate morda kakšne dodatne ideje o tem, kaj bi bilo potrebno v Trzinu še urediti?

Ja, kaj pa vem. Tudi če bi jih imel, je vse zaman, ker ljudje vse uničijo. Šele zdaj vidim, kako so nekateri nesramni in pokvajeni. Npr. po cvetličnih nasadih se vozijo z avtomobili. Neredko si lahko Trzin-

ci v križišču pri gasilnem domu ogledate, kako so cvetlične gredice povožene. Drugače pa rože tudi krađejo in to takoj, ko jih posadiš. Tudi to se je že dogajalo.

S čim se še ukvarjate, npr. v prostem času?

Nič kaj posebnega ne počnem, ker ne ostane dosti časa. No, za kakšno malenkost se še najde. Npr. zdajle sem skopal luknjo za mlaj, ki smo ga postavili ob župnikovi petdesetletnici. Pa za kakšnega sosedo sem in tja kakšna drva pripeljem ali pa kaj skopljem.

Kakšno se vam zdi življenje v Trzinu?

Kar v redu. Zato sem pa ostal v Trzinu. Vmes

sem bil pa trinajst let v Ljubljani. Trzin imam pa rad, ker sem rojen Trzinec.

Kaj pa novi bloki, vas kaj motijo? Ne, nič. Ne vem. Zaenkrat nič. Sem malo bolj oddaljen od tam, pa imam mir.

Zdaj pa še eno čisto neumestno vprašanje: zakaj vas kličejo direktor? Ja, kaj pa vem. Direktor sem pa že od svojega petnajstega leta. Zgodilo se je pa tako, da sem šel enkrat čez cesto, roke sem držal v žepu, pa so ljudje rekli: "O, pogledj ga direktorja!" Pa se je prijelo. In zdaj bo to ostalo!

Mirjam Štih

Popoletna razmišljanja o vremenskih razmerah v minulem poletju

Vremenska kronika

Da je bila čez poletje huda suša, najbrž niso prezrli tudi najbolj zagrizeni nasprotniki opazovanja vremena. Ribam se je zrušila streha nad glavo, ko je Pšata v zadnjih tednih centimeter za centimetrom izgubljala globino. Na njeni gladini, kar jo je še ostalo, so se naselili zanimivi organizmi, in tako je kmalu prevzela videz kakšnega pritlikavega amazonskega potočka. Tudi kmetje niso mogli biti zadovoljni ob pogledu na opustošena polja, čeprav je res, da na tem koncu ni bilo take škode kot npr. v Prekmurju. Pa ni samo koruza trpela peklenske vročine, tudi hortenzije so se čez poletje prav nesrečno držale. Ljudje pa smo stvar sploh težko prenašali, čeprav je res, da nas sonce osrečuje in da nanj čakamo skoraj celo zimo, vendar si zdaj prilašča že polovico leta, če ne še več.

S čim pa nas lahko razveseli jasna troposfera? Ena od stvari, za katero se splošno bedeti celo noč, je opazovanje utrinkov, ki so se tudi to leto vžgali okoli godu svetega Lovrenca. Na severu, v ozvezdju Perzeja, naj bi se dalo opaziti vsaj enega na minuto, če ne bi takrat kot zanalasč svetila polna luna tako močno, da sem v dveh urah opazila samo dva. Potem pa so se nad Trzin binavsko priplazili še ohlaki in poskrbeli za popolno veselje. Ker pa je narava dobrega srca, nam je točno tri tedne pozneje, v temi luninega mrka, postregla z novim astronomskim čudom. Mars je bil namreč tisti dan še posebno blizu zemlje, prvič po več deset tisočih letih, kar pa tudi ni majhna stvar. Kar dobro se ga je videlo, tam na jugovzhodu, čeprav je treba priznati, da bi bila sreča večja, če bi se v prihodnje nebesno zgodovino dalo opazovati iz kakšnega observatorija, recimo na gradu Jable. Sicer pa so to zaenkrat samo moje pobožne sanje. In ko smo že ravno pri Marsu, naj omenim, da ta čas, ko se po Mars še mudil blizu zemlje, nikar ne silite v prepir z ovni in škorpionji, saj bodo ti te dni še prav posebno hudi in razdražljivi.

Vmes pa se za vremensko kroniko ni zgodila nobena pomembna vremenska sprememba, saj je še vedno pustošila suša, sonce pa je bilo močno za dva. Dokler ni v zadnjem avgustovskem dnevu končno prijo-
kal dež. Ker

pa so, kakorkoli se obrne, vedno problemi, je tudi dolgo pričakovani dež drugod naredil kaj malo koristi, pri nas pa je le peščene jarko na cestah, ki so nastali pri polaganju cevi za plin, vodo in elektriko, spremenil v blatne potoke, ki so mazali avtomobile. Človek bi si rekel, da bodo po tem dežju vsaj gobe rasle, vendar nisem, ko sem se po prvem večjem »deževju« sprehajala po gozdu, razen nenavadno ogromnih polžev opazila nič takega, kar bi zmotilo pogled. Še dišalo ni po gobah, pa saj še strupenih ni bilo opaziti. Res pa je, da je za iskanje treba imeti tudi oči prav natenirane, da zmorejo čim hitreje poskenirati tla, do koder se že pogled.

Upajmo torej, da je za to leto konec s sušo. Čeprav ustvarjalna menda še razsaja. Prijateljica Mirjam mi je povedala, da je v tem času lahko ustvarjala samo dve pesmi, je pa treba priznati, da sta bili ti dve zelo dobri. Če se še malo zgodi, naj se to zgodi naglas. Tega so se držale tudi redke nevihte, ki so se v tem slogu pojavljale čez poletje. V gozdu namreč najdemo priče, ki govorijo, da v obdobju peklenske vročine nebo le ni bilo tako zelo mirno in je takrat pri nas ropotalo kar nekaj močnejših neviht, ki so lomile veje in rušile drevesa. Nekaj takih žrtev je padlo čez pot, ki vodi na Dobeno, in še zdaj otežkočajo prehod ljudem, ki grejo gor »na en per«. Tako je treba okoli podrtih debel prehoditi kar velik ovinek, kar pa je vsekakor dobro za kondicijo.

Kje so časi, ko ni bilo treba na morje, saj si se lahko skopal kar v Pšati, ki je bila takrat še bistra in čista. Marsikdo se še spomni teh ljubkih časov, žalostno pa je, da ravno danes, ko vročina postaja iz leta v leto manj znosna, lahko samo sanjamo o fofotanju po reki. Edini srečneži, ki si to še lahko privoščijo, so psi in teh je poleti opaziti kar nekaj, ko si v Pšati hladijo razgrete kožuške, ko je še kaj vode v strugi.

Kakor koli že, čas polnih sandalčkov je najverjetneje mimo, čeprav nikoli ne več, kaj vreme pripravljaj. Sicer pa, še dobro, da je vreme tako nepredvidljivo, imajo vsaj ljudje o čem govoriti.

Jana Urbas

PRILJUBLJENOST ODSEVA

Tokrat bom članek spremenila v številke. Občini Trzin je v mesecu januarju (takratni številka Odseva priložila anketni list z naslednjo vsebino: prva stran - kratko pojasnilo ter obrazec s prijavnico za nadaljnje prejetje Odseva. Na drugi strani lista pa nas je čakala dolga in še kar enostavna anketa. Nekateri so se dela lotili kot najpomembnejše stvari, drugi pa so anketo le na hitro preleteli ter sem in tja naredili kakšen križček. V naši raziskavi smo upoštevali vse, ki so se vsaj malo potrudili in naredili kakšen križček. In prav to je razlog, da vam ne morem podati natančnih podatkov v odstotkih, ker niso bile vse ankete izpolnjene v celoti. Pa vendar se je dalo razbrati, kaj občani raje in kaj manj radi prebirajo.

Naj najprej povem podatek, da je na občino Trzin prispelo malo več kot 900 prijav za nadaljnje prejetje Odseva. Od tega je imelo približno dve tretjini anketirancev izpolnjeno tudi anketo. Iz vsega prebranega sem lahko razbrala, da imamo super urednika, kajti nekateri so bili tako kritični do časopisa, da bog ne daj, da bi bili oni uredniki, kajti v tem primeru bi bil naš časopis oropan mnogih tem. Ko sem že pri uredniku, naj povem, da je njegov uvodnik v večini redno bran, slaba tretjina ga le preleti ter le dva bralca od anketiranih ga ne marata. Z obsegom le tega so bralci prav tako zadovoljni. Dostikrat slišimo, da je časopis 'županov'. Popularnost branja **Županovega kotička** je na drugem mestu branosti. Prav tako Pogovor z županom spada v sam vrh petih vodilnih, tudi obseg obeh zadostuje merilom bralcev.

Prav gotovo je po pomembnosti na drugem mestu občinski svet. Iz pregleda anket mi je bilo jasno, da poročila s sej občinskega sveta občine Trzin in stališča svetnikov občinskega sveta Trzin preberejo le tisti, ki jim je politično dogajanje bližje. Na vprašanje *preberem in samo preletim* je število približno enako: nekaj čez sto bralcev. Zadnja omenjena rubrika je tudi ena izmed vodilnih pri odgovoru *me ne zanima*. Kljub določeni omedljanju rubrik so bralci povsem zadovoljni z dolžino objavljenih člankov. Glede člankov o šoli in vrtcu pa moram zapisati, da se zanje očitno zanimajo le starši, ki imajo šoloobvezne otroke ali pa so njihovi otroci v vrtcu.

Skoraj v sam vrh negativno ocenjenih rubrik spadata *politično dogajanje* ter *pozivi strank*. Druga omenjena tema je druga po vrsti pri odgovoru *ne maram* ter v prvi kategoriji *me ne zanima*. Zato ni razočaranje, če so bralci kar nekajkrat naredili križček v okenčku z željo po skrajšani vsebini.

Osmo tematsko področje v anketi so zasedala Pisma bralcev. Ta tema je druga po branosti na lestvici. Prav nihče ni naredil križčka v kvadratu *ne maram*. Le štirje bralci pravijo, da jih ne zanima. Tako je bila izražena tudi želja, da bi to temo po obsegu povečali.

Vendar je to problem. Ravno v tej rubriki sodelujejo bralci sami, in če vi ne pošljete pisem, mi ne moremo povečati rubrike. **VABLJENI!!**

Nekoliko so me presenetili odgovori pri stripu. Je vodilni v odgovoru *ne maram* in drugi pri odgovoru *me ne zanima*. Zato ni čudno, da je bilo največ bralcev prepričanih, da je najbolje, da se strip ukine, kajti razen se dveh številki pri odgovoru *nič* ni prestopila dvo mestnega števila.

Prvo mesto branosti si je prisvojila slikovno-pisna rubrika anketa med občani in prav tako največje število za povečanje obsega.

V sam vrh branosti spadajo še naslednje teme: najprej iz *zgodovine Trzina*, *prometna varnost*, sledi ji *črna kronika*, ki je v naše glasilo priromala šele po nekem času izhajanja časopisa. Z deset odgovori manj sledi *vroča stran*. Pri tej rubriki je bilo mnogokrat izražena želja po več podatkih. To je težko. Mnogokrat se datumi zaradi določenih sprememb menjajo ali pa ideje o prireditvah pridejo prepozno za objavo, zato je poleg hranja vroče strani še vedno zelo pomembno, da sledite razobešenim plakatom po ulicah ali pa o stvarih povprašate sosede.

Zlato sredino si zaslužijo po številu branosti izrinska društva: **KUD Franca Kotarja**, **Turistično društvo**, **Društvo upokojencev**, **PGD Trzin**, **Planinsko društvo Onger** ter **Šmufarsko društvo**. Prav tako so z obsegom bralci bolj ali manj zadovoljni. V ta rang branosti spadajo še drobne slikovne bodice, miselni utrinki, potopisi, Izpod zvona sv. Florjana. Med teme, ki jih bralci raje preletijo, pa spadata *folklor* in *veterani vojne za Slovenijo*.

Kratek povzetek:

Glede na največ odgovorov *preberem*:

1. Anketa med občani
2. Pisma bralcev
3. Županov kotiček
4. Iz zgodovine Trzina
5. Pogovor z županom
6. Prometna varnost
7. Črna kronika
8. Vroča stran

Glede na največ odgovorov *me ne zanima*:

1. Šahovske novice
2. Strip
3. Folklor
4. Pozivi strank

Glede na največ odgovorov *večji obseg*:

1. Anketa med občani
2. Iz zgodovine Trzina
3. Prometna varnost
4. Pisma bralcev

Glede na največ odgovorov *manjši obseg*:

1. Politično dogajanje
2. Pozivi strank
3. Stališča svetnikov OS Trzin
4. Strip
5. Folklor
6. Veterani vojne za Slovenijo

Bralci pa niste le s kljukanjem, kaj vas bolj oziroma manj zanima, izrazili, kaj bi si še želeli, da bi v Odsevu lahko prebrali. Naj najprej povem, da sem se ob branju neskončno zabavala. Pod opombami pa niso bile izražene le želje. Ponekod so bili napisani že celi članki. Nekateri so bili namenjeni našemu uredniku, drugi pa županu, tako da bi bilo prav, da si teh 900 anket zdaj v počitniškem času prelistate.

Naj naštejem nekaj predlogov, ki so se pojavili v vaših zamislih. Nisem štela, vendar mislim, da bi si prvo mesto prislužili Mali oglasi, na tesno pa jih sledijo križanke, slikovne in nagradne seveda. Naj vam povem, da je v uredništvu že tekla beseda o tem, vendar je zaenkrat ostalo še pri besedah.

Dosti vas je pomislilo tudi na predstavitve znanih in velikih trziških podjetnikov. Nekateri, verjetno starši, so izrazili željo po otroških straneh, tiskanih z velikimi črkami, ter stran za najstnike, z njihovo problematiko. Tudi gospodinjice so izrazile svoje želje po kulinariki in vrtnarjenju. Ter še mnogo idej: več polemičnih člankov, kotiček pogovor s svetniki, več slik in natrcov, zdravstveni kotiček, želje krajanov, poročila strelskega društva, socialni problemi, da bi se vroča stran razširila na Domžale, Mengeš... Neka bralka je celo predlagala prevod nekaterih člankov v angleški jezik, za objavo na internetu.

Pod točko *Vaši predlogi*, pa se je največkrat zvrstil odgovor: Bodite točni in izhajajte redno. To smo zelo zelo resno. Vendar je nastal nov problem. Odkar je občina ugotovila, da je Odsev predraga stvar, ter zmanjšala naklado, časopis dobivajo le tisti, ki ste se nanj naročili, zato je nastala strašna zmeda. Pred tem je Odsev prišel, sicer pogosto za zamudo, ampak dobili smo ga vsi. Sedaj časopis do določenih, ki so naročeni nanj, sploh ne pride. Razočarani občani klicarijo na uredništvo Odseva in nas sprašujejo, kaj je razlog temu. Zato pozivamo tiste, ki ste na občini odgovorili za to zmedo, da jo čimprej uredite!!

Urša Mandeljc

Vse zmore imajo svoj čas, najmanjša resnica pa tudi po sto milijonih ovir, zvižcak in spletk ostane zmeraj to, kar je bila.

KRajski

KRATKE IZ PODJETNE REGIJE

Kot lahko vidite v tokratni številki Odseva, v Trzinu poleti ni vladalo popolno mrvilo, več tudi za Trzin zanimivih dogodkov pa se je zgodilo tudi v sosednjih občinah. Še zlasti dosti je bilo družabnih dogodkov in prireditev, zgodilo pa se je tudi nekaj takšnih dogodkov, ki verjetno zanimajo tudi Trzinca

Odprt Podjetniški center Domžale

Na Viru pri Domžalah so 1. septembra odprli Podjetniški center Domžale, ki naj bi še bolj spodbudil podjetništvo na domžalskem in tudi širšem območju. Center je nastal ob sodelovanju Občine Domžale, ki financira njegovo delovanje, Območne obrtne zbornice Domžale, ki zagotavlja prostor in vso opremo za delo centra, Center za razvoj malega gospodarstva Ljubljana pa zagotavlja delovanje in vodenje novega centra. Medtem ko je glavna naloga obrtne zbornice pomoč pri njihovem delovanju, naj bi novi center podjetnikom pomagal pri pridobivanju poslov in informacij. Računajo, da bodo zasebniki tako lažje prišli tudi do t.i. evropskega denarja. Za zdaj je center omejen na območje domžalske občine, če bo dobro deloval, pa mislijo pritegniti še sosednje občine, tudi Trzin.

Stečaj Stola Ambienti in selitev Biring Tamiza iz Trzina

Po večletnem odmiranju so v vodstvu kamniškega podjetja Stol sklenili, da gre še edino večje hčerinsko podjetje družbe Stol Ambienti v stečaj. Brez dela je ostalo več kot sto zaposlenih, iz različnih virov pa prihajajo namigi, da so se vodilni z odmiranjem podjetja okoristili in da naj bi bil stečaj načrtovan. Od nekdanjega paradnega konja slovenske lesne industrije, v katerem je bilo zaposlenih tudi nekaj Trzincev, je ostalo le še bore malo. Zanimivo pa je, da je objekt in stroje v Stolu Ambienti odkupilo trzinsko podjetje Biring. Direktor in lastnik podjetja Marjan Tekavec nam je povedal, da bo na Duplico preselil svoje podjetje Biring Tamiz. Tja bo preselil tudi zaposlene iz trzinskega podjetja, od Stola Ambientov pa bo zaposlil nekaj deset proizvodnih delavcev.

Svetovni čebelarški kongres Apimondia

Konec avgusta je v Ljubljani potekal svetovni čebelarški kongres, njegovi udeleženci pa so obiskali tudi Čebelarški center Slovenije na Brdu pri Lukovici. Tam so gostom predstavili čebelarjenje na našem območju ter še zlasti turistično ponudbo in druge zanimivosti naših krajev. Na prireditvi so sodelovali tudi predstavniki trzinskega turističnega društva in njihova sekcija rezbarjev. Na Apimondiji je sodelovalo čez 1600 delegatov iz čebelarških zvez z vsega sveta, zraven pa je bilo vsaj še enkrat več njihovih spremljevalcev. Še zlasti ti so si z zanimanjem ogledovali Slovenijo in so pri nas ostali še po tem, ko se je kongres že zaključil. Čebelarji so zadovoljni, saj zdaj Slovenijo dobro poznajo čebelarji po vsem svetu. Med drugim bo vodstvo njihove organizacije še sklepalo, ali bi za svetovni dan čebelarstva razglasili rojstni dan slovenskega čebelarja in prvega čebelarskega učitelja Antona Janše, za himno pa naj bi izbrali tudi Avsenikovo čebelarsko pesem.

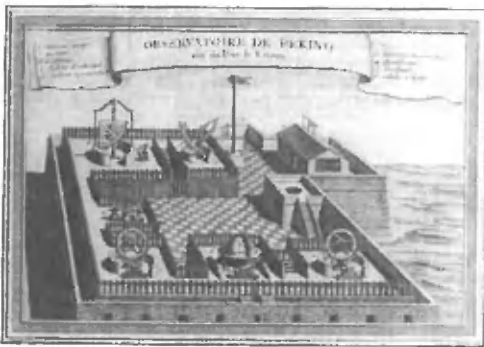
Spominska plošča baronu Ferdinandu Avguštinu Hallersteinu

Mengeški muzej in Kulturno društvo Franca Jelovška Mengeš sta 27. avgusta pripravila slovesnost, s katero so se spomnili 300-letnice velikega znanstvenika, misijonarja, matematika, astronoma, kartografa in diplomata barona Ferdinanda Avguština Hallersteina, ki je otroška leta preživel v Mengšu v gradu svojih staršev,

Obletnico je obeležila tudi Pošta Slovenije z izdajo priložnostne pošne znamke in izdajo ovitka prvega dne.

ki mu Mengšani pravijo Zgornji ali tudi Ravbarjev grad. Znameniti jezuit je deloval na Kitajskem, kjer je na cesarskem dvoru dosegel velike časti. Postal je namreč mandarin tretje stopnje, kar je bil tedaj najvišji naslov, ki si ga je lahko pridobil Nekitajec. V Pekingju je postal predsednik astronomsko-matematičnega kolegija, svoja odkritja pa je pošiljal v Evropo. Bil je dopisni član akademij znanosti v Londonu, Parizu in Sankt Peterburgu, zelo cenjen pa je bil tudi v vseh drugih takratnih evropskih prestolnicah. Izdelal je zemljevide delov kitajskega cesarstva. Objavil je dotlej najnatančnejšo oceno števila in rodnosti Kitajcev. Evropi je približal navade, pokrajino, rastlinski in živalski svet Kitajske. Organiziral je astronomске meritve v različnih krajih kitajskega cesarstva in razvil več postopkov za izračunavanje razdalj v astronomiji. Čeprav je Kranjsko zapustil v mladih letih, je pogosto pisal sorodnikom vse do poslednjih dni, v njegovi jezuitski zapuščini v Pekingju pa je ohranjena tudi slovenska pesmarica. Prištevajo ga k najpomembnejšim kranjskim znanstvenikom, vendar je bil neupravičeno doslej prezrt.

Pekiški observatorij

Na slovesnosti, ki so jo pripravili ob obletnici njegovega rojstva, so na Zgornjem gradu odkrili spominsko ploščo, prisotni pa so bili nekateri najvignejši predstavniki Slovenske akademije znanosti in umetnosti, slovenske cerkve in predstavniki kitajskega veleposlaništva ter drugi diplomati. Na tiskovni konferenci pred tem in nato na sami slovesnosti je bilo lepo slišati, da je pripravo slovesnosti in iskanje zapuščine znamenitega Mengšana vidno podprlo tudi trzinsko podjetje Simps's.

Lukovica dobila knjižnico

Ob občinskem prazniku občine Lukovica, ki ga praznujejo 4. septembra, v spomin na rojstvo pisatelja Janka Kersnika, so v občini pripravili celo vrsto prireditev. Med drugim so na Rebru nad Dolinami planinci odprli razgledni stolp, v vrtcu Medo v Prevojah so odprli dva oddelka devetletke, osrednja pridobitev ob prazniku pa je knjižnica, ki so jo odprli v Šentvidu pri Lukovici. Knjižnico, ki se pohvali s približno 7000 izvodi knjig, čitalnico in prvo e-točko v občini, so poimenovali po dr. Jakobu Zupanu. Tudi ta, nekoč zelo cenjen mož, je bil v preteklosti neupravičeno prezrt. Dr. Jakob Zupan je bil duhovnik, ki je pomembno zaznamoval dogajanja med slovensko inteligenco v prvi polovici 19. stoletja. Njegovi sodobniki Prešeren, Čop, Kopitar in drugi so ga cenili zaradi njegovega znanja jezikov, ostroumnosti in njegovega prispevka na pesniškem področju. Bil je eden najvidnejših sodelavcev takratnega časopisa Kranjska čebelnica. V njem je objavil že 200 svojih pesmi, odlikoval pa se je kot raziskovalec slovenskega in tudi širše slovanskega srednjeveškega slovstva, bil je odličen profesor, predvsem pa eden od stebrov slovenskega novoromantičnega reformatorskega gibanja na začetku 19. stoletja. Na slavnosti ob otvoritvi knjižnice, ki so se je udeležili številni ugledni gostje – minister Gaber, akademik dr. France Bernik, pesnika Tone Pavček in Ciril Zlobec, župani sosednjih občin in drugi, so povedali, da ima knjižničarstvo v dolini Črnega grabna dolgo tradicijo. Prvo knjižnico so tam namreč odprli že leta 1875.

Ohranjen je tudi črnobeli film iz leta 1947, ko je Lidija Šentjura po vojni obnovljeni knjižnici v imenu Ministrstva za prosveto pridelala 36 knjig, vendar pa je knjižnica pred 26 leti prenehala delovati. Imeli so le potujočo knjižnico, ki je še vedno zelo priljubljena, v domžalski, matični knjižnici pa je del knjig pripadal njihovi knjižnici.

Vse kaže, da bomo še letos tudi Trzinci lahko proslavili podoben kulturni praznik in odprli novo knjižnico.

Evropska zastava in bavarsko-slovenska knjižnica v Kamniku

V Kamniku so letos prvič pripravili svoj poletni kulturni festival, ki je trajal od 15. avgusta do 15. septembra. Zvrstila se je cela vrsta zanimivih prireditev za vse okuse, Kamničani pa so najbolj ponosni na dogajanja 6. septembra. Zaradi izjemno plodnega sodelovanja s številnimi občinami iz držav Evropske unije na različnih področjih, od kulturnega do gospodarskega, je Svet Evrope občini Kamnik kot prvi slovenski občini podelil častno zastavo Sveta Evrope za sodelovanje. Slavnosti so se udeležili številni ugledni gostje, slovesno pa je bilo tudi pred tem, ko so v prostorih kamniške knjižnice odprli Slovensko-bavarsko knjižnico. Društvo slovensko-bavarskega prijateljstva je ob tej priložnosti Kamničanom poklonilo 1600 knjig o Bavarski. Omenjene knjige si tam lahko izposojajo vsi prebivalci Slovenije.

SREČANJE OB JUBILEJU

V Trzinu je konec avgusta praznoval okrogli življenjski jubilej – pedesetletnico – naš sokrajan, profesor dr. Bogdan Dolenc. Farani oz. krajanji smo mu pripravili praznovanje ob mlaju, kakršno ima v Trzinu že več kot dvajsetletno tradicijo in poteka kot prijetno in prijateljsko druženje. Tudi tokrat je bilo tako.

Po postavitvi mlaja ob župnišču je cerkveni pevski zbor slavljencu pripravil krajši koncert ljubih slovenskih pesmi, trzinski gostinci in gospodinjje pa so poskrbeli za prigrizek. Za darilo je slavljencu prejel umetniško sliko rojstine hiše, ki stoji v vasi Četena Ravan pod Starim vrhom v Poljanski dolini. Z nežnimi, harmoničnimi barvami je akvarel naslikala Bernarda Zajec, slikarka iz Trzina, ki so ji lepote krajev iz »Cvetja v jeseni« dohro poznane. Ob slavljencu sta bila tudi njegova sestra Bernarita in nečak David, ki nas je razveselil s svojo harmoniko.

Po slovesnosti pred župniščem so zvonovi farne cerkve sv. Florjana z veselim pritrkavanjem vabili k maši, ki jo je daroval slavljencu ob sodelovanju župnika Pavleta Krta. Zahvalil se je božji previdnosti za varstvo in za talente, ki mu jih je Bog dal, ter kratko opisal dosedanje življenjsko pot. Novo mašo je pel leta 1979 v Javorjah, kaplanoval je v Grosupljem in na Kapitlju v Novem mestu, študiral pa je na Papeški univerzi v Rimu. Ko je postal profesor na Teološki fakulteti, se je naselil kot hišni duhovnik v samostanu sester sv. Križa na Mali Loki in tam ostal trinajst let. Od leta 2000 biva na Jemčevci cesti v Trzinu, kjer si je uredil stanovanje. Sam pravi,

da se med nami dobro počuti, da so mu takšna in podobna druženja prijetna, in se jih rad udeležuje.

Domačin Milan Pevce je slavljencu v pesmi med drugim zapisal in ob mlaju recital naslednje verzice:

*Kot blagovesti nas se dotaknile
pridige poučne, besede iz globine,
zato hvaležni smo vam za duhovni um,
ki bodrite nas za vero in pogum.*

Stane Mesar

PRIPIS UREDNIŠTVA:

Spoštovani gospod profesor Bogdan Dolenc! Čestitkam ob vašem jubileju se pridružuje tudi naše uredništvo. Tudi v prihodnje vam želimo dobrega počutja v našem kraju. Še naprej bomo z veseljem objavljali vaše zanimive prispevke iz trzinske cerkvene kronike.

KRASITEV CERKVE

Prvi pisni viri o cerkvi sv. Florjana v Trzinu segajo v leto 1526.

Od takrat naprej se je cerkev obnavljala ter obnavljala v stilu prahajajočega časa. Ni kaj reči, trzinska cerkev je lepa in bogata z umetninami priznanih kiparjev in slikarjev.

Ljudje, ki zahajamo v cerkev, jo občudujemo. In veliko nam je do tega, da je domača cerkev urejena. Hvala tistim, ki za to skrbite. V začetku letošnjega poletja nas je presunila žalostna novica, da nas je prekmalu zapustila gospa Iva. Morda nekateri ne veste, gospa Iva je z veseljem in srečo vsako soboto zjutraj urejala cvetje v cerkvi. Pri tem so ji vsak teden pomagale še druge spretnke roke. In ko smo zjutraj stopili v cerkev, smo občudovali njen talent, ki se je kazal okoli oltarja ter v stranski kapeli. Ob poslušanju božje besede se je zdelo, kot da cvetlice prav tako stegujejo svoje glave k oltarju in uživajo, ker lahko cvetijo v takšnem prostoru. Zdaj pa je v cerkvi nastalo malo napeto stanje. Gospe, ki v soboto zjutraj ustvarjajo prihitijo na delovno mesto, so včasih malo zglubljene. Včasih pred oltarjem ležijo šopi rož, drugič pa le kakšna cvetlica.

Naj bo to povabilo vsem, ki uživate v delu s cvetjem, ki imate smisel in znanje, da se vsako soboto ob osmih pridružite delavnim trzinskim gospe. Veseli bi bili tudi vsakega cvetja, ki raste pri vas na vrtu, kajti vse vemo, da lepe stvari veliko stanejo, prav tako cvetje. V primeru, da na vrtu nimate cvetja, praprati ali česa drugega, pa lahko prispevate kakšen tolar za nakup cvetja v zimskem času.

V župnišču je bilo ravno zaradi pomanjkanja pomoči pri krasitvi cerkve (fizične ter denarne) narejen seznam po tednih ter ulicah. Vsak teden cerkev krasa ena ulica oz. več, če je ulica krajša. Pri udeležbi je dobrodošlo vrtno cvetje, delavna roka ali pa denar, kar pač premorete.

Ob prebrnem nam vas ne presune misel. Cerkev spet HOČE denar! Vsi imamo radi lepe domove, naj ga ima tudi Jezus in verniki, ki vstopamo v to hišo!

Urša

Košutna je 1974 m visok vrh v bližini bolj znane Mokrice nad dolino Kamniške Bistrice. Pod vrhom, na višini 1778 m, pa leži prijazna planina Košutna, ki je znana tudi po kapelici nedaleč od pastirskega stanu. Planino je najlažje doseči s krvavške strani, pravzaprav s Kriške planine, in Trzinci jo v zadnjem času vse pogosteje obiskujejo, saj je to planina, kjer imajo pašne pravice in staj Krtovi, družina trzinskega župnika g. Pavla Krta. Mogoče se je kdo vprašal, zakaj na planini stoji tako lična kapelica. Za bralce ODSEVA nam je zgodbo o tem povedal kar zgodbo Pavle Krt sam.

KOŠUTNA JE VABILO IN ŠE VABI

Zakaj želiš v višine
na strne snežne vrhove?
Da razdrobim okove,
ki oklepajo doline.

(Janez Marolt, univ. prof. zgodovine)

Kako se je vse skupaj začelo? Pišem po »črnavem«
spominu.

Začelo se je leta 1946, ko je ata Anton Krt kupil deleže za 7 glav živine, ki jo je smel odgnati na pašo v hribe. Zavrata in Košutna sta ga sprejeli. Brata Stefan in Joža sta veliko prejkokala v prenočišču Skala zavrti. Mlada pastirja sta se urdila. Leta 1948 sem se kot šestletnik v planinskem zanosu pridružil očetu in nadlego tudi jaz! Leta srečnih in tudi bridkih počitnic so se vrstila do nove maše! Tudi soščice sem okužil s planinami. 1. januar leta 1960 pa je ostal bridko zaznamovan. Štije malosemeniščniki, oba Urbanija, Jože in Franc – sedanjji triglavske župnik, Janez Marolt in jaz smo vzeli s seboj tudi Janeza Prodnika – 13-letnega faniča, ki je bil po izgubi staršev v oskrbi pri Devovčevih na Podjelšah, v moji rodni hiši.

Za novega leta smo se prvi dan v hudem sneženju odpravili s slabo opremo s Kriške planine na Košutno. Dva brez smučí sva se pošteno vdiral v novozapadlo kložo (sneg). Od osmih zjutraj do treh popoldne smo v kislem vremenu, nezavedajoč se nevarnosti, mežali novozapadli sneg. Na Žvandedni sva se z Janezkom nekam sočutno spogledala. Spustili smo se v Korensko dolino in nadaljevali pot proti Košutni. Jože Urbanija je rinit prvi, pet ali šest metrov za njim mu je sledil Janezek, prav toliko zadaj pa sem stopal sam, ker sta France in Janez zaostala. Takrat se je utrgal plaz. V hipu nisem videl nič! Jože in Janezek sta izginila. Zaslišal sem hropčč Jožetov glas: »Zhrrakaa!« Na srečo sem ob obronku plaz, od koder je prihajal glas, zagledal delček nahrbtnika, ki je mogle izpod snega. Skočil sem do Joža in ko sem stresel nahrbtnik, sem ga za silo sprostil, da je mogel zadihati. »Kje je Janezek?« je tri metre za mano vprašal Jože. Začel sem panično odkopavati, ker nisem vedel, da je Janezek tri metre pod menoj. Prihitiela sta še Janez in France. Na vso moč smo rili, se vkopavali v zbiti sneg. Ko pa se je ob himavskem soncu sprožil še nov plaz in prihrumel mimo nas, smo hitro odšli v korensko kočjo – v mraz in veter. Že tedaj sem kot zmeren kadilec pazil na ogenj, ki smo ga prižgali s pomočjo suhega hlačnega žepa. Noč smo si tako omilili z ognjem, ki smo ga kurili z deskami od raztreščene lope. Dirgaljoc nam je nekako uspelo preživeti pasje mrzlo noč.

Naslednji dan smo na mestu nesreče zapičili dolgo desko in po devetih dneh in jeseniški reševalci preko Velikega Zvoha zmogli na označenem mestu štiri metre pod plazom odkriti angelsko žareči obraz Janeza Prodnika.

Po mnogih medsebojnih in širših posvetovanjih smo končno sklenili, da postavimo nabožni spomenik. Odločili smo se za šeststvoljno kapelo. Leta 1964 smo udeleženci nesreče na Košutno priložili cement. Za dan borca smo opažili in vili temelj in leta 1965 spravili kapelico, krito s strešniki, pod streho. 30. septembra 1965 je bila ob prvi maši, ki je bila darovana, blagoslovljena tudi kapela.

Okolju prijazna, nemoteča kapela privablja vse več obiskovalcev, v zadnjem času tudi Trzince. Vsako leto na nedeljo pred ali po malem znamenju se k slovesni maši beremo domači, planšarji iz okolice Krvavca, hribolazci, plezalci, predvsem pa ljubitelji višin, da darujemo mašo za vse našete, še bolj pa za vse navzoče in njihove sorodnike, ki bi tudi radi pokukali na Košutno. Do letos, ko je bila maša 7. septembra, je bilo v kapeli darovanih nič manj kot 563 mašnih daritev, predvsem v blagoslov vsega stvarstva, posebej človeštva.

PS: Veste, s Košutne se daleč vidi – prav do morja (Učka). Letos je obrnilo pogled tja v daljavo kar 90 udeležencev.

Bog lonej, k' smo prjalil!

Pavle Krt

doc. dr. BOGDAN DOLENC: V svet pognala me je uka žeja

Njegova življenjska pot je podobna poti mnogih naših ljudi, ki prihajajo iz preprostega, kmečkega okolja, a jih je življenje vodilo daleč v svet in med pomembne ljudi. Komaj petnajstleten je zapustil rodno vasico pod Starim vrhom v Tavčarjevi Poljanski dolini. Videl je svet, spoznal človeško dušo, marsikje našel svoj začasni dom, in nazadnje pristal v Trzinu, kjer je v avgustu srečal Abrahama.

Da bi ga spoznali še malce bolje, smo se odinčili za intervju z njim.

Trinajst let sem kot hišni duhovnik deloval v samostanu Sester sv. Križa na Mali Loki, zadnja tri leta pa sem tu in se vadim za to, da bom morda nekoč napravil »sprejemni izpit« za Trzinca.

Kako ste se spopadali s tujino?
Spoprijemanje s povsem drugačnimi navadami, s tujim jezikom, z

Mnogi ne poznajo vaše življenjske poti in tudi sama sem bila navdušena, ko sem o njej prvič slišala. Nam lahko malce opišete, kaj vas je pravzaprav vodilo v Ljubljano, v Rim, v Grosuplje, v Novo mesto in v vse druge kraje, kjer ste živeli?

»Uka žeja«, bi rekel s Prešernom; njega in tudi mene je ta žeja po spoznanju gnala iz »srečne, drage vasi domače«. A jaz te ukaželjnosti ne dojemam kot »goli fivo kačo«, ampak kot močno gibalno življenja vsakega človeka. Odkrivati resnico o sebi, svetu in Bogu je največja pustolovščina! Vedno sem se rad učil, predvsem tuje jezike, in doživljal čar in lepoto svetov in kultur, ki so se polagoma odpirali pred mano. Že z gimnazijskimi leti, ko sem trgal hlače na Gimnaziji Poljane, sem stopil na pot duhovniškega poklica. Med študijem teologije sem petnajst mesecev podaril jugoslovanski armadi in nosil mitraljez po makedonskih hribih okoli Bitole. Nova maša (1979) je bila pod slovensko lipo zraven cerkve sv. Tine v Javorjah. Prve duhovniške izkušnje sem dve leti nabiral v Grosuplju. Potem me je za štiri leta pogoltnil vase bačni in nemiri Rim, a v spokojnosti in delovnem razpoloženju nemškega kolegija (Collegio Teutonico) v Vatikanu sem dokončal študij. Spet sem se vrnil med prijatne in vesele Dolence, in sicer v Novo mesto. Po dveh letih (1987) sem prišel na fakulteto.

novimi ljudmi, z domotožjem vam najverjetneje ni bilo lahko...

Če človek obvlada jezik določene dežele, ta v veliki meri neha biti »tujina«. Velikansko zadoženje imaš, ko se giblješ v tujem svetu in ti je vendarle domač, razumljiv in dostopen. Rim ima v tem pogledu poseben položaj. Ker je vse od prvega stoletja središče Cerkve, ima vseskozi mednarodni značaj. »Vse poti vodijo v Rim«, pravi pregovor. To še posebej velja za Vatikan. Na papeških univerzah (kakšnih sedem jih je) so študentje, duhovniki, redovniki, redovnice in laiki z vsega sveta. Predavanja so v vseh svetovnih jezikih. Skoraj vsak narod ima v Rimu svoj »papeški zavod« ali kolegij, tudi Slovenci. Cerkev se imenuje »katoliška« in ta izraz pomeni, da je »vesoljna«, da je navzoča po vsem svetu. Zato je Rim kot središče Cerkve pravi jezikovni »Babilon«. Tako sem ga doživljal tudi jaz: predavanja so bila pretežno v italijanščini, vsakdanji pogovori in maševanje v nemščini, pisanje disertacije v angleščini. Večjega domotožja nikoli nisem čutil, a imam zelo rad domovino in domači kraj pod Starim vrhom.

Kaj je nazadnje odločilo, da ste se vrnili v Slovenijo?

Kadar kdo odhaja na študij v Rim, se radi pošalimo, češ, gre študirat za škofa. Tako preprosto to ni. Nadškof dr. Alojzij Šuštar me je poslal na študij in vrnil sem se, da s pridobljenim znanjem koristim Cerkvi na Slovenskem. Nekateri slovenski duhovniki

ostanejo po študiju v Rimu kot profesorji ali delujejo v rimski kuriji (papeževih uradih). Ne bi rad živel v tem mestu, ki je preveč hrupno. Preživeti tam nekaj let pa je nadvse dragocena izkušnja. Rim ima seveda več obrazov. Pravimo mu »večno mesto«. V nekem smislu je to tudi »sveto mesto« zaradi grobov apostolov Petra in Pavla in nešteti drugih krščanskih mučencev. V mnogih pogledih pa je to dokaj »nesveto mesto«, kot vsa druga vlemesta. Včasih so o kom rekli: Šel je študirat v Rim, tam pa je še vero izgubil. Tudi to je možno.

Tu pa ste potem službovali v mnogih krajih (Grosuplje, Novo mesto...). Nekaj časa ste preživeli tudi v samostanu Sester sv. Križa v Mali Loki, kar se mi zdi precej nenavadno. Kako ste se znašli kot možki med pretežno ženskim prebivalstvom?

V Grosupljem sem deloval takoj po novi maši, v Novem mestu pa po doktoratu. Kaplansko službo sem imel rad in tudi ljudje so me lepo sprejemali. Moj prvi župnik in rojak Tone Bohinc, ki sem mu zelo hvaležen za lep duhovniški zgled, se je včasih pošalil: »Veš, najlepše je biti kaplan. Vsi ga imajo radi. Mlad je in lep, župnik pa star in grd. Poleg tega je župnik nepriljubljen, ker mora urejati vse sitne in neprijetne pisarniške zadeve.«

Tudi na Novo mesto imam prijetne spomine. Na hribu sredi mesta stoji mogočna kapiteljska cerkev, zraven pa velika, petsto deset let stara stolpja. Včasih je bil »kapitelj« skupnost duhovnikov (kanonikov), ki so delovali pod vodstvom »prošta« (predstojnika), temu pa je pomagal »vikar« (namesnik). Zadnje čase se je vse to močno skrajšalo. Novomeški prosti je že dolga leta g. Jože Lap, doma iz Nasovč pri Komendi, veliki obnovitelj prostije in odličan duhovnik. Prava gorenjska »grča« je, obenem pa mehak in dober kot kruh. Zadržil me je po telefonu med smehom vprašal, če so me Trzinčini »že kaj prebutali«...

Še beseda o Mali Loki, kjer sem imel prilžnost trinajst let uživati gostoljubnost in mir tega samostana. Kot hišni duhovnik – na Mali Loki so takšnemu včasih rekli »gradžinski gospod« – sem za redovnice vsak dan maševal. V teh letih sem jih – žal – tudi veliko pospremil k poslednjemu počitku. Še vedno občudujem dobroto, skromnost in pridnost teh sester, ki so do nedavnega za svoje preživljanje morale obdelovati zemljo in rediti živino. Zdej pa si delijo skromne pokojnine, mlajše pa poučujejo verouk, vodijo du-

hovne vaje ali pa izdelujejo cerkvena oblačila.

Že kar nekaj let ste tudi profesor na Teološki fakulteti. Skrbite za mednarodno sodelovanje, ste predelkan za študijske zadeve, vodite katedro za osnovno bogoslovje in dialog in še marsikaj bi se našlo. Kako se počutite v vlogi učitelja in delu vsaj pri vašem delu najbolj preseneča?

Nekaj tega sem že oddal drugim, sem pa predstojnik omenjene katedre, znotraj katedre sodelujem s prof. dr. Dragom Ocvirkom iz Šentjakeba, s katerim sva sošola. Področje naše katedre so »osnove teologije« – temeljna vprašanja o veri in Bogu, o Kristusu, o katoliški Cerkvi in drugih krščanskih Cerkvah, o drugih verstvih, o dialogu in sodelovanju med njimi. Fakulteta sodeluje – poleg rimskih papeških univerz – še z drugimi fakultetami iz tujine, zlasti z Gradcem, Innsbruckom, Regensburgom in Leuvenom (Belgija). Na te odlične univerze pošiljamo naše študente in študentke za en ali dva semestra, izmenjujemo tudi profesorje. Delo profesorja me zelo veseli in izpolnjuje. Odnosi med profesorji in študenti so na naši fakulteti zagotovo lepši in bolj osebnostni kot drugod. Ne samo zaradi manjšega števila, ampak zato, ker nanje ne gledamo le kot na številke.

Pri svojem delu ste verjetno v stiku z mnogimi študenti. Se vam zdi, da so študentje teologije kaj drugačni od študentov drugih fakultet (bolj marljivi, pridni, delavni, resni)? Se morda študentje razlikujejo med sabo že glede na smer na fakulteti (bogoslovci v primerjavi z drugimi)?

Določeno razliko je res opaziti. Utrip življenja je po naših hodnikih sicer prav tak kot drugje. Toda sproščenost se ne izrodi v razpuščenost. Da imaš opravka z omenjanimi in resnimi ljudmi, opaziš na vsakem koraku: v pogovoru, v postavljanju vprašanj, v odnosu do prostorov. Od študentov teologije vsak upravičeno pričakuje visoko etično držo in kultiviranost. V času mojega študija je bila v letniku ena redovnica, danes pa študira veliko deklet in fantov (laikskih teologov) skupaj z bogoslovci. Prav je, da se bodoči duhovniki nauči živeti sredi sveta, ne v »bege pred svetom«.

Gotovo se med predavanji pogosto ukvarjate tudi s smislom obstoja in bivanja. Kako odgovarjate študentom, ki vas vprašajo po smislu življenja?

Ves naš študij in celotno krščansko spoznanje je en sam odgovor na to vprašanje, ki je temeljno za vsakega človeka. Vsakdo išče la odgovor zase. Praviijo, da je glavna kriza ljudi srednjih let kriza smisla, kajti kdor ga ne najde, zbolí.

Avstrijski psihiater judovskega rodu Viktor Frankl ugotavlja, da je teženje po smislu najmočnejše gibalno življenje. Po njegovem najdemo smisel v predanosti osebi (človeku ali Bogu) ali kakšni veliki in plemeniti stvari (npr. dobrotelnosti, predanosti poklicu). Naš filozof Janez Jančevič pa je v svoji knjigi Smisel življenja dal preprost odgovor: »Smisel življenja je postati dober človek.« Za verujočega človeka je najdenje smisla povezano z Bogom: če njega izgubimo in zgrešimo, navsezadnje zgrešimo vse.

V zadnjem času (zadnjih nekaj let) opazimo trend naraščanja novih religioznih skupnosti. Bi na osnovi tega lahko sklepali, da je človeštvo v duhovni krizi?

V duhovno krizo je zagotovo zašel zahodni, porabniški, razkrštanjeni svet. Na vzhodu npr. v islamskih, hindujskih ali budističnih deželah te krize ni. Po zrušenju velikih ideologij in sistemov v Evropi in razrinkanju slepil se je prebudila velika lakota po duhovnosti. Včasih je veljala religija za nazadnjaško, danes pa je ravno obratno. Kdor hoče biti moderen, bere duhovno literaturo, obiskuje seminarje, delavnice, vaje za meditacijo. Sekte uspešno pridobivajo nove člane tudi z dvomljivimi me-

Danes vse bolj iščemo tista etična načela, ki so temeljna in skupna vsem verstvom (»skupni etični kodeksi«) in so podana npr. v deseterih božjih zapovedih. O tem že teče medverski dialog. Teolog Hans Küng pravi, da ni mogoč mir med narodi, če ni miru med verstvi.

rodami. Današnji človek je zelo religiozen, a ne v cerkvenem smislu: išče duhovne učitelje, verska izkustva, odklanja pa ustanovo in hierarhijo. Menim, da to bohotenje verskih skupnosti močno povečuje duhovno zmedo in zbežanost.

Kaj menite o tem, da se ljudje raje vključujejo v nove, popolnoma nepreverjene, religiozne skupnosti, kot pa da bi se vključili v 2000 let stare, preverjene, krščansko oziroma katoliško verozanje? Mislite, da ima velik vpliv na to katoliška Cerkev, kateri marsikdo očita togo strukturo in konzervativna načela?

To dejstvo moramo kristjani in duhovniki resno vzeti. Vprašanje se postavlja nam in zadeva bolj obliko kot pa vsebino: Kako danes govorimo in oznanjamo in kako živimo svojo vero, da ni več prepričljiva? V tem pogledu se lahko marsičesa naučimo od novih skupnosti, ki svoje prepričanje dosiedno živijo, pogumno (včasih tudi vsiljivo) ponujajo in ustvarjajo občestva, kjer so topli in pristni medčloveški odnosi. V Cerkvi so nekatere nespremenljive, od Kristusa postavljene strukture (papeštvo, škofstvo, duhovništvo, zakramenti), veliko

pa jih je nastalo skozi zgodovino in so spremenljive. Manjka nam prožnosti, ki jo narača evangelij, ko pravi, da je treba »novo vino dati v nove mehove«. Duhovniki in kristjani moramo biti predvsem učitelji duhovnega življenja, pričevalci, spremljevalci in sopotniki ljudi v njihovih stiskah.

Kakšen pa je vaš pogled na druge religije (na primer budizem, islam, hinduizem, šintoizem)?

Z velikim spoštovanjem gledam na ta starodavna vzhodna verstva, ki že tisočletja nudijo milijardam ljudi modra življenjska načela in jim privzgojajo temeljne vrednote. Od tistih, ki priznavajo enega Boga (monoteistična verstva) nam je najbližje judovstvo; z njim imamo skupno Staro zavezo in mu kot kristjani največ dolgujemo. Islam priznava skupaj z nami enega Boga, Stvarnika in sodnika, priznava pa tudi Jezusa kot preroka. A tudi z drugimi verstvi, ki »iščejo neznanega Boga v sencah in podobah«, kristjani stopamo v spoštivljivi dialog. Danes vse bolj iščemo tista etična načela, ki so temeljna in skupna vsem verstvom (»skupni etični kodeksi«) in so podana npr. v deseterih božjih zapovedih. O tem že teče medverski dialog. Teolog Hans Küng pravi, da ni mogoč mir med narodi, če ni miru med verstvi. Temelj zanj pa je dialog in soglasje o tem, katere so temeljne vrednote (npr. življenje, družina, mir, iskrenost, zdravo okolje, osebnostna lastnina).

Ljudje pogosto iščejo uteho pri vas in življenju »dušnega pastirja« najverjetneje ni pogosto lahko. Kje pa vi poiščete uteho, tolažbo?

Res je. Toda ravno zavest, da moremo duhovniki z besedo izpred oltarja, v spovednici ali v osebnem pogovoru prinesiti ljudem notranji mir, tolažbo, upanje in jim odkrivati smisel življenja, je za nas izvir najglobljega zadovoljstva. Seveda je treba večkrat pozabiti nase, ampak to morata vedeti družinska mati in oče, ki sprejemata in vzgajata otroke. Prav tako mora zdravnik misliti najprej na blagor bolnikov in šele potem nase. Vsak človek dosega svojo izpolnitve samo tako, da se razdaja in živi za druge v eni ali drugi obliki. Ni vedno lahko vse staviti na Boga. A če imaš vero, je to možno. Ko govorim ljudem o Bogu, v njihovih očeh slutimo vprašanje: Ali ti sam stojiš za temi besedami? Če nisi sam zastavil za to koščka svojega življenja, so vse to le poceni besede.

Imate kakšno življenjsko vodilo, moto? »Lastna sreča je stranski proizvod osrečevanja drugih ljudi.«

In morda še to: »Kdor išče Boga, ga je našel.«

Mateja Erčulj

Po sledeh starih trzinskih rodbin – DOLINŠKOVI Cela družina živela s čebelami

Minulo poletje so v Sloveniji zaznamovali tudi čebelarji, saj je bil konec avgusta v Ljubljani svetovni čebelarjski kongres - Apimondia. Nanj je prišlo rekordno število delegatov in drugih obiskovalcev z vseh koncev sveta, čebelarji pa so kongres dobro izkoristili za predstavitev našega čebelarstva in Slovenije. V uredništvu Odseva smo se odločili, da prav zaradi kongresnega leta čebelarjev tudi mi našim bralcem predstavimo čebelarstvo v Trzinu. Za začetek smo se, po nasvetu sodelavca našega časopisa in tudi enega od pobudnikov za oživitve Odseva Staneta Mesarja, ki je zavzet čebelar in eden od ustanoviteljev čebelarjskega društva v Mengšu, odločili, da predstavimo eno v preteklosti najbolj znanih čebelarjskih družin v Trzinu – Dolinškove.

Čeprav sta zakonca Dolinšek, Jože in Marija ali Minka, kot smo jo klicali, že nekaj časa pokojna, sta še vedno zelo živa v spominu mnogih starih Trzinčev. Še vedno se spominjam, kako smo k Dolinšku hodili gledat čebele, ki so letale okrog panjev, in kako slasten je bil med, ki smo ga otroci žvečili skupaj z voskom iz satovja, ko so Dolinškovi točili med iz satja v kozarce. Ko pomislim na Jožeta Dolinška, se spomnim tudi, kako sem v mladosti večkrat ob večerih opazoval vlake, ki so vozili mimo nas in so, ko so vozili mimo Dolinškove hiše, lokomotive otožno zapiskale, nato pa so se iz dimnika usuli roji iskric. Otroci smo bili takrat prepričani, da vlaki zapiskajo, ko peljejo mimo Dolinškovih, ker je bil oče Jože železničar in ga zato lokomotive tako pozdravljajo.

Kasneje so mi povedali, da so lokomotive zapiskale enostavno zato, ker so bili tam trije prehodi čez progo in so bili to opozorilni piski. Kakor koli že, železničar Jože je bil takrat v naših očeh pomemben človek, ker so vlakci piskali pred njegovo hišo in ker je on, ko je bil v službi, vozil vlake. Za pogovor za naš časopis o Dolinškovi družini in njihovem čebelarstvu so se zbrale vse tri »Dolinškove punce«, sestre Mimi, Joži in Nadja. Joži je pred nas postavila tudi družinske albume, in spomini so hitro oživeli.

»Oče je bil doma v Rebru pri Škofljici, v družini z 11 otroki. Od doma je šel že z osmimi leti, večino svoje delovne dobe pa je prebil pri železnici. Najprej je bil zavirač, nato kurjač na lokomotivi, kasneje pa je postal sprevodnik. Najpogosteje je vozil na progah proti Sežani, Zagrebu in Jesenicam. Zaradi težav, ki jih je imel zadnja leta z nogami, je nekaj časa delal pri prevzemu pošte in blaga za prevoz po železnici, preden se je upokojil, pa je bil nekaj časa tudi vratar na direkciji Slovenskih železnic,« je očetovo življenjsko pot na kratko predstavila najstarejša hči Mimi, poročena Kralj. Srednja hči Joži pa je

povedala, da se je oče začel ukvarjati s čebelarstvom po tem, ko sta se z ženo Marijo, vsi smo jo klicali Minka, preselila v Trzin, kjer sta ob tedanji glavni cesti proti Ljubljani zgradila svojo hišo. »Oče je svoj prvi čebelji panj dobil pri Šimnovem alu, Janezu Štebetu, čebele pa je nekega dne iz službe prinesel domov kar v vreči. Roj čebel mu je podaril sodelavec.«

Jože si je kmalu nato postavil svoj prvi leseni čebeljak za 15 panjev. Čebeljak je postopoma prenavljal in predvsem povečeval. Nazadnje je lahko v njem imel čez 50 čebeljih družin, zraven pa je imel tudi čebeljak v Bištah, v bližini doma žene Marije. V svojih najboljših čebelarjskih časih se je lahko pohvalil s približno stotimi čebeljimi družinami. To je terjalo od njega veliko truda in potrpežljivosti. Pri delu pa mu je pomagala pravzaprav vsa družina.

Nadja, ki je zdaj poročena Capudra, se spominja, kako je oče sam pregledoval panje, pri vseh ostalih delih pa so mu pomagale tudi njegove ženske. »Tričetrdeset dala s čebelami in medom smo opravljali vsi skupaj, vsak po svojih močeh pač. Mami je imela nekoliko več besede pri prodaji medu doma, drugače pa se spominjam, kako smo vse pomagale pri točenju medu in drugih opravilih.«

»Ko satovje vzameš iz panja, je treba iz vsakega sata posebej očistiti čebefle. Nato je treba odstraniti zamaške, ki jih na satju naredijo čebele, da med ne izteka. To čebelarji opravijo s posebnimi lopaticami, nato pa na-

mestijo satovje v točilo, to je nekakšna centrifuga, v kateri se satovje vrtil, da iz njega izteka med. Včasih smo te centrifuge vrtili kar na roke; za mlada dekleta, kakršna smo bile, je bilo to kar naporno delo. Kasneje nam je točilo poganjal agregat, zdaj pa so to že električne naprave in takšno delo ni več tako zahtevno,« je povedala Mimi. Ko je med tekel iz točila, so ga lovili v vedro, od tam pa pretakali v sode, kjer je stal tako dolgo, dokler se iz njega na površje ni dvignil lažji vosk, ki je med prejšnjimi opravili zašel v med.

Vosek posnamejo, med pa nato pretakajo v kozarce. Dolinškovi so večino pridelanega medu oddajali Medexu, nekaj pa so ga prodali tudi sosedom in drugim Trzinčcem.

Čebelarji imajo delo s čebelami vse leto, le da je pozimi precej bolj mirno in največ pozornosti namenjajo pripravi panjev na novo sezono, skrbi za med in izdelke iz medu. »Zdaj, jeseni, se življenje čebel v panju že umirja, čebele se pripravljajo na zimovanje. Čebelarji jih hranijo s sladkorjem. Pozimi se čebele v panjih stisnejo v gručo in tako ohranjajo toploto. Sicer pa je v panju tudi pozimi toplo, okrog 20 °C, v čebelji gručici pa tudi do 25 stopinj,« je povedala Mimi in dodala, da je v čebelji družini tudi po 60 000 čebel.

»Ko se spomladi sonce okrepi in zacvetijo rože, se prebudijo tudi čebele. Spominjam se, kako smo čebele spomladi že vozili na pašo. Najprej smo jih peljali na akacije. Akacijevemu medu pravijo tudi cvetlični. Za ta med smo čebele vozili v Prekmurje, v bližino Murske Sobotice,« se spominja Nadja. Kasneje je medil kostanj. Dolinškovi so takrat čebele vozili na pašo na Janče. Medenje smreke so največkrat dočakali kje pri Gornjem Gradu, za materino duščico in reso pa so čebele vozili v Istro. »Oče je imel motorje. Ti so bili poleg čebel njegova velika ljubezen. Najprej je imel Guillerro, nato pa Moto Guzzija. Z njimi je se je vozil na ogleda, kje je primer-

na paša. Nekje okrog leta 1970 je oče kupil star tovornjak znamke OM, ki ga je predelal za prevoz panjev na pašo. Zanimivo je, da oče ni imel vozniškega dovoljenja za avto, tako da je vedno potreboval voznika. Včasih pa se je skupaj povezovalo tudi več čebelarjev in s skupnimi močmi so čebele vozili na pašo v Vojvodino, v bližini Somborja. Tam so bile za pašo še zlasti zanimive sončnice. Za take selitve si je oče omislil zločljivi čebelnjak, »je pripovedovala Mimi.

Z ene takih paš se Joži spominja najbolj dramatičnih dogodkov v očetovi zgodovini čebelarjenja. »Čebele smo imeli na paši v Mačkovec kotu, nedaleč od Gornjega Gradu. Tam je bila dobra paša na smreki. Vem, da so bile čebele tistega dne izjemno živčne. Razdražene so bile, ker je oče premikal tovornjak s čebelnjakom in zaradi ropota motorja tovornjaka. Oče je zlezal pod tovornjak, da bi nekaj popravil, takrat pa ga je napadel velikanski raj draženih čebel. V hipu so ga prekrile, vendar je še imel toliko moči, da je poklical na pomoč. Imela sem svoje opravke, zato nisem vedela, kaj se dogaja, ko pa sem zaslišala očetov klic, sem stekla k njemu. Videla sem, kako leži pod avtom in sem mislila, da se je avto premaknil in ga stisnil. V tistem hipu je tudi mene obdal raj čebel. Skočila sem v osebni avto, ki smo ga imeli tam in pohitela po pomoč k bližnji kmetiji. Oče je bil med tem še toliko prisoben, da se je začel kotaliti stran od avtobusa in navzdol po bregu, ker je vedel, da je tam potok. Nekako se mu je uspelo privleči do vode in se tako rešiti smrtonosnih napadalk. Ko sem se vrnila s pomočjo, smo očeta že videli, kako se opoteka proti nam. Na njem ni bilo centimetra kože, ki ne bi bila popikana. Kar z nožem sem mu rezala proč čebelja žela, ki so bila na gosto posejana po njegovi koži. Vedela sem, da morava k zdravniku. Očeta sem naložila v avto in se odpeljala proti Kamniku. Čim bližje sva bila zdravniku, bolj mi je oče dopovedoval, da ni nič hudega, da naj greva kar domov. Sprva sem ga res ubogala, vendar sem med vožnjo opažala, da se oče vede vse bolj nenavadno. Zapeljala sem k zdravni-

ku v Domžale, tam pa se je oče že zgrudil. Kmalu zatem so ga nezavestnega odpeljali v bolnišnico v Ljubljano, kjer so mu dali injekcijo protistrupa in ga začeli oživljati. Medicinci so skušali prešteti število pikov, vendar so po tem, ko so prešteli do tisoč, obupali. Oče pa je imel srečo, saj se je čez čas zbudil iz nezavesti. Ko so ga odpustili iz bolnišnice, so mu v odpustnici prepovedali, da bi se še ukvarjal s čebelami. Domnevali so, da je alergičen na pike, vendar to ni držalo, in oče je že naslednji dan spet delal s čebelami. Brez njih tako rekoč ni mogel živeti. «

Dekleta pravijo, da čebelji piki sodijo v čebelarstvo in da se zaradi njih nikoli niso prevleč sekirali. »To je, kot če bi te kdo zbolel s živanko. Meni se ne zdi nič posebnega. Je pa res, da je zdaj povsod več kemije in tudi čebelji piki postajajo vse bolj strupeni. Prav zaradi tega se pojavlja vse več ljudi, ki so alergični na čebelje pike,« mi je zaupala Mimi, Nadja pa je dejala, da so piki za čebele še bolj usodni, saj oh piku poginejo. »Če takoj spuliš želo, je dobro, saj vate tako ne pride strup, ki je zbran v čebeljem zadku. Me smo pičeno mesto samo namazale z medom, pa je bilo dobro. «

Zadnja leta Jože Dolinšek ni več toliko čebelaril. S čebelami ni mogel več toliko na pašo, čeprav si je omislil star avtobus, ki ga je predelal za prevoze čebel. Nazadnje je čebele vozil v Belo krajino, kjer so imele v gozdovih nad Kolpo dobro pašo, doma pa pogoj za zimovanje niso bili več dobri, zato je svoje čebele vozil pod Dobeno. Ko mu zdravje ni več dopuščalo čebelarjenja, je večino svojih panjev prodal na Primorsko, doma pa si je za lasno veselje pridržal še kakih deset, dvanajst panjev. Spominjam se, da smo včasih otroci radi hodili k Dolinškovi občudovat dva lesena panja, ki sta bila izrezljana v

obliki gradu in cerkve. Bila sta res čudovita in otroci smo ju ogledovali z velikimi očmi. »Oče je tista dva panja dobil v Preserjah pri Radomljah. Že takrat sta bila stara najmanj 80 let. Ko so ju slikali in o njihju objavili članek v čebelarški reviji Čebelar, je k očetu začel zahajati eden od čebelarških funkcionarjev. Nagovarjal ga je, da naj panja proda in nazadnje je oče le pristal in ju oddal čebelarškemu muzeju v Radovljici, kjer sta še zdaj. Tam sta zaščiteni in vidi ju več ljudi,« meni Joži. O čebelarjenju pri Dolinških imajo Dolinškova dekleta še marsikaj povedati. Oče je bil najprej včlanjen v Čebelarско društvo v Domžalah, kasneje pa se je, tako kot drugi trzinški čebelarji, skupaj z Mengšani odločil, da ustanovijo svoje čebelarško društvo. V njem je za svoje delo prejel tudi več nagrad, med drugim kar tri plakete Antona Janše, najuglednejša priznanja slovenskih čebelarjev. Sicer pa je rad izmenjeval izkušnje in pogled z drugimi trzinškimi čebelarji. K njemu je po začetne napotke večkrat prišel Jancz Praprotnik, ki je zdaj eden najuspešnejših trzinških čebelarjev. V Trzinu pa so poleg njihju čebelarili tudi Ivan Abe, Franc Krizman, Stane Mesar, Mitja Weixler, Anton in Ljudmila Bitenc, za čebelarstvo se je navdušil tudi Jožetov zet Stane Kralj, občasno pa so se za čebele ogrevali tudi nekateri drugi.

Ko govorimo o Dolinškovi družini, pa nikakor ne smemo mimo mame Minke, saj je ta resnično pri hiši podpirala tri vogale. Možu je vedno z veseljem pomagala pri skrbi za čebele. O tem je pisala cele pesmice. Zaposlena je bila na osnovni šoli v Domžalah, zraven pa je veliko pomagala sosedom in prijateljem. Za vsakega je našla čas in dobro besedo. Trzinci se je spominjajo po njenem veseljem značaju in odprtih rokah, nekdo mi je celo rekel, da je priona kot čebela. Kaj več, mogoče se pa tudi človek naleze kaj od dobrih zgledov v naravi.

Miro Štebe

LETOS ŠTIRJE PRVI RAZREDI

V Trzinu se še ni zgodilo, da bi šolsko leto začeli kar štirje razredi prvošolčkov. Letos pa se je to zgodilo. Prvič je šolski prag presotopilo kar 74 otrok, vendar je temu kriv prehod na devetletni pouk. 32 prvošolčkov zdaj obiskuje prvi razred osemletke, 42 pa prvi razred devetletke. Tisti, ki obiskujejo osemletko, so zadnja generacija, ki se bo šolala še po starem sistemu, treba pa je povedati, da so pred tem lani obiskovali malo šolo v vrtcu. Letos se tako z ubijanjem učenosti v svoje bučke v Irzinski osnovni šoli trudi 366 otrok.

Prvi dan je bil nadvse slavnosten, čeprav so vsi z radovednostjo pogledovali proti novemu šolskemu prizidku, ki je zrasel med počitnicami, vendar še ni odprl vrat nadebudnim učenjakom. Delavci so hiteli urejati še zadnje podrobnosti, saj jih je že čez nekaj dni čakal tehnični pregled tistega, kar so naredili. Pregled je sicer uspel, do zamude pa je le prišlo. Ravnatelj g. Franc Brečko nam je povedal, da so se že

hram učenosti. Malo s strahom, predvsem pa z veliko mero radovednosti so šktili tudi proti šoli in se spraševali, kaj jih tam čaka. Treba je reči, da je večina šolo že vsaj malo poznala, saj so imeli tam nekaj časa že tudi malo šolo, ko so bili še v vrtcu. No, to je bilo, še preden so se preselili v Palčico. Starši so komentirali predvsem šolski prizidek in pa cene učenikov in tudi oni so se kar obotavljivo podali v šolsko avlo, ko so se vhodna vrata le odprla in so predstavniki šole, na čelu z ravnateljem, vse prijazno in z nasmehom povabili medse.

Ravnatelj v pozdravnem govoru ni bil predolg, saj je vedel, da otroci ne marajo govornic, da bi prebili led, pa je vse skupaj povabil na ogled lutkovne igrice Žabji kralj. Predstava je bila res prrsrčna in lutkar, ki je bil edini igralec, se je pošteno namučil, ki je igral pet vlog hkrati. Bil pa je res dober in prrsrčen, tako da so starši zelo uživali. Otroci pa so pokazali, da že pripadajo novi generaciji in da so pravilje že skoraj presegli. No, ne sicer vsi, ampak kar nekaj je bilo takih, ki so veselo klepetali, se smejali, tekali naokrog in se celo malo privali.

Umirili bi jih lahko samo s kakšnimi bolj grozljivimi računalniškimi igricami.

Gledal sem razposajene otroke in si mislil, da je lepo, da so otroci živahni in zdravi, da pa se bodo morali učitelji verjetno kar precej potruditi, da jih bodo ukrotili in vsaj poskusili »civilizirati«.

Nisem prepričan, če jim bo to uspelo, saj bi jim pri tem morali pomagati tudi starši, teh pa živčav njihovih polmecov sploh ni motil, če bi kdo koga grdo pogledal, bi pa verjetno še zamerili. Njihovi srčki so pa res lahko sproščeni in neobremenjeni z disciplino. Saj nismo v srednjem veku!

Še bolj pa sem bil presenečen, ko sem postal pozoren na nadobudneža, ki je sedel za mano. Mulček se je očitno dolgočasil in je komentiral dogajanja. Vse mu je bilo bedno, ful zateženo in mamica se je ponesno ozirala okrog, če drugi slišijo, kako kritičnega sina ima. Mogoče pa ne bi bilo slabo, če bi namesto mulca v šolo šla mamica. Verjetno je prešpricala nekatera poglavja, vsaj tista iz kulture obnašanja.

Da bom objektivni, pa moram zapisati, da je bila kar nekaj gledalcev predstava vseč in da je treba za takšen začetek šolskega leta vodstvu šole izreči priznanje. Malčke sta pozdravila tudi dva policista, ki sta spregovorila o varnih poteh v šolo, nato pa so razredničarke začele okrog sebe zbirati svoje nove varovance. Vsaka je odpeljala svoje prvošolčke v svoj razred. Tam so starši dobili celo kopico reklam od zavarovalnic, seveda pa tudi celo vrsto koristnih informacij. Otroke so pogostili s sladkarijami in sokovi ter obdarovali s kozarčki, zajčki, kresničkami in ruticami. Otrokom je bil tak prvi šolski dan prav gotovo vseč in led je bil uspešno prebit. Prav gotovo bo vsem prvi dan šole ostal v prijetnem spominu. Žal pa so se nato začeli navadni šolski dnevi, ki bodo počasi prišli v navado in ne bodo več tako razburjivi. No, prav hudo jim ni, in ni čudno, da marsikatera mamica pravi, da bi spet rada hodila v prvi razred. Če nič drugega, bila bi še rosno mlada.

v naprej pripravili tudi na to možnost, tako da je razočaral vse tiste otroke, ki so upali, da bodo lahko zaradi zamud gradbincev podaljšali počitnice. Pouk se je začel za vse, vendar so šli učenci nekaterih višjih letnikov prve dni šolskega leta v šolo v naravi. Imeli so sicer nekaj smole, alij pa sreče, z vremenom, tako da bodo šolo v naravi nekateri imeli še enkrat, zaradi skrajšanega bivanja v naravi pa so se morali začasno »naseliti« tudi že v novih učilnicah v novem prizidku. Ko boste prejeli ta časopis v roke, bo, kot so nam zagotovili na šoli, glede pouka in razmer v šoli že vse urejeno in v najlepšem redu. Tisti malčki, ki so 1. septembra postali šolarji, pa se s tem niso ubadali. Ko so s starši stali pred vhodnimi šolskimi vrati, so si s široko odprtimi očmi vse ogledovali, in komaj čakali, da jih povabijo v

Mina Streh

POLETNA ŠOLA V NARAVI

Začetek novega šolskega leta je za 34 učencev 4. razredov pomenil tudi začetek težko pričakovane poletne šole v naravi, saj so se že drugi šolski dan skupaj s spremljevalci odpravili na otok Krk. Za j je zaradi bolezni ena izmed učenk morala ostati doma. Seveda je bilo ob odhodu marsikomu težko pri srcu, ko je pomahal v slovo. Temu primereno je bilo tudi deževno vreme, ki nas je pospremlilo na pot. Toda žalost je kmalu minila in polni pričakovanj smo kmalu prispeli na cilj. Sprejelo nas je sicer oblačno in vetrovno vreme, toda kmalu se je nebo razjasnilo in postajalo je sonce. Nastanili smo se v počitniškem domu v Vantačićih, ki je nekaterim učencem že dobro znan, drugi pa so ga kmalu vzeli za svojega. Razporedili smo se po sobah, ki so jih učenci poimenovali po svoje in na vrata pritrtili imenu ustrezno ilustracijo. Dogovorili smo se, da bomo spoštovali hišni red in skrbeli za urejenost sob, oblačil, potrebščin in postelj. Dobro jim je šlo od rok in obljubili so, da bo tako tudi doma.

Že prvi dan smo opravili preizkus plavanja in učence razdelili v plavalne skupine, v katerih so v naslednjih dneh pod vodstvom plavalnih učiteljev nadgrajevali svoje plavalno znanje, skusili pa so se tudi z drugimi dejavnostmi: veslanjem v kanjkih, vožnjo z banano, se potapljali in igrali vodno košarko.

Vsak dan smo imeli tudi nekaj ur pouka, pri katerem smo spoznavali značilnosti okolja, rastlinski in živalski svet v morju in ob njem, veliko zanimivega pa smo izvedeli tudi o morju in dejavnosti prebivalcev v obmorskih krajih. Pouk je potekal po načelih opazovanja, preizkušanja, doživljanja. S hitrim čolnom smo se popeljali na otok Cres, kjer smo se sprehodili po značilnem primorskem kraju Beli in si ogledali prirodoslovni muzej. Še posebnost so nas navdušili beloglavi jastrebi, ki so bili na okrevanju v zavetišču.

Najbolj smo se veselili zabavnih večerov, s katerimi smo zaključili delovni dan. Vsak večer se je dogajalo kaj zanimivega (soba se predstavi, kviz, štafetne igre, izbor miss in mistra Krka, nočni pohod v Malinsko, pižama party) in prav nihče ni pogrešal televizije. Čas je hitro mineval in napočil je zaključni večer. Plavalni učitelji so učencem podelili priznanja plavalnega znanja – delfinčke, podelili pa so tudi nagrade za urejenost sob. Večer smo zaključili s plesom. Premagala nas je utrujenost in z mislimi na snidenje z domačimi naslednjega dne smo kmalu zaspali.

VTISI UČENCEV:

Sara: Ko smo prišli v dom, smo si ogledali jedilnico, kopalnico in se s prijateljskimi dogovorili, na kateri postelji bo katera spala.

Katja: Prvi dan so nas preizkusili v plavanju in nas razvrstili v plavalne skupine.

Tanja: Vsako jutro smo pred zajtrkom imeli jutranjo telovadbo. Po zajtrku smo pospravili svoje sobe, saj so učitelji ocenjevali urejenost.

Jerca: Najbolj všeč mi je bila vožnja z ogromnim čolnom, s katerim smo se peljali s Krka na Cres. V obe smeri sem sedela na srednjem sedežu. Vožnja je bila zanimiva in glasna, saj smo od navdušenja kričali na ves glas.

Tina: Zelo zanimivi so se mi zdeli beloglavi jastrebi, ker so zelo lepi in mogočni.

Nina: Preden smo se izkrcali na Cresu, smo se zapeljali do pečin, kjer gnezdit beloglavi jastrebi.

Kaja: Vsak dan smo imeli pouk. Reševali smo naloge v delovnem zvezku. Bilo je zanimivo, saj smo se učili na plaži, v pristanišču, v gozdličku in pred domom.

Silvo: Najbolj so mi bili všeč zabavni večeri, predvsem štafetne igre.

Lara: Zelo všeč so mi bili zabavni večeri, med njimi pa mi bo ostala v spominu poroka, na kateri sem tudi sama sodelovala.

Rok: Najbolj smo se zabavali ob večerih. Na spoznavnem večeru sem igral babico, moj prijatelj Denis pa dedka. Uprizorila sva Pohod po mestu in Modno pivoto.

Luka: Všeč so mi bili zabavni večeri. V spominu mi bo ostal večer, ko smo izbirali miss in mistra Krka.

Kristina: Od vseh vragolij, ki smo jih počeli v šoli v naravi, mi je najbolj ugajala vožnja z banano. Voznik čolna, ki je vodil banano, je prav potuhnjeno zapeljal poleg splava, na katerega naj bi se izkrcali. Nato pa, bum, obrat in zavora. Z banane smo popadali kot jabolka. Ko smo ležili na splave, smo se na ves glas jezili na voznika. Nekateri besni, drugi presenečeni ter premočeni smo odplavali do obale in se zavili v brisače. Kljub temu vozniku nismo zamerili in bili smo prav dobre volje.

Anže: Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se potapljali. Izravnali smo pritisk in z morskega dna prinašali kamerje. Na površje sem prinesel velik siv kamen, na katerem je bilo polno majhnih školjk.

Tim: Všeč mi je bilo, da so nas ponoči pobarvali kot indijance. Nekomu so podtaknili v objem hokejsko palico.

Nana: Na nočni pohod v Malinsko sem že komaj čakala. S prijateljicami smo skupaj hodile po mestu in si ogledovale spominke na stojnicah.

Natja: V Malinski sem si kupila sladkorno peno, domačim pa majhne spominke.

Urša: Zaradi bolezni nisem mogla s sošolci v šolo v naravi. Ni mi bilo prehudo, saj sem letos že veliko časa preživela na morju na otoku Krku. Po svoji želji sem gledala televizijo, saj sem bila sama doma.

Tilen: Všeč mi je bilo, da smo v prostem času lahko igrali nogomet, košarko ali odbojko.

VANJA VOGRIN

Kako je biti UČITELJ v Trzinu

V Odsevu pišemo o vseh mogočih rečeh, za katere mislimo, da zanimajo občane. Ne spomnim pa se, da bi pisali o delu in počutju delavca šole. In vendar opravlja učitelj še kako trdo delo, ki marsikomu pomembno začrta življenjsko pot. Tako sem se na pobudo glavnega urednika Odseva lotil te naloge, ki me po eni strani veseli, po drugi pa sem se moral kar potruditi, da bi bil članek kar se da verodostojen in vendar zanimiv. Upam, da mi je uspelo. Za sogovornico sem izbral gospo Vanjo Vogrin, ki je na šoli že dolgo časa, je priznana učiteljica, pravijo da pravično stroga, trenutno pa opravlja tudi delo pomočnice ravnatelja.

Kako se spominjaš svojih prvih dni, svojega začetka na novi šoli v Trzinu, v čisto novem okolju...?

Na OŠ Trzin sem prišla s poučevanjem v šolskem letu 1985/86, se pravi prvo šolsko leto po ustanovitvi samostojne osemletne šole v Trzinu. Takrat sem imela rosnih 22 let in sem se z velikim elanom lotila novih izzivov, ki jih je prineslo življenje. V teh letih se mlad človek začne osamsvajati in se postavljati na lastne noge in prav to sem imela tudi sama v načrtu. Tako sem kar zlahka pospravila najmujeješe in se iz Maribora preselila v Ljubljano. Okolju in ljudem sem se hitro prilagodila, saj sem po naravi dokaj komunikativen človek. Še zmeraj pa med kolegi kroži nekaj anekdot na račun moje mariborščine, ki se še, resnici na ljubo, pozna v mojem govorjenju. Med učenci sem se (in se še) dobro počutila, saj sicer ne bi mogla opravljati tega poklica. V ta konec Slovenije sem pravzaprav prišla zato, ker sem nameravala od delu tudi nadaljevati s študijem, vendar se je takoj izkazalo, da nova služba, zahtevno delo in težek študij ne gresta skupaj, zato sem morala misel na študij za nekaj časa opustiti.

Kaj je bilo tisto odločilno, da si se nh številnih razpisih za učitelja matematičefizike prijavila prav v Trzinu?

Takrat sem imela možnost izbirati med dvema službama, tudi na OŠ Dol pri Ljubljani sem namreč dobila ugodno rešeno prošnjo za delovno mesto, raje pa sem se odločila za Trzin, saj se mi je zdela, da bo delo v kolektivu, ki je popolnoma na novo oblikovan, lažje. Pomemben pa je tudi prvi stik, ki ga vzpostaviš na razgovoru za delovno mesto.

Dobro se spomnim takratne pedagoginje ge. Dunje Tretjak in seveda g. Brečka, ki sta bila prisotna na razgovoru. Svoje pa je gotovo napravila tudi intuicija.

Ti je bilo kdaj žal, da si se tako odločila? Ne, to pa prav gotovo ne. Zadovoljna sem. Dobro se počutim v kraju in predvsem v kolektivu. Pravzaprav je šola res moj drugi dom.

Lahko polegneš vzporednico med takrat in danes z začetkom novega šolskega leta?

Jasno. Nova šola, novi prostori, to je že ena skupna značilnost. Zame se je takrat začelo novo poglavje v profesionalnem delu, pa tudi letošnje šolsko leto začenjamo nekaj novega. Mislim predvsem na uvajanje devetletne šole, ki tudi za učitelje prinaša veliko sprememb. Na nekaterih področjih smo popoimo na začetku, in si bomo morali izkušnje šele pridobiti. Seveda smo se že prejšnja šolska leta intenzivno pripravljali na prenovo, vendar sta praksa in neposredna izkušnja vendarle najbolj dragoceni, in se bomo tukaj lahko največ naučili. Opozorila bi na to, da smo tudi učitelji na področju devetletke začetniki, orjemo ledino, pogosto še slutimo optimalne rešitve.

Kako gledaš na uvajanje devetletke? Na uvajanje devetletke lahko pogledamo iz

večih zornih kotov, kot učitelj, kot državljan, lahko pogledam iz zornega kota staršev in nenazadnje iz zornega kota učenca. Z omenjeno prenovo snovalci sledijo sodobnim evropskim trendom, predvsem kar se tiče zgodnejšega vstopa v šolo. Ta del prenove se mi zdi še posebej pomemben in zahteven. Nenehno imam pred očmi 6-letnike, prvošolce, ki so še resnično nebolgli in potrebujejo prav posebno pozornost s strani pedagoškega in tehničnega osebja in velike prostorske in druge tehnične prilagoditve. Država je zato sicer poskrbela, saj se po celi Sloveniji veliko gradi in se prostorski pogoji prilagajajo 6-letnikom. V standardih je predvideno, da bi učenci tako imenovanega prvega vzgojno-izobraževalnega obdobja bili tudi delno fizično ločeni od učencev v drugem in tretjem vzgojno-izobraževalnem obdobju, kar pomeni, da naj bi v njihovih prostorih vladalo bolj vzdušje, ki so ga bili navajeni v vrtcih. Idealne prostorske pogoje za bivanje 6-letnikov imajo najbrž redke šole, zato se moramo tudi organizacijsko prilagajati našim najmlajšim.

Ti problemi so bolj tehnične narave, kar pa se tiče vzgoje in izobraževanja, pa menim, da bodo otroci veliko pridobili. Otroci so po naravi aktivni in radovedni, in mislim, da se zelo radi učijo, še posebej, če to učenje v veliki meri poteka skozi igro, kakor naj bi potekal v 1. razredu. Edino nevarnost vidim, če bi vsa stvar podivjala v smislu zastavljanja visokih ciljev in bi ponovno postavljal preveč storičnostno naravnani.

Učitelji smo na prvih roditeljskih sestankih že imeli priložnost slišati nekaj dvomov staršev naših učencev v zvezi z obema novostima v tretjem vzgojno-izobraževalnem obdobju, to so izbirni predmeti in nivojski pouk. Če pogledamo s pedagoškega vidika, pozdravljamo uvedbo izbirnih predmetov, saj se tukaj odpira možnost, da učenec res najde nekaj, kar ga veseli in zanima in ne bo učitelja nikoli vprašal: »Kdaj v življenju bom pa to znanje potreboval?« Je pa res, da urnik izbirnih predmetov posegne za sabo celo vrsto organizacijskih težav, tako da morajo učenci kdaj počakati na učno uro, kar pomeni, da kasneje pridajo domov. Letošnje šolsko leto smo urnik lahko še dobro uskladili, tako da dvakrat čaka samo skupina učencev. Le manjša skupina učencev začneja tudi ob sedmih. V povprečju sedmošolce začneja enkrat ob sedmih zjutraj in se mu dvakrat na teden

pouk zavleče do 7. šolske ure, to je do 14.05. Jedro pouka pa praviloma traja od 8.00 do 12.30.

Starše najbolj bega nivojski pouk in se najbolj bojijo, da bi otroka že na samem začetku oropali možnosti šolanja na višjih nivojih in s tem tudi znanja na zahtevnejši stopnji. Vse dosedanje izkušnje pri delu z učenci nakazujejo, da je rešitev v nenehnem prilagajanju učnih ciljev posameznikom, saj so otroci zelo različni, eni dojemajo hitreje, drugi počasneje, in mislim, da smo učitelji dolžni poskrbeti za ene in druge. Zelo nehumano je učenca, ki dojemajo počasneje, deset mesecev posiljevati s pretežimi nalagami, ob katerih bo slej kot prej obupal in dobil občutek lasne nezmožnosti, kakor je seveda nedopustno, da bistrega in sposobnega učenca pustimo »lenariju« in dolgočasiti se, predvsem pa ne razviti dispozicij, ki jih ima.

Seveda ima vsaka medalja dve plati in razumem skrb staršev, da bo nivojski pouk pripeljal do neke vrste stigmatizacije in razslojevanja. Strinjam se, da lahko to postane zelo občutljivo področje, zato čakajo učitelje še dodatne vzgojne naloge. Tu mislim predvsem na vzgojo strpnosti, sprejemanje drugačnosti, spoštovanje vsakega človeka. Tak način dela zahteva visoko moralno in etično ozavešene učitelje, učence, starše in nenazadnje tudi širšo družbeno skupnost. Kar pa seveda pomeni, da bomo morali v družbi tudi širše razmišljati o prevrednotenju vrednot.

Treba je povedati, da bodo izkušnje prinesle svoje. Upam, da bomo iz prenove potegnili najboljše. Zavedati pa se moramo, da ima vsak sistem, bodisi zdravstveni, davčni ... ali šolski svoje dobre in slabe strani. Vsi, ki sodelujemo v procesu vzgoje in izobraževanja, pa si moramo prizadevati, da bomo iz prenove res dobili kvaliteto. Brez razumnega in strpnega sodelovanja pač ne bo šlo.

Tvoj glavni predmet je matematika, zelo dobra pa si tudi v računalništvu; kako povezuješ oba predmeta, ki imata posredno tudi neke vrste povezavo?

Začela sem res z matematiko in jo imam še zmeraj nadvse rada. Moram priznati, da imam od svojega dela še najrajši tiste ure, ko sem z učenci v razredu. Računalništvo mi je bilo sprva konjiček, vendar se je informatizacija na vseh področjih tako razmahnila, da je sčasoma postalo del mojega poklica. Na nivoju osnovne šole je računalnik odličен pripomoček pri pouku matematike. Vedno več je ustrezne programske opreme, ki jo lahko uporabimo, in virov, ki so dostopni preko interneta. Ne samo pri matematiki, morda še celo bolj pri drugih predmetih postaja računalnik nepogrešljiv izobraževalni pripomoček, saj je postal dobesedno okno v svet.

Kaj pa učenke in učenci, so z njimi veliki problemi in kakšni?

Če želiš biti učitelj, moraš imeti otroke rad, sicer ne moreš delati z njimi. Vsak učitelj bi si želel disciplinirane učence, ki naredijo, kar rečeš. Kot začetnik morebiti to še pričakuješ, vendar hitro »padeš« na realna tla. Imeti moraš veliko mero potrpljenja, tudi v komunikaciji in odnosih z učenci moraš biti iznajdljiv. Skoraj z vsakim posameznikom moraš vzpostaviti svojstven način komunikacije.

Ne bi rekla, da imamo probleme z učenci, težave se občasno pokažejo v njihovem ravnanju, govorjenju in načinu komuniciranja. Pedagoški delavci pogosto opažamo, da v bistvu učenci ne znajo reševati problemov in taktat se zatejejo k »preizkušnemu« receptu in obračunajo verbalno ali s pestmi. Kar bi lahko opisali tudi kot nasilno vedenje. Kakor v družbi nasploh, je veliko nestrpnosti tudi med učenci, kar od pedagoških delavcev terja, da vedno več časa posvečamo vzgojnim vprašanjem.

Osebnostno bi si želela, da bi se učenci bolje prijavljali na ocenjevanje in znanja. Vse preveč je kampanjskega učenja in dela po liniji najmanjšega odpora. Strinjam se, da je dela precej, vendar smo še posebej velik korak v zadnjih letih napravili s tem, da ocenjevanje znanja dosledno napovedujemo, tako da si učenci lahko delo enakomerno razporedijo. Hudo pa je, če so neredni. V takem primeru se jim obveznosti preveč nakopičijo.

Ali kdaj tudi svetuješ oz. predlagaš svojim kolegom glede njihovega odnosa do učencev,

čeprav je to specifična posameznika, vendar je le nekaj skupnih htenj?

Vsak učitelj si oblikuje svoj način komuniciranja in dela z učenci. Kolegi se poskušamo dosledno držati splošnih pravil, ki so zapisana v Pravilniku o pravicah in dolžnostih učencev, Pravilniku o ocenjevanju in napredovanju učencev ter Hišnem redu v šoli. Glede na naloge pomočnice, ki jih opravljam, se kolegi pogosto obrnejo tudi name za nasvet, kako ravnati v posameznem primeru. Zagotovo moramo poskrbeti, da ravnamo v skladu z omenjenimi pravilniki. Pogosto pride do situacij, ki so v omenjenih aktih slabo definirane in taktat je pedagoški delavec v precepu. V takih primerih se skušamo skupaj odločiti za najprimernejši način ravnanja.

Vem, da je medsebojno sodelovanje in prijateljevanje kar pomembno za dobro in uspešno delo kolektiva. Kakšni so odnosi med vami? Je hili kolektiv iz vrta prijazen sprejet? Dobro sodelujete? Če je kakšno slavo, praznujete skupaj?

Povedala sem že, da se sama v kolektivu odlično počutim že od prvega dne. Nekaj je sodelavcev, s katerimi se srečujemo in prijateljujemo tudi izven delovnega časa. Sama sem občutila, kako izjemno so moji sodelavci solidarni, saj so mi večkrat nesebično priskočili na pomoč in prepričana sem, da bi v podobnih situacijah tudi drugim kolegicam. Seveda pride kdaj pa kdaj do trenj, kje pa ne, vendar nesoglasja praviloma zgladimo in ne kuhamo zamer.

Zal s kolektivom iz vrta ne kontaktiramo pogosto, predvsem zato, ker smo razdeljeni na tri lokacije. Teče drugo šolsko leto, odkar je vrtec pridružen šoli, in moram priznati, da družabne vezi med obema kolektivoma še niso vzpostavljene. Na tem področju si še posebej prizadeva sindikat OŠ Trzin, ki na vsako ekskurzijo ali priložnostno prireditve povabi tudi delavce iz enote vrta.

Kako shajaš s starši, za katere je posem normalno, da so zelo subjektivni do svojih otrok?

Starše razumem. Najbrž so kdaj tudi jezni name. Odkar skrbim za svoja otoka sa-

ma, so mi povsem blizu tudi njihovi pomisleki in skrbi. Pogosto se poskušam postaviti tudi v njihove »čevlje«. Vem, da svojim otrokom želijo najbolje. Vsak vidi otoka iz svojega zornega kota in pogosto je, da starši svojega otroka ne doživljajo enako kot učitelji, saj otrok v šoli pogosto funkcionira popolnoma drugače. In seveda starši ne morejo izklopiti svojih čustev. Prisegam na odkrit pogovor in reševanje problemov ob medsebojnem sodelovanju in predvsem zaupanju. Včasih se zgodi, da starši nočejo videti druge plati svojega otroka ali pa vedo, da obstaja in si tega nočejo priznati. Pogosto pa je tudi, da starši v procesu vzgoje in izobraževanja vidijo samo svojega otroka, česar jim nikakor ne gre zameriti, učitelj pa mora gledati na vse otroke in skrbeti za primerno ravnovesje v skupini.

Trzinska šola je v širšem okolju dobila sloves dobre šole, saj njeni učenci v nadaljnjem šolanju dosegajo opazne uspehe; kako obdržati ta renome ali ga celo povečati?

Delo, učenje, vaja... pa tu ne mislim samo učencev, ampak tudi učitelje in druge strokovne delavce. Predvsem vidim problem v motivaciji mladine za šolsko delo. Pogosto smo učitelji bolj zaskrbljeni pri čisto slabih ocen kot učenci, toda verjamem, da si tudi starši osnovnošolcev želijo, da bi se njihovi otroci še bolj trudili pri šolskem delu. Zdi se mi, da je eden od razlogov tudi splošna družbena klima, ki sem jo že omenjala. Že Prešeren je dejal, da »... človek toliko velja, kar plača...«. Znanje je premalo cenjeno in zato so tudi učenci manj motivirani. Seveda so tu še drugi dejavniki, na katere lahko vplivamo: kvaliteta učiteljeve priprave za pouk, sodobna učna sredstva in pripomočki. Bistvena pa se mi zdi želja in pripravljenost mladega človeka, da se bo kaj naučil, kaj znal.

Od nekaterih občanov slišim tudi kritike, da ste premalo strogi do učencev, ko gre za čuvanje šolskih prostorov in opreme. Ali to držiti in če držiti, kaj nam-

eravate v prihodnje storiti, da bi se bolj pazilo na šolsko imetje?

Strogost? Prej smo govorili o odnosu do učencev. Ali to pomeni, da učenca pošle besedno »nakuriš«, morda zagrozijo, da bodo morali starši povzročeno materialno škodo, ali to pomeni, da se moramo učitelji preleviti v policajce, ki bodo budno spremljali učence na vsakem koraku, ali to pomeni, da se z učencem pogovoriš, zakaj ni dobro, da se znaša nad šolskim inventarjem. Praviloma probleme rešujemo s pogovorom, vendar je treba priznati, da žal pogovor ne prinaša željenega učinka, materialne odgovornosti ne moremo vpeljati, saj je pravilniki ne predvidevajo. V letošnjem šolskem letu bomo zato poostriili tudi dežurstva med odmorji. Osebnostno menim, da je vloga stražarja in policajca za učitelja ponižujoča, in upravičeno pričakujemo, da bi učenci skozi šolska vrata vstopili že z oblikovanim odnosom do materialnih dobrin. Nam bo kdo priskočil na pomoč?

Kako po Tvojem mnenju učenci gledajo na šolo, učiteljski kader, predmetnik, izvensolske dejavnosti...?

Mislim, da šola kot dejstvo (na žalost) ni preveč priljubljena. Šolo mladi vse preveč (včasih tudi upravičeno) čutijo kot nepotrebno breme, čeprav se mi zdi, da deloma je radi prihajajo, če že ne zaradi drugega, pa zaradi druženja z vrstniki. Bojim se, da učitelji nismo ravno priljubljeni med mladimi, saj si vendar vsak dan izmišljamo naloge, jim nalagamo delo, od njih zahtevamo, da so pri pouku disciplinirani in delajo. Vendar se mora vsak učitelj zavedati, da se bodo sadovi njegovega dela pokazali dolgoročno. Šele čez leta iz nekoliko večje razdalje lahko človek objektivno oceni, kaj je bilo dobro, kaj slabo, česa se spomni in kaj je pozabil. Mnenje, ki ga imajo otroci o šoli in učiteljih, je pa tudi odvisno od starosti učencev. Mlajši učenci imajo bolj pozitiven odnos do šole. O predmetniku najbrž osnovnošolci ne morejo kompetentno presojati, več manevrskih prostorov pa imajo pri interesnih dejavnostih, ki jih je veliko, tudi zahvaljujoč sodelovanju šole z društvi, ki aktivno delujejo v občini Trzin.

Dan odprtih vrat se je med Trzinci kar »prijel«. Ali nameravate v prihodnje še privedati kakovost te prireditve? Ideje se kar tare. Predvsem bi radi dosegli tak nivo prireditve, da bi v vsaki učilnici privedli delavnico ali kakšno drugo aktivnost. Želimo si, da bi nas ob dnevu odprtih vrat obiskalo tudi več staršev učencev, ki so že na predmetni stopnji.

Kakšen se ti zdi odnos šola-starši, šola-širša skupnost, društva, občina...?

Morda kdo dvomi, jaz pa trdim, da se na naši šoli skušamo kar se da približati potrebam in željam otrok in njihovim staršem. Imamo posluš za vsak predlog, prisluhnemo pa tudi argumentirani kritiki. Želimo si tvornega sodelovanja s starši, želimo pa si tudi njihovo razumevanje in pomoč, saj smo delavci v šoli tudi samo ljudje.

Šola seveda sodeluje z društvi, ki so v občini Trzin zelo aktivna, predvsem z DPM, kulturnim, planinskim, turističnim, gasilskim društvom, Žerjavčki... Šolska vrata so odprta vsaki dobri pobudi, res pa je, da je za šolo pomembno, da se skupne aktivnosti dovolj zgodaj načrtujejo, saj se moramo v šoli držati letnega delovnega načrta.

Mogoče še nekaj osebnih vprašanj; sedaj živis v Trzinu, ljudje te dobro sprejemajo, verjetno se tudi li počutis v tem okolju dobro; kakšni so tvoji načrti v prihodnje, osebni in strokovni?

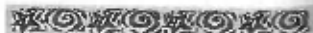
Ne vem, kdaj bom dobila status Trzinke. Če se ne motim, je prišlek v Trzinu prvih dvajset let Trzinčan. Upam, da bom dvajset let dela na OŠ Trzin dovolj, da bom poslala Trzinca. Trzin sem vzela za svoj in se tukaj dobro počutim, čeprav se zavedam svojih mariborskih korenin.

Načrtov je veliko, časa malo, zato bo treba napraviti selekcijo. Rada bi si vzela več časa zase, za svoja otoka, za hribe. Poglobila bi se rada v pripravo spletnih in drugih elektronskih didaktičnih materialov za matematiko. Dela je veliko, včasih še sproti ne dohajam vsega.

In na koncu: kakšno spornost želiš preko Odseva posredovati staršem, svojim kolegom, Občini in drugim občanom?

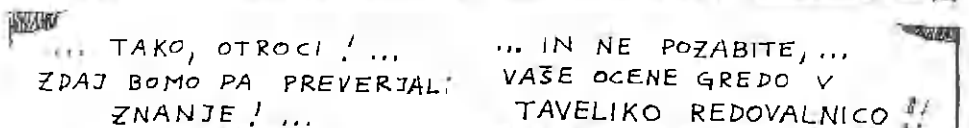
Če govorim kot učiteljica in pomočnica ravnateljica na OŠ Trzin, sporočam vsem, da želimo in se trudimo delati kvaliteto. Upam, da bomo dosegli vzgojno-izobraževalne cilje, ki smo si jih zastavili na začetku šolskega leta. Želimo si sodelovanja, pobud, dobronamerno kritiko in tudi pomoči. Želela bi si, da bi starši začutili, da smo učitelji na istem bregu, saj si tudi mi želimo, da bi otroci pridobili čim več znanja in si izoblikovali čim bolj pozitivno vrednotno in odnos do sočloveka. Ne bi želela stanja idealizirati. Dejstvo je, da človek kdaj pogreši, vendar menim, da se da o vsem pogovoriti in najti skupni jezik. Kolegom želim veliko delovnih in osebnih uspehov. Občini in občanom pa prav tako sporočam, da si želimo sodelovati na čim večjih področjih.

Tone Ipavec

ODSEVNIK

Avtor:
Simon Fink
Jugovic

ZORAN RINK:

Včasih je človeka potrebno samo spomniti ...

Že nekaj dni pred prvim šolskim dnevom so se ob naših cestah pojavili rumeno-rdeči stoječi trkolniki, ki označujejo šolsko pot. Po radlu, televiziji in časopisih so voznike opozarjali na 1. september, ko naj bi kar lepo število malčkov prvič stopilo v prometni vrvež. Kako so prvošolčke na prvi šolski dan spremljali v Trzinu in kakšna je trzinska prometna varnost, smo povprašali predsednika sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu (v nadaljevanju SPVCP) Zorana Rinka.

Kako je potekala akcija 'Varno v šolo'?
Ta akcija se je začela že veliko pred prvim septembrom. Na avgustovski seji SPVCP (na kateri so bili prisotni tudi učitelji) smo določili, da spremljamo prihod otrok in staršev v otroki v šolo. Na roditeljskih sestankih, ki so bili organizirani pred prvim septembrom, smo staršem razdelili listke z obvestili, na katerih smo jim predstavili varne poti v šolo. V septembru pa so enaka obvestila dobili tudi učenci višjih razredov.

Seveda smo bili na prvi šolski dan prisotni na vseh prometnih točkah, pri tem pa naj še posebej pohvalim policiste PP Domžale, ki so se enkratno udeleževali te akcije. Domžalski policisti so bili na vseh prometnih križiščih prisotni 14 dni in so skrbeli za to, da so otroci varno prišli v šolo. Policist, zadolžen za naše območje, je vse prvošolčke peljal po križiščih in jim razlagal, kako je treba prečkati cesto in na kakšen način bodo najvarneje prišli v šolo. Policist je pripovedoval izredno živo in otroci so bili ves čas zainteresirani za njegovo pripoved, in so tudi sodelovali. Mislim, da je to na otroke zelo dobro vplivalo.

Se vam zdi, da je 14 dni premalo za to akcijo? Mar ne bi bilo dobro, ko bi vsak mesec na naključno izbrane dni malce spremljali promet in otroke?

Vsaka stvar, ki jo dandanes kdo naredi, zahteva plačilo. Prostovoljcev nas je zelo malo, čeprav so ljudje, ki so tudi v svetu, zelo dovzetni tudi za prostovoljno delo in ne zahtevajo nobenega plačila. Še bolj obremenjevati te, ki že sedaj prostovoljno precej delajo, se mi ne zdi pošteno. Seveda bi lahko najeli nekatere ljudi in jih plačali, da bi na kritičnih točkah opazovali promet, vendar pa se mi to ne zdi smiselno. Predstavniki sveta smo promet in otroke opazovali prvi ter drugi dan in smo videli, da jih starši zelo skrbno spremljajo v šolo, vsaj prvošolčke. Otroci iz višjih razredov pa so 'training' varnih poti v šolo pravzaprav že imeli, tako da vedo, po katerih poteh je treba iti in jih je prve dva dni potrebno samo nekoliko spomniti, da je prometna varnost potrebna.

Kot rečeno, policisti otroke spremljajo 14 dni, z vodstvom osnovne šole pa že raz-

mišljamo, da bi v naslednjem letu za pomoč zaprosili babice in dedke, ki bi lahko otroke spremljali tudi več dni. To bi potekalo tako, da bi bil vsak dan drug po eno uro na tistih kritičnih mestih, na roki bi imel trak z napisom redar in bi opozarjal otroke na vozilo, ki prihaja, ali pa vozilo na otroke na tem kraju. Tu bi se dedki in babice lahko aktivno vključili v varnost in varen prihod otrok v šolo. Koliko bo odziva, še ne vem, upam pa, da odziv bo in da se ljudje zavedajo, da je treba malčkom pomagati, saj so nepredvidljivi. Otroci se za to, da bodo nekaj storili, odločijo v določenem trenutku in niti ne razmišljajo o posledicah svojega dejanja.

Kakšni so bili najhujši prekrški, ki ste jim bili v tem času priča?

Najhujši prekršek je gotovo ta, da ko voznik vidi otroka, ki je že stopil na prehod za pešce, sploh ne ustavi in mirno pelje naprej. Teh prekrškov je bilo v tem času kar nekaj. Ljudem se seveda mudi v službo in to je največji problem, da tako brezglavo vozijo. Toda vsak bi moral pomisliti, da bo nekoč v prihodnosti imel otroka ali pa da ga že ima in kaj bi bilo, če bi njegov otrok pristal v bolnišnici, kaj šele da bi bil mrtev zaradi takega brezvesnega voznika.

Zdi se mi, da veliko staršev otroke pripelje v šolo in da prvošolčki sploh ne hodijo več toliko peš ...

Seveda je veliko staršev, ki otroka peljejo v šolo mimogrede na poti v službo, kar pa pravzaprav ni tista namenska vožnja otrok v šolo. Namenske vožnje otrok v šolo je po mojem mnenju malo. Ravno zdaj sem opazoval, da nekdo z avtom pripelje otroka v šolo in gre potem naprej v Mengeš v službo. Vprašanje, ki se postavlja pri vožnji otrok v šolo z avtomobilom je, po kateri poti ga pripeljata. Večina zavije k šoli z Mengeške ceste, čeprav smo ugotovili, da je bolj primerno mesto za dovoz otrok k šoli pri novem trzinskem centru (T-3). Šola je v neposredni bližini, za otroke tam ni več nevarnosti. Ta cesta tudi precej razbremeni Mengeško pred občino, kjer je velika nevarnost za kakršnokoli nesrečo. Vendar pa, ali se nekomu zdi bolj smotno pripeljati otroka do šole z Mengeške ceste ali pa ga pustiti pri T-3, je popolnoma njegova odločitev. Svet nikogar ne more prisiliti, da si bo izbral točno določeno pot, lahko mu

edino svetujemo, odločitev pa je konec koncev njegova.

Verjetno pa bodo starši sčasoma sami poznali, da je pri T-3 dejansko lažji dostop do šole in da je za otroke tam več varnosti in bodo začeli uporabljati to cesto.

Kako varen pa se vam zdi promet v Trzinu?

Promet v Trzinu je dokaj varen in se kakšne pretresljive zadeve ne dogajajo, a kljub temu nismo popolnoma zadovoljni. Na splošno pa je v Trzinu prometna varnost kar visoka, čeprav je treba delati na tem, da bi bila še višja. Zdi se mi dobro, da ljudje povedo, kje se kaj dogaja in kako bi se lahko ukrepalo. Ustvarjalne in konstruktivne predloge lahko ljudje vedno dajo pravi osebi oziroma pravi službi. Nisem pa za to, da bi se kar vseprek žalilo in kritiziralo.

Kje so trzinske kritične točke?

Preobremenjena je predvsem Mengeška cesta, nekatere lokalne ceste pa se v tem trenutku prenavljajo ali pa se obnavlja infrastruktura in je promet na njih otežen (kar bo trajalo do pomladi). Pri tem imam v mislih Jemčevo cesto in cesto Za hribom. No, situacija na cesti Za hribom je prejšnji svet dobro rešil, in sicer je izpeljal projekt pešpoti ob Pšati, tako da otrokom zdaj ni potrebno hoditi po cesti za Hribom, ampak gredo samo čez mostiček naravnost do šole, brez prometne obremenitve.

Kar pa se tiče zahodnega dela Trzina, pa je tam veliko krizno območje za prihod otrok v šolo, predvsem na križišču pri trgovini Zastopnik, ki je zelo neurejeno. Kritična cesta je tudi Ljubljanska, kjer vozniki drviyo precej hitreje kot 50 km/h, kol je določeno.

Stari del Trzina z avtomobili ni tako zelo obremenjen kot novi del in industrijska obena, vendar pa bo potrebno razmisлити o tem, da kmetje očistijo svoja vozila, preden gredo na cesto. Prometno problematičen je tudi Jan bar, kjer je premalo parkirnišč in verjetno lasnikni bara tudi sami razmišljajo o tem, da bo potrebno narediti dodatne parkirne prostore. Na tem mestu bo potrebno tudi dodatno ogledalo za izvoz iz Jemčeve ceste, kar na Mengeški cesti pri tem izvozu pogosto prihaja do žudnih situacij. Ljudje namreč prehitevajo tudi v naselju in nekakrasi sem moral tudi sam na hitro ustavi, ker je vozilo prehitevalo drugo vozilo tik pred tem križiščem.

OIC je kritična predvsem zaradi parkirnih

mest, hujših prekrškov pa do sedaj še nisem videl.

Naj povem še to, da bo Občina Trzin v kratkem najela zunanjo specializirano podjetje, ki bo naredilo prometno študijo na vseh trzinskih cestah. Po tej študiji bomo še bolj vedeli, kje in kaj bi bilo dobro urediti.

In kako bi rešili problem parkirišč v OIC?

V OIC je treba urediti predvsem parkirne prostore okoli Piramide, kjer je predvsem dopoldne, ko obratujeta pošta in banka, res velika gneča. Rešitev vidim v ureditvi prehodnih parkirišč. To so parkirišča, pri katerih se omeji brezplačno parkiranje za določen čas, recimo pol ure, tako da se ti avtomobili hitreje menjajo. Opažam, da so tri parkirišča, ki so na vhodu v industrijsko cono, narejena na desni strani pri informativni tabli, zelo priložna. Tam ljudje

dje parkirajo, gredo po opravkih, nato pa hitro naprej. Parkirišča pa je potrebno urediti tudi v novem naselju.

Kakšna pa se vam zdi ozaveščenost voznikov o varni vožnji? Se povečuje, zmanjšuje ali ostaja enaka?

Menim, da je varnost zaradi ozaveščenosti voznikov nekoliko večja in da se le-ta še povečuje. Vseeno pa moramo danes vedno več narediti sami: opozarjati na neprimerno vedenje, na kritične točke, povedati, zakaj se je nekaj zgodilo, obveščati policijske postaje ipd.

Kako pa bi zmanjšali promet na Jemčevi oziroma kako bi ga skušali omejiti?

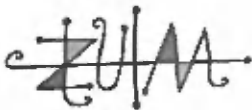
Nisem velik strokovnjak na tem področju, toda mislim, da bi že določene ovire, ki bi bile še vedno primerne za vožnjo s kolesom ali rolari, zadostovale, da bi vozniki zmanjšali hitrost. Pa tudi omejitev bi lahko bila zelo nizka, recimo 30 km/h. Kakršnakoli bi

že bila ta omejitev, si lahko prizadevamo, da bi bila primerna. Če bi uvedli omejitve hitrosti, bi lahko uvedli tudi kontrole vožnje, poleg tega pa bi lahko občani sami povedali, kdo je tisti, ki ima težko nogo. Voznike z Jemčeve ceste bi lahko tudi usmerjali na Mengeško, da bi jih bilo na Jemčevi čim manj. Priključkov na Mengeško cesto je namreč kar precej.

Bi za konec morda dodali še kakšna svoja opažanja?

Opažanj bo zaenkrat dovolj. Je pa res, da sedaj, odkar sem predsednik SPVCP, na promet gledam bolj skozi oči prometne varnosti. Mislim, da je bilo v Trzinu precej narejenega za varnost otrok v cestnem prometu, zarisane so varne poti, določena so delovanja semaforjev, v šoli poteka delo z otroki na področju preventive.

Mateja Erčulj

IZLET V CHURCHTOWN

Leto 2003 je posvečeno Invalidom. To je evropsko leto invalidov, v katerem smo se odločili mladim ljudem, ki so na šolanju in usposabljanju v našem zavodu, organizirati poseben izlet v Churchtown, ki leži nekaj sto kilometrov zahodno do Londona v Angliji. Izlet seveda stanejo, zato smo razmišljali, kako bi prišli do ustrezne količine denarja.

Ena od idej je tale. V Domu kulture v Kamniku bo **7. novembra letos organizirali dobrodelni rokovski koncert, katerega izkupiček je namenjen organizaciji izleta v Anglijo. Na koncertu bosta nastopili skupina Kontrabant in Granna, ki prihaja iz Marlboro. Obe skupini sta se odrekli honorarju. Vstopnice za koncert bodo v Trzinu prodajali v vlnotoču.**

Druga aktivnost, s katero želimo zaznamovati Evropsko leto invalidov, sočasno pa zbrati nekaj denarja za omenjeni izlet, je **pisanje knjige o filmih, ki so spregovorili o svetovno znanih invalidih in hendikepiranih ljudeh. Knjiga je že izšla, v Zavodu bo predstavljena 7. oktobra letos. In sicer v okviru praznovanja dneva Zavoda. Za vse dodatne informacije smo vam na voljo na telefonski številki 8317-444 (Dušan Rutar).**

Kamnik, 18. septembra 2003
dr. Dušan Rutar

TENIS IN BADMINTON MED POCITNICAMI

Društvo prijateljev mladine je tudi tokrat v sodelovanju z Občino, ki je primaknila denar, in Centrom Taubi, ki je zagotovil prostor, športne pripomočke, inštruktorje in vse ostalo, pripravilo počitniški tečaj tenisa in badmintona za osnovnošolce. V juliju je na tečaj hodilo 25 udeležencev, v avgustu pa eden več. Otroci so prijetno in koristno izkoristili čas, ki bi ga drugače mogoče prelenarili. Vzdušje na tečajih je bilo prijetno, vodje pa so poskrbeli, da bo tečaj vsem ostal v prijetnem spominu. Društvo prijateljev mladine je razveselilo kar lepo število mladih Trzinčev tudi z dnevnimi vstopnicami za kopališče v Domžalah.

Pozdravljeni ljubitelji kulture!

Zajadrali smo že kar globoko v september, tako da smo se verjetno že vsi uspeli odpočiti od skoraj obveznega dopusta na kakšni morski obali. Peklenska vročina je prav na hitro minila in temperature so se spustile na raven, ki je znosna povprečnemu bledoličnemu Evropejcu. Ko se v jutranji megli odpravljamo v svoje službe, se počutimo že prav domače in navajeno. Se vedno pa malo ganjeno in malo z nasmehom opazujemo ogromne šolske torbe, ki na drobnih šestletnih nožicah letos prvič capljajo proti hramu učenosti. Tudi politiki so spočiti začeli z novimi prepri in aferami. Delovni so bili tudi že policisti, ki so ujeli napadalce na novinarja Mira Petka, tako da se sedaj tudi ustvarjalci Odseva počutimo mnogo bolj varno (sicer nas pa tudi že pred tem ali bilo prav nič strah pisati o gosposdarskem kriminalu na Koroškem in v drugih bolj oddaljenih pokrajinah ...).

Ravno tako se je s polno paro začela tudi gledališka sezona. Kekcjo je v Dolgo dolino primahal že kar na prvi septembrski vikend. V dveh zaporednih večerih je s svojim pogumom in vragolijami zopet razveseljeval staro in mlado.

Tudi pocestni del našega KUD-a med počitnicami ni počival. V juliju smo odigrali dve ognjeni predstavi »To je to«, na festivalu Šentjursko poletje in na festivalu Srečanje na Muri. V Kaminu pa ste nas skupaj z marljivimi rezbarji iz trziškega Turističnega društva lahko videli nastopali na srednjeveškem dnevu. S svojimi predstavami smo poskušali obuditi duha srednjeveških glumačev, ki so pravzaprav predniki današnjih igralcev.

V listem času so bili glumači popolni ljudje, kvni vandrovci, posebneži, ki so se po mestnih trgih preživljali s pripovedovanjem in igranjem zgodb, z izvajanjem kakšnih posebnih spretnosti ali s prikazovanjem kakšnih »neverjetnih« atrakcij lahko vernim in neukim ljudem. Neredko so se poleg tega ukvarjali še z žeparjenjem in sleparjenjem. Čeprav so takrat veljali za manjvredno vrsto ljudi, ki sme biti pokopana samo na zunanji, neposvečeni strani pokopališkega zidu, so s svojimi običajno zabavnimi igrami, spretnostmi in atrakcijami privlačili ljudi kot med čebele. V času brez televizije so bili pogosto edina zabava in edini prenašalci novic in čudež iz daljnega sveta, kar so seveda znali dobro napihnuti in vnovčiti.

Tudi mi smo v svoje nastope poskušali vnesti nekaj humorja in čudež, ki nam jih je iz daljnega Orienta in kitajskih dežel prinesel sam slavni popotnik Marco Polo. Poleg tega smo se od ostalih nastopajočih doobra razlikovali po kostumih. Večina sodelujočih se običajno obleče v bogata plemiška oblačila, mi pa smo sledili navodilom kostumografke. V 14. stoletju je bilo plemenaštev v celotni populaciji relativno malo. Največ je bilo preprostih ljudi, kmetov, katerih oblačila so bila grobo sešita in preproste vrste oblike, z luknjami za roke in glavo. Kot glumači smo se oblekli temu primerno. Prav tako sta bili takrat voda za umivanje in milo popolnoma neznan potrebščini, zato nam je zelo prav prišel premogov prah, ki je predstavljal dolgoletno umazanijo na naši koži.

Glede na odzive gledalcev smo s humorim nastopom in avteničnim izgledom uspeli vnesti kar nekaj svežine na drugače precej statično kamniško srednjeveško tržnico.

Premogov prah smo sprali s sebe, ostanke pa spravili, kajti nikoli ne veš, kako huda zima prihaja. S septembrom se je nameč začela tudi nova gledališka sezona. Iskanje zanimivih scenarijev, novačenje igralcev, vaje dolgo v noč, kostumografija, scenografija-celotni ustvarjalni proces zopet od začetka.

Ste se kdaj vprašali, kateri je pravzaprav tisti motiv, ki pripravi ljubiteljskega igralca, da po naporni službi zavije še na vaje v gledališče? Kaj žene običajnega komercialista, uradnika ali morda avtomehnika, da več mesecev dolgo v noč na vajah ponavlja ene in iste gibe in besede? Katera je tista sila, ki pripravi navadnega študenta, upokojenca ali gospodinj, da se na večer prelevi v vlogo plemenitega viteza, brezobzirnega morilca ali skrivnosne zapeljivke?

Je to morda tisti občutek polnega zadovoljstva, izmenjava energije, ki prihaja med in ob koncu predstave od navdušenih gledalcev ali pa je navezadnje samo čisto navaden ekshibicionizem? Je to želja po druženju, po skupnem ustvarjanju, želja po pripadnosti neki skupini, h kolektivnem duhu vseh igralcev, ki hlepijo k enakemu cilju? Ali je to lov na tisti blaženi trenutek, ko po kakšnih dvajsetih vajah v sebi začutiš globoko zadovoljstvo in mir, ker veš, da je bil napor kronan z rezultatom, ker je igrala skupina končno uspela ujeti tistega pravtega duha, seb, sporočilo predstave? Je to želja po nekaj več? Želja po tem, da nisi samo nekdo, ki obstaja in umre, ampak da si tudi nekdo, ki nekaj ustvarja? Ali pa je igralstvo iskanje, kopanje po samem sebi, neke vrste avtopsihoterapija oziroma beg pred vsakdanjim dolgčasom in rutino? Ne vem. Če povrtam po sebi, vejetno vse to in še kaj več. Odkvisno od vsakega posameznika.

Če se tudi vam kdaj pa kdaj podijo po glavi podobna vprašanja, vas vabimo na seminar, ki ga bomo organizirali v KUD-u v oktobru. Verjetno ne bomo vrtali tako globoko, ker bo seminar bolj praktične narave. Sklad za kulturne dejavnosti RS nam je letos odobrila nekaj finančnih sredstev za izvedbo seminarja pod vodstvom Ravila Sultanova. Verjetno ga v Trzinu ni treba posebej predstavljati, za tiste, ki pa ga še ne poznajo, naj povem, da je diplomant moskovske akademije za cirkuške umetnosti. Po rodu Tatar, s slovenskim državljanstvom in statusom svobodnega umetnika. Že dvanajsto leto skupaj z ženo Natašo in hčerko Asio biva v Sloveniji. Oba z ženo sta stalna sodelavca Slovenskega mladinskega gledališča. Kot igralca, režiserja, asistenta režije ali svetovalca za trik pa sta sodelovala praktično že z vsemi večjimi slovenskimi teatri: z Mestnim gledališčem Ljubljana, z Lutkovnim gledališčem Ljubljana, s Plesnim teatrom Ljubljana, z gledališčem Koper, če naštejemo samo ne-

katero. Kot igralca sta nastopala praktično na vseh slovenskih festivalih ter na mednarodnih festivalih na štirih različnih celinah sveta.

Torej vsi Trzinci, ki bi si želeli od kvalitetnega učitelja odnesti nekaj znanja o igralstvu, o komediji, klovnadi in nasploh o komičnosti v gledališču, in vsi, ki bi se želeli naučiti osnov žongliranja, morda pa še kaj o teatrskem gibu in kakšno manjšo akrobacijo, ste v oktobru, ne glede na tala, vabljeni, da se udeležite seminarja. Točnega datuma vam zaradi zasedenosti predavatelja na žalost še ne moremo zaupati. Vse nadaljnje informacije pa lahko dobite v KUD-u.

Andrej Zupanc

PLANINSKO DRUŠTVO ONGER TRZIN

NIČ HUDEGA, ČE JE POLETJA KONEC,

1983 - 2003

20 let

saj smo ga preživel naravnost odlično! V Poletnih torkijadah smo se namreč podali marsikam in odkrili ter se tudi naučili mnogo zanimivih stvari. Po prebiti noči pod zvezdami (beri prejšnji Odsev) smo zbrali dovolj moči in poguma, da smo se naslednjega torkovega jutra na kratki gozdni poti prepeli skozi težke uganke, ki nam jih je pripravila Nataša, do sladkega zaklada.

Tako smo s polnimi žepi bonbonov teden dni kasneje odšli na devetdnevni tabor v Drežnico. Tam smo se popolnoma zliži z okolico, saj smo obiskali zasebni muzej 'Balognica', si ogledali Koseška korita, se podali po Kobariški zgodovinski poti in na zanimivem potepanju po Drežnici spoznali tamkajšnje običaje, naravne in kulturne spomenike in še marsikaj zanimivega. Seveda pa planinski tabor ne bi bil planinski, če se ne bi podali še malo višje. Tako smo obiskali kapelico Bes in Pleče ter se po bivaku malo višje v gorah podali še do bivaka na Črniku, malo bolj izkušeni udeleženci tabora pa so se povzpeli še na Škofič, Vrh nad Peski, Batognica in pa seveda Krn. Da pa ne bi samo hodili, smo si proste popoldneve in večere zapolnili še z raznimi ustvarjalnimi delavnici, odbojko, pejem ob zvokih kitare, šaljivimi tekmovanji...

Toliko stvari, pa tako malo časa... Zato smo se tisti, ki nam še ni bilo dovolj, prav kmalu po vrnitvi odpravili še na 'tabor veterarov', kjer smo se podali na Bovški Gamsovec in Dovško babo, preplavali Bohinjsko jezero in še marsikaj. Pa nam še ni bilo dovolj. Tako nas je že takoj naslednji terek naša nova vodnica-pripravnica Urša popeljala na nam vsem dobro znano Rašico, in to po poti, po kateri ni hodil še nihče od nas udeležencev.

Pri vsem potepanju pa je nastalo veliko zanimivih diapozitivov, ki nam jih je pokazal Emil na naši zadnji torkijadi. Zares smo se nasmejali, ko smo gledali, kaj vse smo počeli čez poleje. Ah, pa kaj bi ti govoriti! Če si bil z nami, to že veš, če pa ne, boš imel za to še dovolj možnosti...

...SAJ SO PRED NAMI ŽE NOVE DOGOVŠČINE!

Tudi v letošnjem letu se bomo podali marsikam! Spremljaj 'Vročo stran' na koncu Odseva ali pa se nam pridruži na planinskem krožku! Ta letos poteka kar v petih skupinah!

- **Prva skupina** (1. razred devetletke ter 1. in 2. razred osemletke) se dobiva vsako sredo ob 16.00 v OŠ Trzin. Vodi jo Irena, zato jo lahko za informacije pokličete na (031) 562 092.
- **Druga skupina** (3., 4. in 5. razred - punce) se dobiva vsak prvi in tretji petek v mesecu ob 17.00 v društveni hišici. Skupino vodi Emil. Info na (031) 570 533.
- **Tretja skupina** (3. - 8. razred - fantje) je še v povojih. Kdaj in kolikokrat se bo dobivala, je odvisno od želje udeležencev. Če bo interes velik, se bo skupina razdelila (glede na starost). Vsi zainteresirani pokličite Uršo na (041) 211 080.
- **Četrta skupina** (7. in 8. razred) se dobiva vsak drugi in četrti petek v mesecu ob 17.00 v društveni hišici. Skupino vodi Tomaž. Info na (031) 880 894.
- **Peta skupina** (dijaki, študentje in veterani MO) pa se dobiva vsak drugi četrtek v mesecu ob 20.00 v društveni hišici. Za informacije pokličite vodjo skupine Boštjana na (040) 513 350.

PRIDRUŽI SE NAM, NE BO TI ŽAL!

Načelnik MO: Tomaž Kocman

VABILO ČLANOM PD ONGER TRZIN

18. 12. letos bo ob 18. uri v sejni sobi Občine Trzin XX. redni letni občni zbor PD Onger Trzin. Občni zbor je volilni, zato vabimo vse, ki si želijo aktivno soustvarjati planinsko idejo v Trzinu, da na podlagi 20. in 28. člena Statuta PD Onger Trzin podajo svojo kandidaturu za naslednja mesta članov LO:

- predsednik PD (z natančno pisno predstavitvijo dela za naslednje mandatno obdobje)
- podpredsednik
- tajnik PD
- blagajnik PD
- voljeni član LO
- člani Nadzornega odbora in Častnega razsodišča (trije člani in trije namestniki članov)

Rok za prijavo je 1.12. 2003, svojo kandidaturu pa skupaj s kratkim planinskim življenjepisom pošljite na naslov Volilne komisije:

Planinsko društvo Onger Trzin
p.p. 12, 1236 Trzin
s pripisom: »kandidatura 2003«

V svoje vrste vabimo nove markaciste

Markacijski odsek PD Onger Trzin v svoje vrste vabi nove članice in člane. Glavna naloga markacijskega odseka je, da redno vsako leto pregleda poti na Kravcu. ki jih ima v oskrbi. Oskrba poti se lahko spremeni tudi v prijeten mladinski, prijateljski ali družinski izlet.

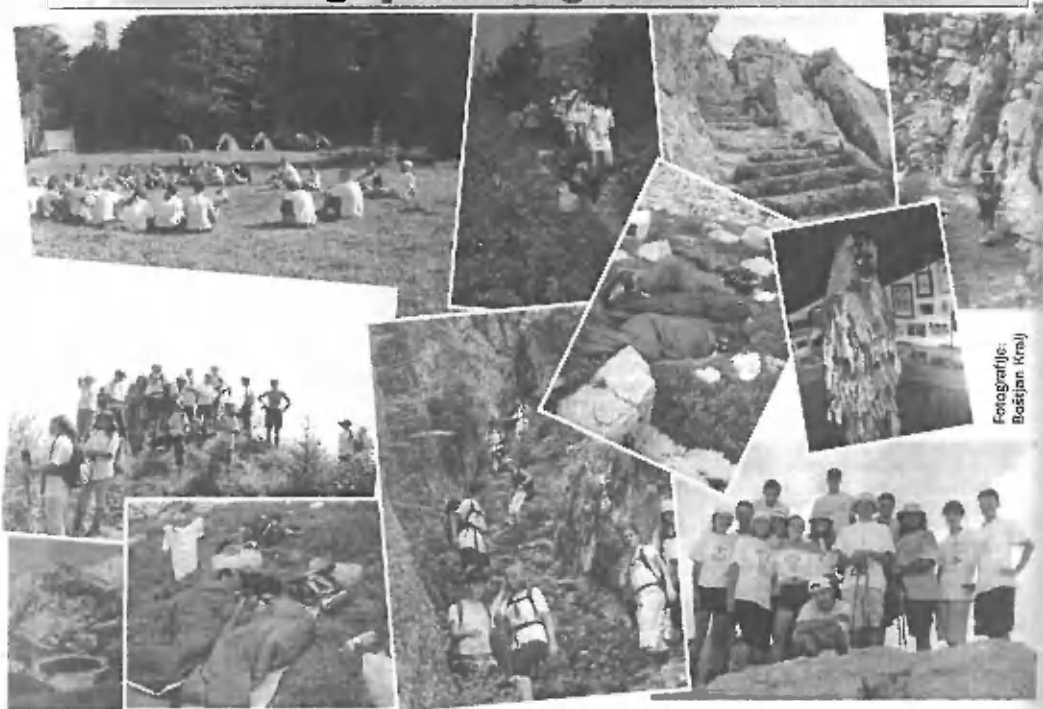
Med nami je vedno prijetno in veselo, saj nas pri delu obkrožajo lepote našega gorskega sveta. Pri našem delu zopet začitimo in opazimo, da smo del čudovite narave. Na to pripadnost pa v vse hitrejšem življenjskem tempu pogosto pozabimo. Pustimo stres in skrb v dolini ter napolnimo naše življenje z močjo, vztrajnostjo in optimizmom v planinskem svetu. Vse to nam še kako prav pride v vsakdanjem življenju, ko se srečujemo z različnimi problemi in ovirami.

Vse dodatne informacije lahko dobite pri Andreju Oskribi, tel. (031) 669 558

PD Onger Trzin se zahvaljuje svojemu članu, g. Mihi Pavšku, za podarjen računalnik s tiskalnikom. Tako nam je pomagal premostiti začetne ovire pri ustvarjanju baze podatkov, ki jih vodi naše PD za svoje potrebe.

Ilvala!

Nekaj utrinkov z letošnjega Mladinskega planinskega tabora v Drežnici

Fotografije:
Boštjan Kralj

VABILO ČLANOM PD ONGER TRZIN Posredovanje pripomb in predlogov

18. 12. letos bo ob 18. url v sejni sobi Občine Trzin XX. redni letni občni zbor PD Onger Trzin. Na njem se bo sprejemal tudi Statut PD Onger Trzin z nekaterimi novimi dopolnili.

Zato vse člane vabimo, da nam najkasneje do 15. 10. na naslov društva (s pripisom »Statut«) posredujejo svoje pripombe na dosedanji Statut PD Onger Trzin. Kdor Statuta nima, naj piše na naslov društva ali pa na el. naslov info@onger.org.

Prav tako vabimo vse člane, da posredujejo svoje predloge za podelitev društvenih priznanj in priznanj PZS. Svoje predloge z utemeljitvami pošljite na naslov društva s pripisom »Priznanja«. Upoštevajte pravilnike o podeljevanju priznanj (kdor teh pravilnikov nima, naj piše na naslov društva ali pa na el. naslov info@onger.org).

Rok za posredovanje predlogov je 15. 10. 2003.

Planinsko društvo Onger Trzin
p.p. 12, 1236 Trzin

IZLETI PD:

4. 10. Po nemarkiranih lovskih poteh na najlepši razglednik nad Vršičem Mavrinc (1562 m) /na zemljevidih tudi Špica v sedelcih/ Tura je primerna za vse, ki zmorejo štiri ure nezahtevne hoje, obvezna planinska obutev, prevoz z lastnimi avtomobili. Obvezne prijave pri vodji izleta: Emil Pevec (vodnik PZS), 564 44 38, (031) 570 533 ali na el. naslov info@onger.org
11. 10. Ob tednu otroka na goro čarovnic Sliivnica (1114 m) izlet pripravljata MO PD Onger Trzin in DPM Trzin

DEJAVNOSTI OB TEDNU OTROKA

V tednu otroka (6. - 11. oktober) bo DPM pripravilo naslednje dejavnosti: rolanje, nogomet, poslikava keramike in planinski izlet. Natančni datumi bodo objavljene v zloženki, ki jo bodo otroci dobili v OŠ in vrtcu.

DRUGO IN TRETJE DRUŽINSKO KOLESARJENJE

Kot sem vam obljubila, da bomo povečali število družinskih kolesarjenj, se je tudi zgodilo. Tako drugo kot tretje kolesarjenje smo spet organizirali mi, to je Društvo prijateljev mladine in Kolesarska sekcija Felix iz Trzina.

Na drugo kolesarjenje smo se odpravili 15. 6. na lepo sončno nedeljo. Trasa, ki smo jo prevozili, je bila dolga 40 km. Začeli smo v Trzinu, nadaljevali skozi Črnuče, Gameljne, Vodice, Hraše. Vmesni cilj so bile Zbilje, kjer smo približno 20 minut počivali, se okrepčali z napitki, sladoledi, predvsem pa smo si izmenjali občutke glede same poti, nato pa ponovno sedli na kolesa. Vračali smo se skozi Hraše, Vodice, Bukovico, Mengeš in Loko. Naš končni cilj je bil v Trzinu pri Jan baru, kjer nas je čakala osvežilna pljača Red Bull, ki nam je povrnila moči, ki smo jo nato porabili za sproščen pogovor in snovanje novih idej.

Tako se je od navdušenja nad lepim kolesarskim izletom in kar lepo udeležbo, vseh skupaj nas je bilo 23, utrnila ideja, da organiziramo še tretje kolesarjenje. Problem, s katerim smo se ubadali pri organizaciji tretjega kolesarjenja, je bil predvsem ta, da so bile takrat ravno počitnice in s tem tako pričakovani dopusti. Pričakovali smo lepo vroče poletje, ki je žal kmalu postalo prevročje, vendar smo se takrat v Jan baru odločili, da speljemo kolesarjenje prvi vikend v septembru, 7. 9., prav tako na nedeljo.

Se teden dni pred kolesarjenjem smo upali, da ne bo prevročje, tri dni prej pa smo upali, da ne bo dežja. Saj veste, šport je večinoma taka stvar, na katerega ima mati narava zelo močan vpliv, vendar nam je tudi tokrat »šla na roko«. V nedeljo, 7. 9., je bilo za kolesarjenje enkratno vreme. Zjutraj smo se malo bolj toplo oblekli, vendar smo se hitro rešili toplih oblek, kajti trasa za tretje družinsko kolesarjenje je bila Trzin – Kamniška Bistrica – Trzin in je bila dolga 51 km.

Štartali smo seveda v Trzinu, peljali skozi Loko, Mengeš, Radomlje, Homec, Šmarco, Kamnik, Stahovico do Kamniške Bistrice. Sama moram priznati, da v življenju nisem pomislila, da bi se v Kamniško Bistrico peljala kako drugače kot le z avtom in tudi pot mi ni preveč dišala, predvsem zaradi klanca v Kamniško Bistrico. Na koncu sem ugotovila, da ima strah velike oči, znotraj ga pa ni. Udeležilo se nas je 15 kolesarjev, ki smo pogumno »grizli« kamniško-bistriški klanec, tako da je bil postanek pri koči prava zmaga za vse, ki smo to pot prekolesarili prvič. Za nagrado smo dobili hitro in nenaporno pot po klanecu navzdol in povem vam, da se je splašalo malo potruditi navkreber. Vračali smo se skozi Kamnik, Voitšji Potok, Radomlje, Mengeš, Loko. Cilj smo tudi tokrat imeli v Jan baru v Trzinu, kjer smo se spet okrepčali z različnimi napitki in sladoledi, in tokrat precej bolj zasluženno.

Udeležba na tretjem kolesarjenju je bila malo manjša glede na prejšnji dve, mogoče zaradi vremena, mogoče pa so se nekateri ustrašili »naporne« proge. Toda za bodoče morate vedeti, da nas na poti spremljajo izkušeni kolesarji, ki nam pomagajo, če kateremu opešajo moči, da nas zmeraj spremlja vozilo, ki pomaga pri raznih težavah - če komu poče guma, lahko naložijo kolo na avto, predvsem pa se lahko otroci popelejo kakšen kilometer v njem, če ne zmorejo več. Hitrost, s katero vozimo, je približno 15 km/h.

Zato, dragi Trzinci, bomo naslednje leto že na začetku novega leta izdali program z določenimi datumi, kdaj se bomo ponovno odpravili na kolesarjenja. Takrat se nam pridružite - ne bo vam žal. Obenem pa moram spet pohvaliti kolesarsko sekcijo Felix iz Trzina za strokovno opravljeno delo in se zahvaliti za pomoč pri kolesarjenju. Pohvala pa gre tudi Jan baru, kjer nas zmeraj zelo sprejmejo in pogostijo, ter družini Novak (Vitu, Živi in Zmagu). So edina družina, ki se je udeležila vseh treh kolesarjenj.

Kocijer Petra

UNIVERZA ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE LIPA DOMŽALE VPISUJE V ŠTUDIJSKEM LETU 2003/04

Pričelo se je novo šolsko leto in v šolske klopi se bomo napolnili tudi mi, seniorji v Univerzi za tretje življenjsko obdobje Lipa Domžale. Vsi, ki želite obnoviti svoje znanje in ga oplemenititi z novimi spoznanji, se oglasite v UNIVERZI ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE »LIPA DOMŽALE, Kolodvorska 8, ali pokličite na številko 041/727 873.

Naše uradne ure so ob ponedeljkih in petkih od 10. - 12. in od 16. - 18. ure. Prepričani smo, da boste v programu LIPE našli kaj za vašo dušo in telo.

PROGRAM DRUŠTVA LIPA DOMŽALE V ŠOLSLEM LETU 2003 - 04

Tuji jeziki:

- angleščina
- nemščina
- italijanščina

Potekajo v vseh stopnjah: začetni, nadaljevalni in konverzacijski. Organizirali bomo tudi tečaje drugih jezikov:

španščina, francoščina, ruščina, če se bo prijavilo vsaj od 8 do 10 članov.

Zgodovina in kultura drugih ljudstev

- Po sledih naših prednikov

Umetnostna zgodovina

- v novih oblikah bodo samo začetne stopnje.

Pouk poteka s predavanji z uporabo AV sredstev in z ogledi kulturnih znamenitosti doma in v tujini.

Likovni krožek - šola risanja

- začetna in nadaljevalna stopnja

Delo poteka v kabinetu in v naravi

Literarni krožek

- literarna in študijska srečanja članov

- srečanja z literarnimi ustvarjalci drugih univerz za tretje

življenjsko obdobje

- razgovori s slovenskimi literarnimi ustvarjalci

- sodelovanje na srečanjih in na

natečajih za seniorje

- izdaja literarnega zbornika

Krožek lepega in pravilnega govora in beremo lepo literaturo

Računalniški krožek

Glasbeni krožek

- radi pojemo - pevski zbor Lipe

- sintiseler

Krožek ročnih spretnosti

- keramični krožek

- krožek ročnih del: šivanje,

pletenje, kvačkanje, pletenje s

slamo

- zdrava kuhinja

Rekreacija

- fitnes in telovadba

- pohodništvo in kolesarstvo

- joga

Pomagajmo si sami: nega in masaža

Zdravila zelišča, dar narave

Astrologija

Predavanja, izleti, kulturno-zabavna

srečanja

PRIDRUŽITE SE NAM, VAŠE ŽIVLJENJE BO ZANIMIVEJŠE, LEPŠE, BOGATEJŠE!

DEJAVNOSTI ZA SPROSTITIV IN NOV DELOVNI ELAN - TURISTIČNO DRUŠTVO MED POČITNICAMI

Bogastvo zdravilnih zelišč okrog nas

"V Trzinu in njegovi okolici je pravo bogastvo zdravilnih zelišč. Primerno podnebje, dosti vlage in sonca je tu pri nas,« nadaljuje gospa Zinka Jordanov. »Tako od rane pomladi naprej lahko nabiramo trohentece, vijolice, koprive, vrbo, bezeg, kasneje šenljanževke, materino dušico, tudi gladež, dobro misel, černaž, kamilice, trpolec, potrošnik, glog, meto, brusnice, borovnice, brinje, bršljan, divji kostanj..."

Za dobro bero zdravilnih zelišč smo bili pohodniki v začetku avgusta nekoliko prepozni. »Junij je tisti pravi mesec,« je povedala Zinka. Kljub temu je bilo v gozdu in poteh do Dobena teh še v izobilju, od kopriv, ozkega in širokega trpotca, plodov bezga, travniškega rmana, potrošnika... Prav to zdravilno zelišče /predvsem za moške težave/, ki ga srečujemo domala na vsakem koraku, mnogi ne poznamo.

Zato pa smo si, ker dan ni bil tako vroč, vzeli čas za izmenjavno izkušnjo, ne samo o nabiranju, sušenju in rabi zdravilnih zelišč, ampak tudi o naravnih in gojenih začimbah. O slednjih seveda največ ve ga. Iva Dolenc, ki nam je na domačem vrtu ob zaključku pohoda med drugim ponudila sveže paradiznike z baziliko. Vzemimo si vsak dan petnajst minut časa in za zdravje skuhamo zeliščni čaj! Pet minut za pripravo čaja, pet minut za delovanje zelišč in ohladitev čaja, pet minut za pitje in uživanje.

Gospa Zinka Jordanov, strokovnjakinja na področju drogerijstva in članica TD in DU Žerjavčki želi svoje bogato znanje o zdravilnih zeliščih prenesti na čim širši krog ljudi. Narava je tista, ki kljub sodobni medicini nudi človeku sprostitiv in zdravje. V Odsevu nam bo v posebni rubriki pisala o zdravilnih zeliščih, najprej o divjem kostanju, ki ga bo jeseni tudi pri nas v izobilju. Njena in naša želja je, da si v Trzinu čimprej uredimo mini zeliščni vrt.

Nega balkonskega in vrtnega cvetja, potaknjenci in priprava na zimovanje

Sredi avgusta je ljubitelje balkonskega in vrtnega cvetja na svoj dom, kjer ima rastlinjak, povabil naš član Boštjan Žnidaršič, vrtinar. Z gospodom Rajkom Vugo, ki ga poznamo s predavanj o gojenju balkonskega cvetja, sta praktično prikazala rez in gojenje

Pogled na cvetje in njegovo nego. B. Žnidaršič

potaknjencev /lepo uspevajo potaknjenci različnih rož, najraje bršljanek/ ter pripravo rastlin za zimovanje. Zakaj letos balkonsko cvetje ni tako zdravo in cvetoče? Vročina je prehuda, boleznin pa ne preprečimo pravočasno. Ni namreč umetnost spomladi zasaditi rož v korita, jih prcko leta zalivati, umetnost je pravočasno opaziti škodljivce in jih zatirati. Tudi na zelenjavnih vrtovih je tako. Letos klima najbolj prija paradizniku, ki obilo rodi.

Po odgovorih na številna vprašanja sta obljubila, da bosta spomladi spet pripravila predavanje o zasaditvi in gojenju balkonskega in vrtnega cvetja.

Varovanje kulturne dediščine - GRAD JABLJE

Zadnji teden avgusta nas je gospa Damjana Pečnik, konservatorica kranjskega Zavoda za varovanje kulturne dediščine, popeljala po obnovljenem gradu Jablje in njegovi ožji okolici. Obnova gradu z dvoriščem in dostopi naj bi bila namreč zaključena do oktobra letos /prva faza/. Ko smo se v Turističnem društvu Trzin prvič srečali z go. Damjano Pečnik, je bila osrednja tema naše seje ogrožena kulturna dediščina in turizem, in smo si z velikim zanimanjem ogledali načrte in razlago o obnovi gradu Jablje.

V teh štirih letih smo bili priče resnični obnovi gradu, ki je z Odlokom razglašen za kulturni spomenik državnega pomena. Nekaj dokumentacije in ustnih informacij o življenju na gradu Jablje pred drugo svetovno vojno so prispevali Trzinci in Trzinke, ki so bili zaposleni na gradu oziroma so bili kako drugače povezani z gradom. Obnovljeni grajski prostori bodo namenjeni delovanju Centra za razvoj kmetijstva in podeželja, reprezentančni prostori pa odprti za javnost in tako dragocena kulturna dediščina vključena v turistično ponudbo.

Popolnoma nova bo kongresna dvorana s 154 sedeži v notranjosti grajskega griča /na njegovem pobočju nekdanj sankaske proge in pašniki/, namenjena že omenjenemu centru in kulturnim prireditvam.

V naslednjem obdobju naj bi uredili okolico in nekdanja gospodarska poslopja. Prvi del obnove s približno 600 milijoni SIT /toliko je bil namreč ta projekt v začetku ocenjen/ - v celoti pokrivala Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano ter Ministrstvo za kulturo RS. Sredstva za projekte druge faza naj bi se zbrala iz različnih skladov, tako evropskih kot državnih, sredstev lokalnih skupnosti in drugih zainteresiranih.

V Odsevu smo redno poročali o obnovi, zato tokrat le kratka informacija. Obiskovalcem in drugim zainteresiranim bo na voljo kronika obnove gradu Jablje, sicer pa bomo v kratkem na TV lahko gledali prispevek o gradu v znanj oddaji Gradovi na Slovenskem, ki ga pripravlja naša nova sokrajanka, novinarka Darja Mihalič.

Promocija občine in Podjetne regije

V poletnih mesecih smo člani Turističnega društva Trzin na različnih prireditvah in sejmih s propagandnim gradivom, ki ga imamo na voljo, drugim predstavljali našo občino in Podjetno regijo. Bili smo na 6. slovenskem srečanju ljubiteljev stare kmetijske tehnike v Jabljah, na prireditvah v Žički kartuziji, na 41. čipkarskih dnevih v Železnikih, pri Čebelarskem centru na Brdu pri Lukovici, kjer so ob svetovnem kongresu čebelarjev Apimondij

2004 predstavljali tudi turistične zanimivosti našega območja. Na večini omenjenih prirreditvev so svoje rezbarske izdelke "na ogled postavili" tudi nekateri rezbarji, ki delujejo v rezbarski delavnici TD Trzin pod mentorstvom g. Marjana Vodnika. Za naš nastop na Čipkarskih dnevih smo iz TD Železniki prejeli zahvalno pismo, v katerem nam že ponujajo sodelovanje tudi v prihodnje.

POVABILO NA REZBARSKO DELAVNICO IN KROŽEK FOLKLORE

- Rezbarska delavnica pod mentorstvom g. Marjana Vodnika bo nadaljevala z rezbarjenjem in spoznavanjem te umetnosti vsak torek ob 17³⁰ v OŠ Trzin. Prvič se bodo vsi, ki jih ta dejavnost veseli, zbrali 7.10.2003. Vabljeni!
- Folklorna skupina OŠ in TD Trzin pod mentorstvom Maje Vujovič bo nadaljevala z vajami vsak torek v avli OŠ Trzin, začetek v torek, 23. septembra ob 17. uri. Obenem mentorica Maja Vujovič pripravlja še drugo, mlajšo skupino, v katero vabi predvsem prvošolčke. Čas vaj bo prilagodila željam otrok in staršev na sestanku, ki bo 30. septembra ob 17. uri v avli OŠ.

Prijavite se lahko svojim učiteljicam ali v tajništvu OŠ Trzin.

POZDRAVIMO JESEN Z JABOLKI

V soboto, 4. oktobra, vas vabimo, da se ob 13. uri udeležite srečanja Pozdravimo jesen z jabolki, ki bo pred okrepčevalnico Barca na Ljubljanski cesti. Prirreditvev bodo vodili člani teatra Cizamo, posebna gostja Marjana Golovšek pa bo v svojem nastopu s pesmimi za široke spodbudila primerno veselo razpoloženje za peko jabolki in krompirja. Na star mlin bomo mletli jabolka in iz njih prešli jabolčnik. Gledališče FRU - FRU nas bo nagradilo s predstavo »Jabolčnik« , kdor bo želel, pa bo lahko poskusil svoje spretnosti v jabolčnih delavnicah. V eni bomo izdelovali sadje iz gline, v drugi pa bomo spoznavali servietno tehniko. V času srečanja bo za vse odprt tudi otroški boljši sejem.

Pridite in s seboj prinesite dobro voljo!

ZERJAVCKI MED POCITNICAMI NISO LENARILI

Člani Društva upokojencev Žerjavčki Trzin tudi v poletnih mesecih kljub visokim temperaturam nismo počivali. Naši četrtkovni pohodi so se nadaljevali, celo razširili smo naše pohodne poti. Tako smo z ustaljene ture Dobeno - Rašica prešli v Kamniško Bistrico do »Lepega kamna«, z Dobena pa smo se namesto na Rašico odpravili tudi na Mengeško kočo. Naša najdaljša tura je bila, ko smo se s Pokljuke povzpeli do Blejske kočice na Lipanci in se z nje nato spustili na Uskovicnico, kjer smo si prijetno utrujeni na planšarji privoščili skuto in kislno mleko.

Žerjavčki na Blejski kočici na Lipanci

V juliju smo se preko Marjanina njiv odpravili na Veliko planino. Zaradi dežja, ki nam jo je dobro zagodel, so le nekateri naši člani (Tone, Geni in Slavka) lahko rekli, da so bili na pohodu - zgrešili so planšarsko kočo Petra in se popolnoma premočeni spustili do Šimnovca.

Poleg naših pohodov smo si v juliju na Studencu pri Škocjanu ogledali Gogoljevo gledališko komedijo »Ženitev«, v kateri sta nastopila tudi dva naša člana.

Ob lepem vremenu smo se udeležili tudi srečanja gorenjskih upokojencev na Soriški planini. Tam se nas je zbralo kar več kot 5000.

S srečanja gorenjskih upokojencev na Soriški planini

Na pobudo Turističnega društva Trzin smo v avgustu četrtkovni pohod spremenili v spoznavanje in nabiranje zdravilnih zelišč pod vodstvom naše članice ge. Zinke Jordanov. Nabiranje »zeliščarskega« znanja se je udeležilo tudi nekaj sokrajanov, ki še niso upokojenci, kar potrjuje, da je bilo vse skupaj zelo zanimivo. Naj za zaključek izrazim misel, da si je pohodništvo pridobilo stalno mesto v naših dejavnostih. Pri tem združujemo prijetno s koristnim in naša želja je, da bi se nam pridružilo še več naših članov.

Franc Pavlič

Prostovoljno delo s prizadetimi otroki tam nekje v Grčiji

Čas počitnic in dopustov vsak preživi po svoje, jaz sem se odločila, da se bom to poletje preizkusila v prostovoljnem delu. Menim namreč, da je v življenju potrebno poizkusiti tudi kaj takega. Škoditi vsekakor ne more, lahko kvečjemu koristi. In tako sem se julija podala v Grčijo, kjer sem delala s telesno in umsko prizadetimi otroki. Ob tem sem se lahko tudi dobro zabavala in spoznavala lepote grške dežele.

Organizacija Most

Vsako, ki ga zanima prostovoljno delo in bi se poleg tega rad hkrati tudi zabaval ter spoznaval tuje dežele tako Evrope kot tudi ostalega sveta, se lahko oglasi na organizaciji Most v Ljubljani, ki se ukvarja s tovrstnim delovanjem. Ker sem kar od nekaj znanck, ki so to delo že spoznale, slišala same pohvale, sem se vsa navdušena kar se da hitro prijavila za enega izmed taborov, ki so jih ponujali pri Mostu. Če bi predolgo premišljevala in mečkala, bi se lahko celo zgodilo, da bi bil tabor, za katerega sem se najbolj ogrela, že zaseden. Velja pa dodati, da je izbira kar velika. Izbiraš lahko tako med različnimi področji dela (varovanje narave, rekonstrukcija ali pomoč pri obnovi kulturnih objektov, delo z otroki, begunci, brezdomci, prizadetimi...), kot tudi med različnimi lokacijami; (če je to tvoj prvi tabor, ti je dovoljeno delovati samo v Evropi, če pa si obiskal že katerega prej, se lahko odpraviš po vsem svetu).

No, jaz sem si za poskušino izbrala tabor v Grčiji, konkretnije letovišče, oddaljen približno pol ure od središča Aten, kjer naj bi 3 tedne delala s fizično in psihično prizadetimi otroki. Uh, sliši se kar naporno. In to so mi govorili tudi doma. Mami me je najprej dražila, češ "takšno delo pa res ni zate, ti sploh ne znaš delati z otroki, kaj šele s prizadetimi..." Nato pa se je premislila in prišla do zaključka, da je verjetno čisto v redu, da grem tja, kajti zna se zgoditi, da se bom celo česa koristnega naučila.

S tira pa me je malce vrglo, ko sem neposredno iz Grčije dobila navodila o poteku tabora in opis tamkajšnjih dejavnosti. Med drugim so namreč tudi napisali, da je osebe v zavodu, kjer naj bi vsa sivar potekala, zelo konservativno, poleg tega pa tudi izredno kolektivno in naj se zaradi tega ne razburjam preveč, če bo npr. katera izmed medicinskih sester (ki skrbijo za otroke) nenadoma začela name kričati. Pri tem so mi še svetovali, da v takšnem primeru ne dobro kričati nazaj, ampak da moramo samo mirno prenesti vse skupaj, in da je po petih minutah tako ali tako že vse pozabljeno.

Potovanje

Z nekoliko mešanimi občutki sem tako šla dogovorščinam in novim izkušnjam nasproti. No, morda bi bilo tukaj dobro omeniti, da mora vsak udeleženec tabora za prevoz do kraja namestitve poskrbeti kar sam in ga tudi plačati. Kljub temu da gre za prostovoljno delo, ti zastonj pripadate samo prenočišče in hrana, kako se boš do tja pripeljal, pa ne zanima nikogar.

Ravno to, kako se bom na točno določen dan primajala do cilja, je bil nekako moj največji problem. Odločila sem se, da ne bom letela z letalom, kajti kasneje, nekje v jeseni, sem namreč načrto-

vala še eno potovanje, in nisem smela zapraviti preveč denarja. Po tem, ko sem pretehtala vse možnosti, sem se na koncu odločila za pot do Trsta z vlakom, kjer naj bi se vkrcala na trajekt in se z njim zapeljala do Patrasa v Grčiji, od tam pa hop na vlak in že bom v Atenah. »Uh, mi to uspelo čisto sami s toliko prtljage, da bi še tovorni konj podlegel pod njo?«

Trdno sem se odločila, da mi bo! No, pa le ni bilo tako lahko, kot sem si misljila, saj so se zapleti začeli že kar v Trstu, kjer naj bi se vkrcala na trajekt. Zaradi nepoznavanja tega italijanskega mesta nikakor nisem uspela najti pravega pristanišča, vsak mimoidoči pa mi je pokazal drugo smer. Bila sem obupana. Naramnica na nahrbtniku se mi je strgala, čas me je priganjal, jaz pa nisem vedela ne kod ne kam. Toda takrat, ko se človek znajde v najbolj težkih situacijah in ko se na robu obupa obira s krokodiljimi solzami, se dostikrat zgodi, da se pred njim, ne da bi videl, od kod se je vzel, pojavi angel varuh. Angel, ki te močno prime za roke, te

potegne iz območja somraka in ti pokaže pravo pol. In potem se vprašam, ali imajo res vsi ljudje takšno srečo? Verjetno ne. Ampak jaz jo očitno vsekakor imam. Imam zelo izrazitega angela varuha, ki vedno preži name. In tudi tokrat je imel, o sreča, srečica, na široko odprte oči. Kajti ko sem bila že čisto obupana, da trajekta najbrže ne bom našla, z ramen vrgla oba nahrbtnika ter se na vse pretege smilila sama sebi, se je iznenada pred menoj, kot bi ga prinesel veter, pojavil mlad Italijan na vespi in me vprašal, če iščem ta in ta trajekt, ki pelje v Grčijo. Samo prikimala sem in se že naslednji trenutek peljala proti pristanišču! O hvala, hvala! Ko se je odpeljal, je rekel: »Ciao.«

No, dalje pa je šlo vse brez zapletov. 6.7. ob 8.00 se prišla do zavoda za prizadete otroke, imenovanega PIKPA. Bila sem prva med prostovoljci, ki so jih pričakovali. Kar pa nič ne preseneča! Pač tako kot ponavadi!

PIKPA in prostovoljno delo

PIKPA je organizacija, ki jo vodi grška država, ukvarja pa se z oskrbo otrok s posebnimi potrebami. Delovni tabor, na katerega sem prišla jaz, je v enem izmed večjih rehabilitacijskih centrov oz zavodov, ki jih vodi ta organizacija.

V njem je nameščenih okoli 120 hendikepiranih otrok (od lažje do težje fizično in psihično prizadetih); večino so starši zapustili in so sedaj prepuščeni instituciji, ki jim nudi popolno nego in oskrbo. Glavni namen tega delovnega tabora je bil, da bi tem otro-

kom, ki v večino časa prebijejo znotraj zavoda, vsaj malo približali utrip poletja.

Za dodatne aktivnosti in za razvedrilo oskrbovancev skrbijo prostovoljci. Vse leto je tam kakih 10 prostovoljcev iz držav članic Evropske unije (v okviru EU se namreč lahko mladi, stari do 26 let, odločijo, da bodo eno leto opravljali prostovoljno delo kjerkoli znotraj EU, kjer je seveda takšno delo organizirano), ki predvsem pomagajo v zavodu zaposlenemu osebju. Zdaj so se že drugo leto zapored odločili, da bodo čez poletje v svoj krog privabili še dodatne mlade ljudi, ki bi bili po svojih močeh pripravljene narediti kaj koristnega za dobro družbe, ob tem pa jim omogočajo, da se zraven tudi zabavajo in spoznavajo nove ljudi.

V skupini prostovoljcev nas je bilo tokrat deset, prišli pa smo tako rekoč s celega sveta: iz Amerike, Španije, Francije Švedske, Švice, Poljske, Belgije, Italije...

Vsi prostovoljci smo živeli v veliki hiši znotraj zavoda (velik ograjen prostor tik ob moju), v katerem so bili objekti s prebivališči prizadetih otrok, stavba za terapijo, kuhinja, cerkvice, igralni objekti... Nastanili so nas po dva ali po tri v eno sobo. Velika jedilnica, ki je bila poleg kuhinje, je služila tudi kot družabni prostor, v katerem smo imeli sestanke, debate, zabave... Živelimo kot v komuni. Koordinatorica Daniella, ena izmed celoletnih prostovoljk, je skrbelo za dnevni spored. Vsak dan sta bili po dve osebi določeni za kuhanje kosila in dve za kuhanje večerje. Moram priznati, da ni prav nič lahko, če seveda nisi vajen, kuhati za približno 20 oseb. To sem tudi dokazala z rižem, ki sem ga kuhala in ga seveda pri tem tudi malce prismočila. Štiri osebe so opravljale kuhinjske dolžnosti (pomivanje posode, pospravljanje ostankov z mize, odnašanje pomij...). Bistvo našega bivanja tam je bilo delo z otroki. Vsak dan (razen vikendov) smo morali otroke peljati na plavanje in na sprehod. No, kdaj pa kdaj smo počeli še kaj drugega, na primer risali z otroki, se z njimi igrali na igrišču... Pomagali pa smo tudi pri hranjenju otrok (če je primanjkovalo medicinskih sester).

Delo z otroki

Samo delo niti ni bilo naporno, kot sem se sprva bala. Mislim predvsem na telesne napore. Najhuje je bilo to, da se je bilo treba navaditi na prizadetost otrok. Potrebno je bilo prebrzditi predvsem tisti šok, ki ga je vsak iz med nas prostovoljcev doživel ob prvih stikih s temi otroki. Večina otrok je bila starih okoli 15 let, čeprav so v zavodu prebivali tako dojenčki kot tudi odrasli prizadeti ljudje (res pa je, da so bili ti v veliki manjšini). Od tega jih je bilo gotovo polovica, če ne celo več, na invalidskih vozičkih. Imeli so različne hibe. Veliko jih je bilo takih z obolelimi udi (niso mogli premikati določenih delov telesa), nekateri so vegetirali kot rastline, nekdo je močno vleklo za vsako stvar, ki mu je prišla v roke, spet drugi je zvrgolet kot ptiček in neizmerno ljubil dolge stvari (le če je v rokah držal kaj dolgega, se ga je dalo krotiti), nekdo je kričal, nekdo je pri zelo okretni hoji nenehno ploskal z

rokami, eden je bil gluhonem, drugi je imel Dawnov sindrom... Toda ne glede na to, kakšen šok sem doživela ob prvem stiku z njimi, ko so nas peljali naokrog po zavodu (in so nas pri tem ti otroci na veliko oblegali, vlekli za oblačila, za roke, za lase, skratka vsak se je na svoj način trudil navezati stik z nami), sem se kar hitro navadila na njihove reakcije, na njihovo vedenje, na njih same. Ugotovila sem, kako malo jim je potrebno, da so srečni in da jih jaz že s svojo prisotnostjo ali pa s čisto majhno pozornostjo lahko neverjetno osrečim. Tudi name je to pozitivno vplivalo. Še posebej prijeten je bil občutek, da sem naredila nekaj dobrega. Res pa je, da so bili varovanci že načeloma, predvsem mislim na psihično prizadete ljudi, zadovoljni in zelo pozitivno naravnani. Pač živijo v nekem svojem svetu in se sveta, v katerem živimo ostali, niti dobro ne zavedajo oz. ga ne poznajo tako, da bi si ga lahko želeli.

Preden smo začeli z delom z otroki, smo imeli nekaj manjših uvaranj v njihov svet. Naučili so nas, kako se ravna z invalidskim vozičkom, kako se oseba z vozička dvigne in položi na posteljo (in obratno), kaj vse potrebujemo pri plavanju z njimi in kako z njimi ravnati v vodi, poskušali pa so nam v glavo vteptati celo nekaj osnovnih grških besed in fraz, ki nam bi pomagale pri komunikaciji z otroki. Igrali pa smo se tudi igre, v katerih smo prevzeli vloge prizadetih in se tako poskušali postaviti v njihovo kožo. In ko smo bili v vsem tem že pravi »stručniki«, smo začeli delati s polno paro. Vsako jutro je bil vsakemu izmed prostovoljcev dodeljen po en otrok. Morali smo vzeti pripomočke (kopalke, plenicice, brisačo...), ki smo jih potrebovali za svoje varovance, iti ponje ter jih odpeljati do morja. Tam smo jim naredili kopalke in rešilne jopiče in plusk v vodo. No, kakšnega pretiranega plavanja ravnati ni bilo, saj smo jih bolj ali manj le držali v vodoravni legi na vodni površini in s pomočjo jopičev vlekli malo sem in malo tja. Po končanem čofotanju smo jih morali stuširati, nadeti plenicice (če so jih imeli) in odpeljati nazaj. Vse skupaj je trajalo približno eno uro. Nato smo bili prostovoljci prosti do 18. ure (Siesta, čas neizmerne vročine in temu primeren počitek! V tem času si lahko skočili do centra Aten, se odšli na plažo kopat, pražiti, morda nabirat školjke, brat knjigo ali pa se družiti z ostalimi prostovoljci). No, razen če je primanjkovalo medicinskih sester in je bilo kdaj pa kdaj treba pomagati pri hranjenju ali pa se malo poigrati z otroki. Zvečer smo jih navadno (vsak dan druge otroke) odpeljali na sprehod do bližnjega naselja, kjer so si lahko privoščili kakšen približek, ali pa na otroško igrišče. Približno tako je izgledal naš vsakdan, razen ob koncih tednov, ko smo imeli prosto in smo lahko počeli, kar se nam je zahotelo, lahko smo celo odšli na kakšen otok!

Poslovilna zabava

Zakaj je vedno tako, da ko se človek ravno lepo privadi na vse skupaj (v mojem primeru na življenje v Grčiji in v zavodu PKPA, na prostovoljce, ki ti postanejo dobri prijatelji, na delo z prizade-

timi otroki in še posebej na te otroke, pri katerih si ne moreš pomagati, da jih ne bi vzljubili), mora oditi? Le kdo bi vedel, tako pač je in vedno bo tako. Pa smo si rekli, da nam mora biti zadnji večer še posebej lepo (tako nam, prostovoljcem, kot tudi otrokom), da nam bo ta tabo vedno ostal v najlepšem spominu. Zato smo priredili pravo pravcato zabavo, namenjeno otrokom (naša naj bi le-tej sledila pozneje). Le-ti so namreč pomagali tako pri peki kocke in torte, kot tudi pri vrtenju glasbe. Party pa je izgledal tako, da smo v nek večji prostor prinesli mizo ter jo obložili s hrano in pijačo. Nato smo prostovoljci otrokom ob glasbi grškega popa (ki ga le ti obožujete) pomagali pri hranjenju. Zabavali smo jih tudi tako, da so se nekateri od nas oblekli v klovnovske kostume in izvajali vragolije, nekateri pa smo poskušali z njimi tudi malo zaplesati. In otroci so bili zelo srečni.

Naslednje jutro pa sem še bolj natovorjena kot ob prihodu s pogledom še enkrat objela zavod in morje, obeje trdno zapisala v spomin in odšla domu naproti.

Mirjam Štih

Odgovor predsedniku SPVCP občine Trzin, g. Zoranu Rinku

Veseli me, da je g. Rink prebral moj prispevek, v katerem sem se zavzemal za ureditev prometnega režima na Ljubljanski cesti, saj mi je nanj tudi odgovoril. Ne morem pa se strinjati s tem, kar je napisal, da je v njem izražena skrb za prometno varnost naših sosesk izraz svrankarskega boja za oblast v občini Trzin. Žalostno je, da nekdo, ki vodi tako pomemben odbor, sprejema moje dobronamerne in tehne pripombe v lakem smislu. Morda pa prevzete dolžnosti predsednika SPVCP le ne razume tako, kot je ta zamišljena? Tudi gospodovo razglabljanje, kaj bi jaz storil, če bi vedel, da bo o prometni varnosti objavljena kakšna notica ali dve, je meni nerazumljivo, ker menim, da zato, da se oglasim v občinskem glasilu, ki ga financira naša občina tudi z mojim delom plačanih davkov, njegovega blagoslova pač res ne potrebujem.

Kar pa zadeva ureditev razmer na Ljubljanski cesti v Trzinu, pa moram, žal, ponovno zapisati, da se kljub piščevemu gostobesednemu pojasnjevanju razmere po njegovem odgovoru niso prav nič izboljšale. Avtomobili in motorji po cesti še naprej nemoteno dvijajo, cestne oznake niso obnovljene, tabel za omejitve hitrosti ni, prav tako ni hitrosinih ovir, ki bi zniževale hitrost ter povečevale varnost vseh, ki živimo ob tej cesti. Za nameček pa lahko stanovalci dnevno opazujejo, kako kar na pločniku pred Motorinom na Ljubljanski cesti 12, ki je namenjen izključno uporabi peščev, njegovi obiskovalci parkirajo svoja težka motorna kolesa, namesto da bi jih parkirali na primernih parkirnih prostorih ob naši cesti. Da pa bo mera polna, najspretnješi med njimi tudi radi pokažejo svojo spretnost in na pločniku s svojimi gumami rišejo krožne sledi, ki postajajo okras neurejenosti naše občine. Policajev, ki bi delali red, pa ni niti za vzorec. O občinskih redarjih pa sploh ne bi izgubljal besed, ker gre za projekt, ki mu še ni videti realizacije. Po mojem globokem prepričanju je za sosesko, kjer živi veliko mladih družin z majhnimi otroki, taka občinska brezbriznost nedopustna.

Zato je dejstvo, da na področju prometne varnosti v naši soseski ni storjenega niti približno dovolj, saj je videti, da ni prave zagnanosti, da se sploh kaj spremeni, neizpodbitna in žalostna realnost. Kaže, da imajo na naši občini pač drugačne prioritete. Zato je tudi pričakovano, da bo okrogla miza na to temo kaj spremenila, brez prave osnove, saj samo govorenje še nikoli ni uredilo kritičnih razmer. Le dejanja lahko kaj spremenijo, in bi napovedana okrogla miza obrodila sadove samo tako, da bi njeni udeleženci odšli po naših soseskah in zaželi sami lastnoročno urediti neurejeno stanje.

Še enkrat vas spominjamo, da je leto 2003 posvečeno invalidom. Invalidna mladina živi tudi v naši bližini, zato vas še enkrat opozarjamo na tekst na strani 27.

Vstopnice za koncert, ki bo 7. novembra v Domu kulture v Kamniku bo mogoče kupiti tudi v Trzinu (vinotoč).

Pomagajmo invalidom.

Za konec pa še misel za naše občinske može. Pravljica o Zlatozorgu je lepa, pripovedujemo jo našim otrokom, preden zaspijo. Pravljica o ureditvi prometnega režima v Trzinu, s katerim bi povečali varnost v naših soseskah, ki nam jo pripoveduje pisec v svojem odgovoru, pa je grda pravljica. Če nam jo bodo v Trzinu predložili pripovedovali, se lahko zgodi tisto najhujše, da bo nekoga tudi uspavala. Toda v tem primeru za vedno.

Marcel Koprol
Ljubljanska 12

Odgovor na pismo g. Andreje Mušič z naslovom Otroško Igrišče, ki je bilo objavljeno v Odsevu

Spoštovana gospa Mušič

Želim vam sporočiti, da sem bil za leto 2003 kot najugodnejši ponudnik izbran, in sem 18.4.2003 podpisal pogodbo za urejanje in vzdrževanje zelenice in cvetličnih nasadov v občini Trzin. 21.4.2003 je bil praznik, tako da smo z deli pričeli 23.4.2003 in sem še istega dne pokosil otroško igrišče, ki ga omenjate. Drugo košnjo omenjenega igrišča smo opravili 12.5.2003.

Gospa Mušič, razumem, da se smeli pojavljajo vsepovsod, ampak ne bodite tako kritični. Oglejte si samo zelenico z zakloniščem na Zorkovi ulici – pa brez zamere, lahko vas zadene kap! Kako kakovostno so vzdrževali zelenice v prejšnjem obdobju, me ne zanima, lahko pa vam zagotovim, da jaz to počnem korektno in pošteno, kar je lahko razvidno tudi iz poročil, oddanih na Občino. Res pa je, da smelnjakov na otroških igriščih, kar velja tudi za druge dele, ne praznijo. Kar se tiče predlaganega nadomestila, gospa Mušič, pa bi se upal trditi, da vam za mesece april, maj, junij, julij in avgust 2003 ne pripada. V podpisani pogodbi je opredeljeno, da se zelene površine pokosijo 12-krat letno. Ker so bili meseci maj, junij, julij in avgust 2003 s padavinami zelo neobdarovani, smo kot dobri gospodarji malo počakali z naslednjimi košnjami, da se ni vse posušilo. Prihranek v občinskem proračunu.

S spoštovanjem!
Marjan Habat, s.p.

ODGOVOR NA PISMO GOSPE IHER DARJE IZ MLAKARJEVE ULICE V ODSEVU DNE 7. 7. 2003

Čprav ste v Odsevu v rubriki »Bralci« dopis naslovili na gospoda župana Antona Petšaka, naj odgovorim jaz kot prizadeta in v imenu moje mame, ki ima že 86 let.

Ker ste v tem pismu napisali skrajno žaljivo štorijo o mucah in seveda o meni in moji mami, bom prvič v življenju poskala zadoščenje in epilog na sodišču.

Z vami nisem nikoli in nikjer govorila vse do napada name z značno puco dne 8. 7. 2003 ob 22.15. Streli me je na sredo zgrešil. Po vsej verjetnosti ga je sprožil vaš brat, saj ste moji mami večkrat govorili, da ho postreli vse mačke. Muce so se prestrašene razbežale. Obrnila sem se in vas zagledala na balkonu vaše hiše. Rekla sem: »Gospa, kaj pa delate, zakaj streljate name in na muce? Zavpili ste: »Poberite jih in izginite domov!« Šokirana in pretresena sem se nekaj časa obsedela na klopci. Ko sem prišla domov, sem o tem dogodku obvestila policijo, ki me je po telefonskem klicu obiskala na domu in nato odpeljala na kraj dogodka. Eden od policistov je šel v vašo hišo, kjer ste priznali, da ste vpili mame. Streli ste zatajili.

V pismu navajate, da vam mačke delajo škodo, se zatekajo v vašo drvarnico ter z iztrebki onesnažujejo okolico vaše hiše. Vi, ki se imate za čisto, ste mačje iztrebke nosili na javno klop in jih stresali pred mojo mamo. Ona je za vami vse počistila. Citiram vaš izrek v Odsevu: »Lepo vas prosim, kako naj bo potepuška mačka čista?« O živilih veste malo ali nič! Potepuških mačk ni in jih nikoli ne bo. So samo zapuščene in zavržene s strani neodgovornih ljudi. Muce so ena najbolj čistih živali.

Kaj ste storili, ko so se v vašo drvarnico zatekale okužene mačke? Ste mar poklicali veterinarskega inšpektorja, ste jih nahranili, napojili in jim v zimskem času omogočili toplo zavetje? Nič od tega! Streljali ste nanje in jim povzročali rane in neskončno trpljenje, jih karneljali in podili s palico. O okuženih mačkah in okuženem kraju, kjer hranim muce, morate z argumenti dokazati vašo trditve. Ravno tako tudi o tem, da je precej okuženih otrok z mačjo boleznijo. Čigavi so ti otroci in od katerih mačk so se nalezili? Muce, katere hranim v čistih in razkuženih posodicah z okusno in svežo hrano, so čiste in zdrave. Razen tistih, katere ste obstrelili ali odstranili.

Mojo mamo ste na cesti napadali zaradi teh ubogih živalic. Rekli ste ji stara čarovnica in jo podili s ceste in javnega prostora – parka. Ko vsak dan kukate skozi okno, kje ste bili takrat, ko so otroci z delovno akcijo poravnali zelenico z zemljo? Za zaključek so po klopetih in zelenici razbili steklenice, iz katerih so pili. Kdo so bili ti otroci, ve. Jaz in še ena gospa iz Mlakarjeve sva za njimi počistili. V tem malem parku je mini nasad rož, katerega so pridno zalivali gasilci. Kdo jih pili in odnaša? Falota, ki to počne, še niste videli?

Prosile gospoda župana, naj me preusmeri na drugo lokacijo, na primer v gozd, ali pa naj mačke hranim doma. Doma to že počnem. V gozd pa mačke ne sodijo in prav bi bilo, da veste, katere živali domu jejo v gozdu. Veliko sem teh zavrženih muc posvojila in tudi oddala dobrim ljudem.

Od kod vam podatek, da dam za muce vsak mesec 30.000,00 (olarjev)? Nikogar ne prosim, še najmanj pa vas, ki vas ne poznam. Kam dam denar od pokojnine, je moja stvar in ne vaša ali koga drugega. Res je, da najdem čas in denar za muce. Z mamjo dajeva v humanitarne namene, zlasti za otroke in starejše. In to nama je v veselje, če verjamete ali ne.

Mama je ponosna, da je v ljubezni do ljudi, živali in do vse žive in nežive narave vzgajala štiri gluhooneme fantke, kateri so v ponos kraju, kjer živijo. Bila je pohvaljena s strani šole in staršev. Otroci so bili v najini negi vse od 7. do 18. leta.

Gospod župan bi moral na vašo željo ukrepati, medtem pa mu ironično svetlujete, naj primakne za moje mucice iz občinskega proračuna. Te muce so moje, vaše, pravzaprav od vseh krajanov vse do takrat, dokler ne bo rešen njihov problem, ki ga na žalost sama ne morem urešiti.

Pišete tudi v imenu sosedov, vendar omenjate le gospe iz Ulice Kamnškega bataljona. O njej pa tole: gospa je imela vrsto let kar precej

muck in muckov. Dovolila je, da sva občasno le te nahranile na njenem dvorišču. Leta 1998 je meseca marca njena muca povrgla v rastlinjaku na goli in mrzli zemlji mladičke. Ko jo ste videla, sem šla domov po kartonsko škatlo ter jo prinesla mucam. Z menoj je bila tudi mama. Ob tej priliki je gospe svetovala, naj da muce sterilizirata, mačkone pa kastrirata. Odgovorila je, da je za mačke škoda vsakega denarja. Prosila naju je, da naj jih poloviva, ker se njej niso pustile priti, ter da bo za njih pripravila vreče. Ko jo je mama vprašala, kam jih bo oddala, je rekla: »Ja, na Dobeno jih bomo odpeljali, v gostinjo! Tja pridejo tudi dobri ljudje, pa se bodo usmili in jih pobrali.« Hotela sem se prepričati, če je res tako. Poklicala sem gospodinjico gostilne na Dobenu. Povedala mi je, da ljudje res prinašajo muce. Čelo v kontejnerju je našla mladičke. Bila je ogorčena in me je prosila za naslov omenjene gospe. Tega vse do danes nisem storila. Da govorim resnico, vedo tudi vaši sosede in lahko to tudi potrdijo. Obstajajo fotografije, iz katerih je razvidno, da gospa, tako kot vi, ni ljubiteljica živali. Sama je izjavila, da ima mačke zato, da ji preganjajo muške, ki naj bi skozi okno hodile v njeno hišo. Obe ne govorita resnice. In če hočete red na cesti, pred hišo in okoli nje, morate za to tudi sami kaj storiti. Vendar na dostojen, človeški način, ne pa da se znate nad nemočno živaljo.

P.S.: Svoje dolgoletno službovanje v podjetju sem opravljala vestno, za kar sem prejela priznanje in diplomu. Svetovala pa bi vam, da si tudi vi poiščete kakšno »delovno mesto«, ki naj vas zaposli toliko, da ne boste imeli časa za preganjanje muc, mame in mene.

Še bolje bi bilo, da si nabavite kakšno živalco, ki vam bo popestrila in spremenila način življenja.

V tem pismu se zahvaljujem vsem otrokom in malo starejši mladini za prijazen in vljuden odnos do naj in vseh »okuženih klopetov«, kjer ste sedeli tudi vi in imeli priliko videti »okužene muce«. Odsevu pa želim, da bi bilo v bodoče v njem več odseva »dobrih« občanov, ne pa laži in opravljanja.

Moja Japelj

P.s. urednika:

Zgornje pismo smo objavili, da smo omogočili ge. Japelj odgovor na obtožbe na njen račun v prejšnji številki Odseva. Naj bo pismo v razmislek vsem. Ni prav, da medsebojne odnose zastrupljamo na tak način, zato se bomo v Odsevu v bodoče še bolj izogibali medosebnim obtoževanjem in sporom, ki ne zadevajo neposredno širših interesov Trzinca. Takšna blatenja in obtožbe sodijo drugam. Zavedamo pa se, da je problem živali v naši občini globlji in širši, kot se mogoče zdi. Na uredništvo neprestano prejemamo pisma in pritožbe na račun mačk in psov pa tudi podgan. Vendar same živali niso krive. Trzin ni več vas, ko so imeli ljudje pse priklenjene kje pri hišah, da so opazovali na obiske takih in drugačnih gostov, in mačke v glavnem le za to. da so preganjale miši in podgane. V našem kraju je vse več prebivalcev s povsem mestnim načinom življenja, s sorazmerno majhnim bivalnim prostorom v svojih bivališčih in s potrebami po sprostitvi in družbi živih bitij, ki jim ljubezen vračajo. Hišni ljubljenci so za to nadvse primerni, vendar pa gre pri njih za živa bitja s svojimi potrebami in načinom življenja. Če se lastnik tega ne zaveda, samo lahko priče sporom, nezadovoljstvu drugih in celo mučenjem živali in njihovim tragedijam. Vsi, ki se iz takih ali drugačnih nagibov in vzrokov odločijo za živali, bi morali biti odgovorni in bi morali zanje v celoti poskrbeti, pri tem pa ne bi smeli škodovati drugim. Če tega niso zmogli, je bolje, da živali ne mučijo in jih nimajo. Prav tako pa se tisti, ki živali ne marajo, ne smejo znati nad njimi, ali tudi nad ljudmi, ki jim živali več pomenijo. Treba je več strpnosti. Vsi bi se morali zavedati, da so tudi živali živa bitja s svojimi težavami in potrebami. Živali se obnašajo drugače kot ljudje, njihove dobre ali slabe reakcije pa najpogosteje spodbudimo sami. Tudi tisti, ki jih ne marajo, lahko s strpnimi in odgovornimi ravnanjem prispevajo k boljšemu počutju vseh.

VONI MLADOSTI MOJE

Vrnil se je mladosti vonj
tja v dolino, tja v moj dom.
Strašno mi je zadišalo,
ko pomislil sem na štalo.

Koj odšel sem dol po poti,
zdaj nihče naj me ne molí.
Na polju je kmetica stala,
z gnojnico ga polivala.

Pogled sem vrgel še drugam,
kjer diči grad se nam vsem znani.
Pod njim so krave črnobele
stale srečne in vesele.

Koj obstal sem brez besede,
odšli so vsi občutki bede.
Veseli mi srce je napolnilo,
Tam sem stal obdan z idilo.

Lazarjev Jože

SPOMINI

Nas spomini vabijo nazaj,
nazaj v mladosti dni,
v pomlad, ki se ne vrača
na čas preteklih dni.

Nam minevajo življenja leta,
spomini pa ostajajo
na lepa mlada leta,
na mnoge življenja dni.

Bodočnost naj bo lepa,
še lepša, le zakaj,
zakaj ne bila bi lepa,
ko je že ustvarjena.

Spomini večni so zapisani
neizbrisno v zavesti,
veliko smo doživeli,
in ustvarili življenja dni.

Leta pridejo, gredo.
obstoja v življenju časa ni.
Nam življenja čas vse izpolni,
v zdravju, sreči, radosti.

Alojz Muhar

NAŠA NESOGLASJA

Svobodna Samova država
je pred tujci pokleknila,
svobodo zlato izgubila,
ostala je od nje le slava.

Zaplapolala je zastava,
ponos je množica čutila,
Slovenija na novo pot stopila,
čast, slava nas združila.

Razprije nove so med nami vzkiile,
kregamo za oslovo se senco,
vse več pa bori se z eksistenco,
kličemo v pomoč dobre vile.

Te naj bi težave razrešile,
vabimo veljake v audienco,
progllašamo se za sivo eminenco,
iščemo dežele tujce, da bi spore razsodile.

Kdaj, oh kdaj, zavladala bo pamet zdrava,
da potrebno je v bodočnost zreti.
Le tista smer za nas je prava,
ki nam ho da la lepše zaživeti.

Alojz Muhar

KO BIL SEM MLAD

Sem stopil v kraj neznan,
postal sem njemu hitro vdan,
onkraj Ongra in še vprek,
ljudje so sladki mi kot med.

Nekoč nam gruda,
naša prava,
z ljubeznijo je vse dajala:
zelje, repo in krompir
– to je zdravja, sreče vir!

Včasih voia smo v vpregi gnal',
traktorjev in plinov nismo še poznal!
Kmetje so včas' kmetje b'li,
Danes so poslovneži!

Ko bil sem mlad,
so črički pel',
dons odmeva mobitel!

Lazarjev Jože

COOPERJEV TEST

(tek - moški: 2.400 m; ženske: 1.600 m)

petek, 12.9.2003

Športni park pri Osnovni šoli Trzin

PRIDRUŽITE SE NAM!

Pod tem geslom želi Slovenska vojska v letu 2003 zaposliti okrog 1000 novih pripadnikov slovenske vojske

Se nam lahko predstavite?

Sem štabni vodnik Matjaž Zamuda, pripadnik Generalštaba SLOVENSKE VOJSKE, Oddelka za pridobivanje novega kadra za potrebe Slovenske vojske. Prihajam iz Ljubljane, v vojski sem od samega začetka, od leta 1991, in sem veteran vojne za Slovenijo. Od junija letos opravljam dolžnost pripadnika Ljubljanske skupine za pridobivanje novega kadra, v kateri nas je 5 članov, pokrivalo območje Uprave za obrambo Ljubljana z vsemi njenimi izpostavami in pisarnami. Skupno to pomeni 13 lokacij, razen same Ljubljane seže mo vse do Kamnika, Logatca, Hrastnika, Ribnice in Kočevja. Skupina ima svoje prostore v vojašnici Franca Rozmana Staneta v Ljubljani. Takih skupin v Oddelku za pridobivanje kadra kot je naša, je osem. Delujemo na področju celotne Slovenije od Murske Sobote, Maribora, Celja, Nove mesta do Kranja, Gorice, Postojne in Ljubljane.

Kako poteka vaše delo?

Delo je zanimivo, dinamično in odgovorno, saj bodočim kandidatom in tudi ostalim predstavljamo delo in naloge pripadnikov slovenske vojske. V sodelovanju z Upravo za obrambo, izpostavami in pisarnami za obrambo vsem zainteresiranim približemo poklic vojaka SV.

Pri samih predstavitvah poklica, ki ga izvajamo na Uradih za delo in ob dnevih odprtih vrat v vojašnicah, šolah, prireditvah itn., predstavimo mladim poklic vojaka, tistim malo starejšim pa pogodbeno služnje v rezervni sestavi slovenske vojske. Ker se na slovenskem trgu delovne sile pojavljamo kot novi delodajalec, je zelo pomembno, kako, s čim in na kakšen način predstavljamo poklic slovenskega vojaka. Obiskovalci v vojašnicah ob dnevih odprtih vrat sami praktično preizkusijo del tehničnih sredstev, s katerimi razpolaga naša vojska in si ogledajo izurjenost vojakov pri delu in ravnanju z tehniko, s katero razpolagajo enote. Pomoč pri predstavitvah poklica vojaka ter predstavitvah tehničnih sredstev in opreme, s katero razpolaga Slovenska vojska, nam zagotavljajo enote slovenske vojske.

Kaj ponuja Slovenska vojska bodočim poklicnim vojakom?

To je pogodbeno zaposlitev za obdobje pet let z možnostjo podaljšanja, vodena karierna pot, izobraževanje doma in v tujini, 24-urno nezgodno zavarovanje, dodatno pokojninsko zavarovanje, dinamično delo, uigran in motiviran kolektiv, upravljanje s sodobno tehniko, sodelovanje v mirovnih operacijah, sodelovanje s tujimi oboroženimi silami, nadgrajevanje osebnega znanja in psihofizično pripravljenost ter še veliko drugih ugodnosti, ne nazadnje tudi ustrezen nivo osebnega standarda.

Kakšni so pogoji za zaposlitev?

Kandidati, ki se odločijo postati vojaki Slovenske vojske, morajo izpolnjevati določene pogoje za zaposlitev, kot so: starost, praviloma 25 let, da so državljani Republike Slovenije, da so zdravi in sposobni tako telesno kakor tudi duševno za vojaško službo, da imajo ustrezno izobrazbo (najmanj IV stopnja) ter da imajo sposobnost za timsko delo in da niso bili pravnomočno obsojeni zaradi kaznivih dejanj, ki se preganjajo po uradni dolžnosti in da ob nastopu vojaške službe ne bodo člani nobenih političnih strank.

Dejali ste, da ste prisotni tudi na našem koncu. Kako in na kakšen način delujete v Domžalah?

Seveda smo prisotni tudi v Domžalah. Tukaj se nahaja izpostava za obrambo Domžale in informacijska pisarna Kamnik. Naša skupina je prisotna v pisarnah vsak petek od 9.00 do 13.30. Ko se bodoči kandidati oglasijo in zanimajo za zaposlitev, pride član naše skupine v pisarno in opravi pogovor s kandidati. V zadnjem času ugotavljamo, da se število vlog povečuje. Vloge evidentiramo tudi na vašem koncu in tega smo veseli. Želimo si, da bi bilo zanimanje za zaposlitev v vojski na področju IO- Domžale, ki pokriva tudi območje občine Kamnik, še večje. Zato smo pripadniki ljubljanske skupine oddelka za pridobivanje kadrov zadovoljni, da smo prisotni tudi v vašem lokalnem časopisu.

Štabni vodnik, kakšno je vaše sporočilo ob zaključku pogovora?

Vabimo vse, ki izpolnjujejo pogoje za zaposlitev in jih veseli poklic vojaka, da se nam pridružijo.

Več informacij lahko kandidati dobijo na brezplačni telefonski številki 080 13 22, lahko pa se oglasijo na izpostavah za obrambo, kakor tudi pri naši skupini v vojašnici Franca Rozmana Staneta v Mostah, Leskoškova 7, pokličetejo pa nas lahko tudi na telefon 01 585 60 88. Ponudili jim bomo še več informacij in jim dokumente predstavili ta zanimiv poklic. Pomagali jim bomo sestaviti vso potrebno dokumentacijo.

Pridružite se nam!

Več informacij na: <http://www.slovenskavojska.si/>

PREDSTAVITEV NOVE POSLOVNE ENOTE V TRZINU

V začetku sedmega meseca letos je v Trzinu podjetje Avto Debevc d.o.o. iz Mengša, Gorenjska cesta 13, katerega lastnik je g. Franc Debevc, odprlo novo sodobno poslovno enoto: Avto Debevc P.E. Trzin. Locirani so na Ljubljanska cesti 17 v Trzinu /bivši Citroen/, tako da so lahko dosegljivi iz smeri Ljubljana kakor tudi iz smeri Domžale. Poslovna enota zajema prodajno-razstavni salon ter sodobno opremljeno servisno delavnico za servisiranje vozil VW in audi.

Prodajno servisno ekipo sestavljajo že prekaljeni in visoko usposobljeni komercialisti ter preizkušeni mehaniki, ki so si izkušnje pridobivali v servisni delavnici Avto Debevc v Mengšu pod budnimi očmi strokovnjakov iz Porsche Slovenija. Tako so lahko stranke brez skrbi za kakovost opravljenega dela na svojih vozilih.

Ponudba storitev je široka. Ne samo prodati avto, imeti stranke z nasmehom na obrazu, je njihov moto. Pa naj gre za prodajne ali servisne storitve.

Z veseljem Vam bodo svetovali pri nakupu vozila, uredili kredit ali leasing, če bo potrebno, ocenili Vaš stari avto in ga vzeli v zakup po sistemu staro za novo. Se preden se boste odločili, da vozilo tudi kupite, ga boste lahko tudi preizkusili.

Ne mislite, da ko bo jekleni konjiček enkrat v Vaši garaži, da je delo podjetja Avto Debevc PE Trzin s tem zaključeno. Takrat šele Vam bodo izkazali pozornost. Zavedajo se, da so tudi poprodajne aktivnosti še kako pomembne, tako servisne kot prodajne. Da ne izdamo preveč, v podjetju Avto Debevc P.E. Trzin želijo biti drugačni in boljši. Mi smo to že izkusili, zakaj ne bi tudi Vi?

Lahko jih pokličete po telefonu na št. (01) 564 23 88 in (01) 56 42 77 ali vzpostavite stik preko telefaksa na št. (01) 564 14 73.

Vabimo vas, da nas obiščete v naši industrijski prodajalni, ki bo za vas odprta od 8.00 do 16.00 ure vsak delavnik, v OIC Trzin, Borovec 6.

Nudimo vam kompleten program blagovne znamke SEXES /jeans program, casual, mladinski, športni ter mikice.../.

Odlikujemo se s preverjenimi, zelo kakovostnimi izdelki ter z ugodnimi cenami, ki so zaradi lastne proizvodnje in industrijske prodajalne zagotovo najboljši na trgu.

Prepričani smo, da boste za odšteti denar dobili najboljše, kar se lahko dobi, in da si boste iz prestrega modnega programa za najstnike in vse ostale mlade po srcu poiskali sebi primeren kos oblačila.

Se enkrat vljudno vabljeni v industrijsko prodajalno SEXES, kjer vam bo od 25.08.2003 dalje na razpolago kolekcija jesen 2003.

Z iskrenim spoštovanjem!

Kolektiv Trendy d.o.o.

CENTER ZA ZDRAVO
IN KAKOVOSTNO ŽIVLJENJE

CENTER ZA ZDRAVO IN KAKOVOSTNO ŽIVLJENJE

Center za zdravo in kakovostno življenje vam omogoča zdravje, lepoto, terapije in sprostitve na enem mestu, torej preobrazbo telesa in duha.

TERAPIJE ZA VSE VRSTE TEŽAV IN OBOLENI, ZDRAVO PREHRANO, BISERNO KOPEL, MASAŽE, OBLOGE IZ GLINE PATRA AŠIČKA ZA RAZSTRUPLJANJE ORGANIZMA, PREGLED S STRANI MEDICINSKE SESTRE, ZELIŠČNA IN FINSKA SAVNA Z ZELIŠČI, KRISTALNI MASAŽNI BAZEN, FANGO OBLOGE, ŠOLA ŽIVLJENJA, SAMOZDRAVLJENJA IN POZITIVNEGA MIŠLJENJA.

Pride čas, ko vsak človek začne hrupeti po zdravju, ljubezni in lepoti. Najprej se pri vsakem posamezniku začno različne travme, pa naj gre za osebne probleme in težave ali pa bolečine, žalost in podobne zadeve. Vse to v naše življenje ne pride slučajno, te težave nas opozarjajo, da je nastopil čas, da se obrnemo vase. Kaj to pomeni? Jaz pravim, da nič posebnega. Vsaka takšna zadeva je dobrodošla ter vredna pozornosti in »ogleda« od znotraj. V Centru za zdravo in kakovostno življenje znamo prisluhniti težavam, ki jih sami morda niti ne morete ali ne želite videti. Prav zaradi tega smo se odločili ustanoviti Center, ki vam omogoča vpogled vase in v vaše težave. Skozi proces osebne preobrazbe vas vodimo na vseh ravneh. Kaj vam Center omogoča?

Pregled dipl. medicinske sestre vam omogoča: osebni pogovor, možnost različnih meritev (krvni sladkor, holesterol, krvni pritisk, BMI-index telesne mase - FIT INDEX - na vašo željo pa vsb seveda tudi sietramo). Glede na vaše rezultate vas lahko takoj napotimo na najprimernejšo terapijo.

Pri nas znamo prisluhniti duši in telesu, zato je pogovor z našo medicinsko sestro nekaj posebnega.

INDIVIDUALNE TERAPIJE - terapije so primerne za vsako osebo, ki ima kakršnokoli težavo - pa naj gre za odvečno težo, žalost, bolečino ali pa bolezen. Izdelali smo tudi program zdrave prehrane. S posebnimi tehnikami odkrijemo izvor težav in te tako lahko odpravimo tudi v zroke, ki vam težave povzročajo. Terapije so zelo uspešne in prinašajo trajne rezultate.

INDIVIDUALNI PROGRAM ZDRAVE PREHRANE - SVETOVANJE IN TERAPIJE PRI VSEH, KI IMATE TEŽAVE Z ODVEČNO TEŽO - ledenski obiski pri nas vam bodo izboljšali življenje in prehranjevalne navade. Brez psihičnih pritiskov in tehnice vam predstavimo žudovit način zdravega prehranjevanja: ODPRAVLJANJE GL.OBOKO SKRITIH VZORCEV, KI VAM POVZROČAJO TEŽAVE S SAMIM SEBOJ, HRANO IN TEŽO. Zelo dobri rezultati udeležencev programa že po štirih obiskih. Potrebno je najmanj 10 obiskov.

OBLOGE IZ GLINE ZA BOLJŠE POČUTJE, RAZSTRUPLJANJE ORGANIZMA IN ODPRAVLJANJE CELULITA TER ZA VSE VRSTE BOLEČIN

Obloge iz gline so zelo priporočljive pri celotnem procesu zdravljenja. Zemlja je opevana kot najboljšo zdravilo za različne organske bolezni. S posebno obdelano glino, ki jo pripravimo v našem centru, zagotovo dosežete želene rezultate. Priporočljiva je tudi pri raznih bolečinah, izvinih, izpahih, artritisu, menstrualnih težavah, bolečinah v križu in še bi lahko naštevali. Glina je lahko tudi čudovita kombinacija pri terapijah. Pomladi celotno kožo, uporabljamo jo tudi pri mozoljavosti in čiščenju aknaste kože.

FANGO OBLOGE - bentofan - edino in pravo vulkansko bentonitno blato za vse vrste revmatičnih obolenj odpravlja težave pri kroničnem vnetju kosti in sklepov, išiasu, lumbago, težavah v vratu, ramenih, gležnjih, kroničnem vnetju prebavnega trakta in še bi lahko naštevali. Uporabljamo tople in mrzle fango obkladke.

PROGRAM ZA MLADE - MOTIVACIJSKI SEMINAR IN PROGRAM ZA MLADE Primeren je za vse, ki imajo kakršnekoli probleme s sprejemanjem sebe, okolice ali probleme z učenjem. Pristop do učenja je zelo pomemben dejavnik v življenju in če ni v vaši bližini nikogar, ki bi vam pokazal, kako se učiti, kako se imeti rad in kako sprejeti okolico, v kateri živite, potem smo mi pravi naslov za vse tiste, ki želijo v svojem življenju več energije. Lahkoten pristop do šole in do dela, ki ga opravljate.

ŠOLA ŽIVLJENJA, SAMOZDRAVLJENJA IN POZITIVNEGA RAZMIŠLJANJA

Zaradi izrednega zanimanja za boljše razumevanje življenja, smo se v našem centru odločili, da v septembru začnemo s šolo življenja. V njej se boste naučili marsikaj zanimivega, od psiholoških vzorcev, ki povzročajo bolezni, do samozdravljenja, spoznavali boste skrivnostni svet kristalov in mineralov, naučili vas bomo zdravljenja z naravnimi elementi, zaščite sebe in prostora, v katerem živite, bioenergije, radiestezije in vsega, kar je potrebno, da svoje življenje vzamete v svoje roke. SEMINARJI BODO POTEKAJI ENKRAT MESEČNO PO VES DAN, OB NEDELJAH. ZA ŠOLO ŽIVLJENJA SE JE POTREBNO PREDHODNO PRIJAVITI. IZOBRAŽEVANJE TRAJA 4 MESECE. Seminarje bosta vodila Drago in Jelka Zorman.

SPROSTITVENI PROGRAM - MASAŽE, ZELIŠČNA IN FINSKA SAVNA, BISERNA KOPEL TER BAZEN S KRISTALI, KI POSKRBUJO, DA SE NAŠE TELO, DUŠA IN DUH KONČNO POČUTIJO DOBRO V NAŠEM TELESU

Poskrbeli smo tudi, da boste v našem centru lahko poskusili sprostitveni program, to je pestro izbiro vseh vrst masaž - refleksna masaža stopal in dlani, aromaterapija, masaža za celo telo z dodatkom manualne terapije, sprostitvena masaža, športna masaža. Tudi naši maserji znajo prisluhniti duši in telesu, zato vam bo njihova masaža prav gotovo pomagala k boljšemu počutju in sprostitvi.

Poskrbeli smo, da se boste v našem Centru dobro počutili. Sleditjmu prav gotovo pomaga tudi glasba in čaj.

Predstavili smo vam naš Center, kjer smo pripravljani, da vas sprejememo, seveda če ste vi pripravljani na spremembe, ki jim lahko odprete vrata. Pokazali vam bomo pot in prepričani smo, da bomo skupaj uspehi. Pripravljamo tudi program za vse tiste, ki boste zaključili s terapijami. Dobivali se bomo enkrat mesečno, seveda če boste želeli, da skupaj nadaljujemo našo in vašo pot. Prav dober občutek je, ko vidiš, da nisi edini, ki ima težave. V skupini ljudi so naše težave manjše in pot lažja. Zaupajte sebi! Če se vam karkoli v teh programih zdi zanimivo, nas pokličite.

CENTER ZA ZDRAVO IN KAKOVOSTNO ŽIVLJENJE

HRASTOVEC 10 Trzin

Telefon: 01/562 18 37

GSM: 031/586 174.

VROČA STRAN

KAJ SE BO DOGADJALO V TRZINCI V NASLEDNEM MESECU

Ker v uredništvu Odseva ne vemo za vsako prireditev, ki se bo dogajala v naslednjem mesecu, vabimo vse, ki pripravljajo kako zanimivo prireditev, da nas o tem obvestijo. Vročo stran ureja Tanja Prelovšek, zato se s svojimi podatki obračajte nanjo (tel št. 564 18 73). Pokličite Tanjo in za vašo prireditev bodo izvedeli vsi Trzinci!

27. - 28.9.	TD Trzin	Predstavitve na Mihaelovem sejmu v Mengšu
1. 10.	Občina Trzin	Odvoz kosovnih odpadkov in zbiranje ter odvoz nevarnih odpadkov iz gospodinjstev (glej str. 9)
4. 10.	7.00 PD Onger Trzin	Izlet na Mavrinc
4. 10.	10.00 TD Trzin	Tržnica pred Vinotočem Uršič (pridelki iz vrtov in njiv in dobrote trzinskih gospodinj)
4. 10.	13.00 TD Trzin	"Pozdravimo jesen z jabolki" (pred okrepčevalnico Barca na Ljubljanski cesti)
6. - 11.10.	DPM Trzin	Dejavnosti ob tednu otroka (rolanje, nogomet, poslikava keramike, planinski izlet)
7.10.	17.30 TD Trzin	Rezbarska delavnica (glej str. 33)
11.10.	DPM Trzin in MO PD Onger Trzin	Slivnica (1114 m)
18. 10.	10.00 TD Trzin	Tržnica pred Vinotočem Uršič (pridelki iz vrtov in njiv in dobrote trzinskih gospodinj)
25. 10.	10.00 TD Trzin	Tržnica pred Vinotočem Uršič (pridelki iz vrtov in njiv in dobrote trzinskih gospodinj)

NAPOVEDUJEMO:

8. 11.	10.00 TD Trzin	Tržnica pred Vinotočem Uršič (pridelki iz vrtov in njiv in dobrote trzinskih gospodinj)
18. 12.	18.00 PD Onger Trzin	XX. redni volilni občni zbor in novoletno srečanje članov društva
november	MO PD Onger Trzin	Plešivce (Košuta)
december	MO PD Onger Trzin	Kranjska reber
december	MO PD Onger Trzin	Izlet v neznano

Obvestila:

- *Planinsko društvo Onger Trzin - Mladinski odsek (Planinski krožek za osnovnošolce (razredna stopnja) vsako sredo od 16.00 do 17.00 (učilnica - likovni pouk), srečanja za dijake in študente vsak drugi četrtek v mesecu od 20. do 22. ure v društveni hišici). Ostali raspored si lahko ogledate na str. .*
- *Pohodi članov DU Žerjavčki se bodo v septembru ob četrkih začeli ob 8. uri izpred trgovine Mercator v Mlakah*
- *Ponedeljкова srečanja bomo od 29. septembra imeli v klubskih prostorih (stara šola) kot običajno. to je ob 16. uri*

ZAHVALA

Nenadoma in mnogo prežgodaj nas je zapustil naš dragi mož, oče, sin, brat, zet, stric

BOŠTJAN MOČNIK

Z bolečino v srcu se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom in znanem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti ter nam izrazili pisma in ustna sožalja. Priskrba hvala vsem za velikodušno finančno pomoč ter darovano cvetje in sveče.

Njegovi: žena Sonja, hčerki Špela in Anja, sin Denis

Nasvidenje konec oktobra!

GORENC s.p., Liparjeva 16, 1234 Mengeš, GSM: 041 644 121

Popravila: - TV sprejemnikov,
- PC monitorjev,
- audio naprav.

Montaža klasičnih in SAT anten ter avtoakustike

Slaščičarna Oger

Služi Trzin, Mengeška 26

Nudimo vam široko izbiro parovnih in otroških tort, po tujih katalogih, domače palice, ravno izdelane domače piškote in ostale slastice.

Slečno na zalogi: torta za DIABETIKE!

VAŠA POSEBNA ŽELJA: Vi prinesete sliko, mi po njej naredimo torto!
Tel.: 564 20 50, odprto vsak dan od 7. do 21. ure.

clean beat d.o.o. Pod gozdom 17, 1236 TRZIN
tel/fax: 01 / 564 46 73, gsm: 070 / 630 - 671 e-mail: samo.music@siol.net

ČISTILNI SERVIS!

STANOVANJA, HIŠE ALI POSLOVNI PROSTORI

- ČIŠČENJE STEKLA
- TALNIH OBLOG
- OBLAZINJENEGA POHIŠTVA (SEDEŽNE GARNITURE, STOLI, JOČIJI...)
- GLOBINSKO ČIŠČENJE NOTRANJOSTI OSEBNIH IN TOVARNIH VOZIL
- STROJNO ČIŠČENJE, IMPREGNACIJA IN KRISTALIZACIJA MARMORJA
- STROJNO ČIŠČENJE IN IMPREGNACIJA VINASA, PARKETA.

IZDELAVA IN MONTAŽA SENČIL!

- LAM. ZAVES IN ŽALUZIJ
- ROLOJEV
- ZATEMNITVENE TERMOREFLEKTIVNE IN PROTIVLOMNE FOLIJE

SLIKOPLESKARSKE STORITVE!

Testenova 69, 1234 Mengeš
Tel.: 723-02-70, fax 723-02-75
GSM 040/730-275
e-mail: elshop@sion.net
http://www.elshop-sp.si

**AVTOMATSKA VRATA
Z DALJINSKIM ODPIRANJEM**

SERVIS PRODAJA IN MONTAŽA

garažna in industrijska vrata, nakladalne ploščadi

Trgovina NAOMI

Kidričeva 12, Trzin

Tel.: 01 564-17-04

Nasproti mesarije Arvaj oz. pri pizzeriji Da Mattia

V trgovini z modno konfekcijo NAOMI že dalj časa tudi kemično čistimo perilo, likamo in popravljamo tekstilne izdelke

Delovni čas 12 - 19

Ob sobotah 09 - 13

Obiščite nas!

Marka Tkanine

Trgovsko in proizvodno podjetje d.o.o. Trzin
IOC Trzin, Brezovce 8, 1236 Trzin, Slovenija

**V lastni maloprodaji, do 30. 10. 2003,
ponuja vse tkanine po znižanih cenah:**

- Rebrasti elastični in neelastični žamet (velika izbira), enobarven in tiskan termovelur, bombažna pletiva po 10 % nižji ceni
- Vrhunsko blago za plašče in umetna krzna po 30 % nižji ceni
- Vse ostale tkanine po 50 % nižji ceni.

Ponujamo še pestro izbiro konfekcije blagovne znamke Falcon po ugodni ceni

Odprto od 8.00 do 19.00

Ob sobotah od 8.00 do 13.00

Vabi vas MARKA, d.o.o., IOC Trzin, Brezovce 8 (za piramido)!